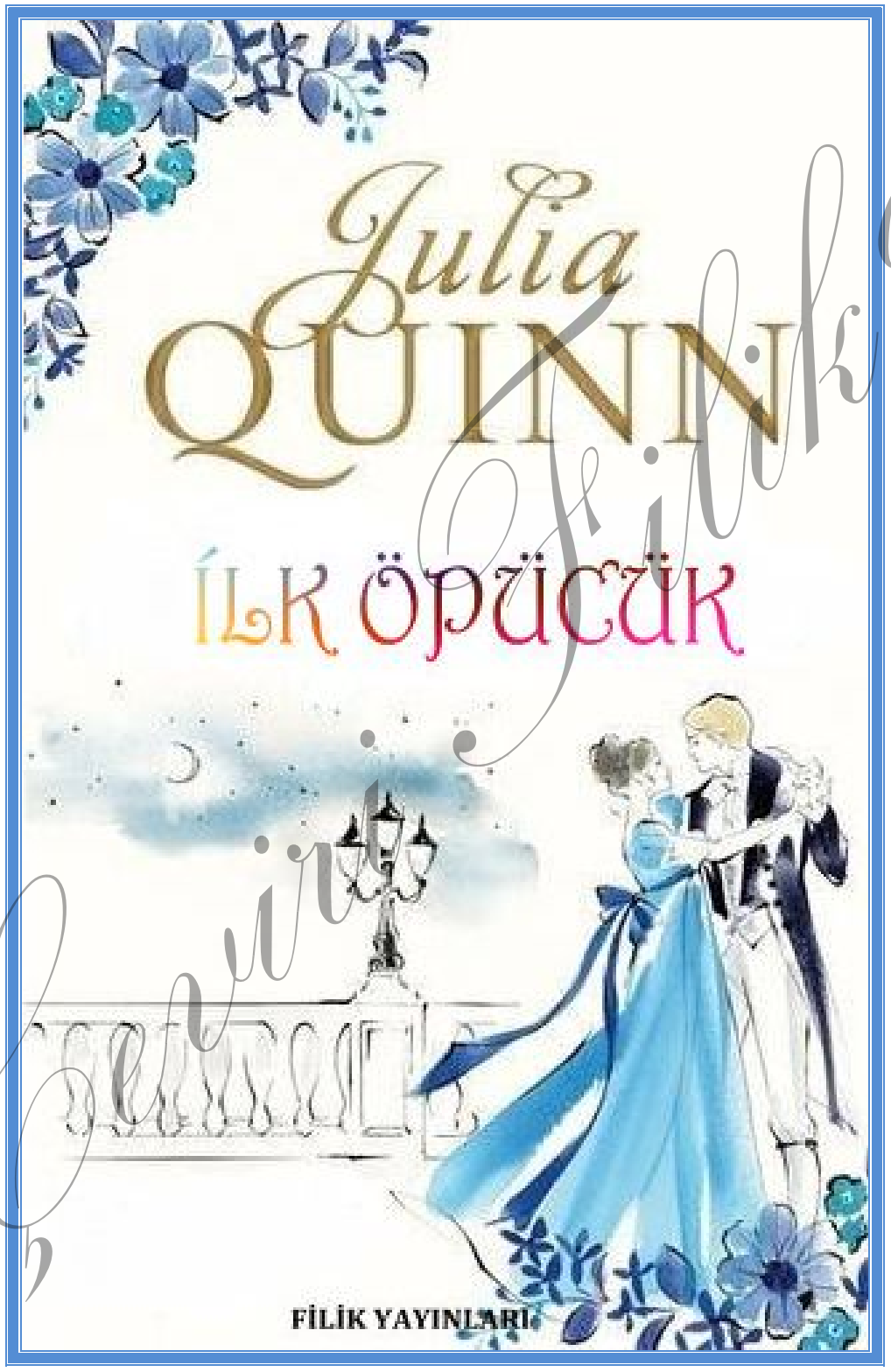
JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK

The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Çeviri Filik24

JULIA QUINN

İLK ÖPÜCÜK

THE FIRST KISS

Leydi Whistledown Serisi 2

Çeviri Filik24

Filik24 Yayınevi

Bu kesinlikle profesyonel bir çeviri değildir.

Çeviri: filik 24

Kapak ve son ütü: pl1

Çeviri filik24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Peter ölüm döşeğindeki en iyi arkadaşına kız kardeşiyle ilgileneceğine dair söz verdi. Ama bu madalyalı asker, sonunda Leydi Mathilda Howard ile tanıştığında duygularının kardeşçe olmadığını keşfetti.

Heyecan verici bir servet avcısı sezonun en arzu edilen zengin genç kızı tarafından büyülendi... ve bu leydinin çeyizini değil de kalbini çalmaya çalıştığını kanıtlamak zorundaydı.

Çeviri Zilk94

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Bu haftanın en imrenilen daveti Leydi Neeley'in Salı akşamı düzenlenecek akşam yemeği partisi olacak gibi görünüyor. Konuk listesi uzun değil, ne de dikkat çekecek derecede özel ama geçen yılki akşam partisinde, dedikodular ya da daha ayrıntılı olmak gerekirse menü yayıldı ve tüm Londra (özellikle de önemli çevreler) katılmaya can atıyor.

Bu yazar bir davetiye almadı ve bu yüzden bir sürahi şarap, bir somun ekmekle evde acı çekmesi gerekir ve bu sütunda, ne yazık ki, acıma hissetmiyorum, sevgili okuyucu. Yaklaşan görülmedik ziyafete katılacakların aksine Bu Yazar Leydi Neeley'i dinlemek zorunda kalmayacak!

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 27 Mayıs 1816

Tillie Howard'ın gece fenalaşması gerekirdi ama gerçekte nasıl olacağını hayal edememişti.

Çeviri Gülik24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Leydi Neeley'in akşam yemeği partisine katılmak istememiş ama ebeveynleri ısrar etmişti ve işte şimdi burada, bazen korkulan bazen alay edilen, yazı tahtasına sürtülen tırnak gibi bir sese sahip ev sahibesi Leydi Neeley gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordu. Bir de en azından bir saat önce beslenmesi beklenen midesinin gurultusunu.

Davetin akşam yedide olduğu söylenmişti ve bu yüzden Tillie ve ebeveynleri, Canby Kont ve Kontesi, yemeğin akşam sekizde verileceği beklentisiyle yarım saatte, vakit geçirmeden gelmişlerdi. Ama şimdi neredeyse dokuz olmuştu ve Leydi Neeley yakın zamanda yemek için konuşmaktan feragat etmeye niyetlendiğinin sinyalini bile vermemişti.

Ama Tillie ne görmezden gelmeye çalışıyordu ne de doğrusu yanında duran adamdan kaçınmak için odadan sıvışacaktı. Olay yaratmadan bunu yapacak bir yol bulamamıştı.

"O neşeli adamdı," Robert Dunlop gürledi, bir kadehten fazla şarap tüketmekten gelen keyifle. "Azıcık eğlence için her zaman hazırdı."

Tillie gergince gülümsedi. Yaklaşık bir yıl önce Waterloo savaşında ölen kardeşi Harry'den bahsediyordu. O ve Bay Dunlop tanıştırıldığında, onunla karşılaşmaktan heyecan duymuştu. Harry'i umutsuzca severdi ve bazen soluğunu kesen bir şiddetle onu özlüyordu. Ve silah arkadaşlarının birinden, onun son günlerinin hikâyelerini duymanın harika olacağını düşünmüştü.

Robert Dunlop onun duymak istediklerini söylemiyordu.

"Her zaman sizin hakkınızda konuşurdu," diye devam etti, on dakika önce de aynısını söylemiş olmasına rağmen. "Ayrıca…"

Tillie gözlerini kırpmaktan başka bir şey yapmadı, daha fazla açıklamayı özendirmek istemiyordu. Bunun sonu iyi olmazdı.

Bay Dunlop ona gözlerini kısarak baktı. "Ayrıca, o her zaman sizi yamuk saç örgülü, tamamen dizler ve dirseklerden oluşan biri gibi tarif etti."

Tillie nazikçe, ustaca taranmış topuzuna elini dokundurdu. Bunu yapmaktan kendini alamadı. "Harry ayrıldığında yamuk örgülü biriydim," dedi, dirsekleri ve dizlerinin fazla tartışmaya gerek olmadığına karar vererek.

"Sizi bir hayli severdi," dedi Bay Dunlop. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve düşünceli sesi Tillie'nin tüm dikkatini yöneltmesine yetti. Belki de bu kadar çabuk yargıya varmamalıydı. Robert Dunlop iyi *niyetliydi*. Kesinlikle iyi kalpliydi ve oldukça şık kesimli askeri üniformasının içinde fazlasıyla yakışıklıydı. Harry her zaman mektuplarında ondan sevgiyle bahsetmişti ve şimdi bile, Tillie onu *Robbie'den* başka bir şey olarak düşünmekte sorun yaşıyordu. Belki onda biraz daha fazlası vardı. Belki de bu şaraptı. Belki de…

"Sizden övgüyle bahsetti. Övgüyle," Robbie tekrarladı, muhtemelen ekstra vurgulamak için.

Tillie sadece başını salladı. Harry'nin yaklaşık bin erkeğe onu sıska bir ahmak olarak tanıtmış olduğunu fark etse bile onu özlüyordu.

Çeviri Zirkı 24

Robbie başını salladı. “Eğer çillerin altına bakılabilirse, en iyi kadın olduğunuzu söyledi.”

Tillie kaçmak için çıkış yolları aramaya başladı. Şüphesiz yırtık bir etek ya da berbat bir öksürük taklit edebilirdi. Robbie onun çillerine bakmak için eğildi. Ya da ölüm. Onun tiyatrovari ölümü kesinlikle *Whistledown'un* yarın ki sütununda öncü hikâye olarak sonuçlanacaktı ama Tillie neredeyse denemeye hazırdı. *Bu durumdan* daha iyi olmak zorundaydı.

“Bize sizin evlenmenizden umudunu kestiğini söyledi,” dedi Robbie, en samimi şekilde başını sallayarak. “Bize hep müthiş bir çeyize sahip olduğunuzu hatırlattı. ”

İşte bu kadar. Kardeşi savaş alanında zamanını onun evlenmesi için erkeklere yalvarmakla geçirmiş, esas ilgi çeken (görünüşünün ya da Tanrı korusun kalbinin aksine) çeyizini kullanmıştı.

Harry ölmemiş olsaydı bunun için onu öldürebilirdi.

“Gitmem gerek,” dedi Tillie pat diye.

Robbie etrafına bakındı. “Nereye?”

Herhangi bir yere.

“Dışarı,” dedi Tillie, yeterli açıklama olacağını umarak.

Onun kapıya diktiği bakışlarını takip eden Robbie'nin kaşları şaşkın bir tavırla çatıldı. “Oh,” dedi Robbie.

"Şey, galiba…"

"İşte orada!"

Tillie Robbie'nin dikkatini üzerinden uzaklaştırmayı başaranın kim olduğunu görmek için etrafında döndü. Robbie ile aynı üniformayı giyen uzun boylu bir beyefendi onlara doğru yürüyordu. Robbie'nin aksine görünüşü… Tehlikeliydi.

Saçları koyu bal sarısıydı ve gözleri… Eh, uzaktan onların ne renk olduğunu söylemesi mümkün değildi ama bu gerçekten önemsizdi çünkü geri kalanı herhangi bir genç kadının bacaklarını zayıflatmaya yeterdi. Omuzları geniş, duruşu mükemmeldi ve yüzü mermerden oyulmuş gibi görünüyordu.

"Thompson," dedi Robbie. "Seni görmek ne güzel."

Thompson, Tillie hafızasını yokladı. Harry'nin en yakın arkadaşı Peter Thompson olmalıydı. Harry neredeyse her mektubunda ondan bahsetmişti ama onu gerçekten hiç açıkça *tarif etmemişti*, yoksa Tillie önünde duran bu Yunan tanrısına hazırlıklı olurdu. Elbette, Harry onu tarif etmiş olsaydı sadece umursamaz ve 'galiba, sıradan görünüşlü bir arkadaş' gibi bir şey söylerdi.

Erkekler ayrıntılara asla dikkat etmezdi.

"Leydi Mathilda'yı biliyor musun?" dedi Robbie Peter'a.

"Tillie," diye mırıldandı Peter, uzattığı elini alıp öptü. "Beni affedin. Bu kadar samimi olmamalıydım ama Harry size her zaman böyle derdi."

"Önemli değil," dedi Tillie, başını hafifçe iki yana sallayarak. "Bay Dunlop'a, Robbie dememek oldukça zor oldu."

"Oh, demelisiniz," dedi Robbie içten bir şekilde. "Herkes öyle diyor."

"Harry bizden bahsetti o zaman?" Peter sordu.

"Her zaman."

"Sana çok düşkündü," dedi Peter. "Sık sık sizden söz etti."

Tillie irkildi. "Evet, Robbie bana anlattı."

"Harry'nin onu düşünmediğini sanmasını istemedim," diye açıkladı Robbie. "Oh, bakın, annem orada."

Tillie ve Peter konunun aniden değişmesine şaşırarak ona baktılar.

"Daha iyi saklanmam gerek," diye geveledi, sonra saksıdaki bir bitkinin arkasına konuşlandı.

"Onu bulacak," dedi Peter, alaycı bir gülümseme dudaklarını sıyırıp geçti.

"Anneler bunu her zaman yapar," Tillie onayladı. Sohbete sessizlik hâkim oldu ve Tillie neredeyse Robbie'nin geri gelip arkadaşlığıyla, anlamsız da olsa, gevezeliğiyle boşluğu doldurmasını diledi. Peter Thompson'a ne söyleyeceğini, onun karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Onun çeyizini ve büyüklüğünü düşünüp düşünmediğini -kardeşinin kesinlikle kahkaha atan ruhunun üstünde bir yaraydı- ve Harry'nin bunu

onun en parlak özelliği gibi defalarca tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etmekten kendini alamadı.

Ama sonra Peter tamamen beklenmedik bir şey söyledi.

"İçeri girdiğim anda seni tanıdım."

Tillie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Tillie şimdi gri-mavi büyüleyici bir ışıkla parlayan, kıvranmak istemesine neden olan bir yoğunlukla onu izleyen gözlerin farkına vardı. "Harry seni iyi tarif etti."

"Yamuk örgüler yok," dedi Tillie, sesinden bir parça alayı dışarıda tutmayı beceremeden.

Peter buna kıkırdadı. "Robbie'nin masallar anlatmış olduğunu görüyorum."

"Epeyce, aslında."

"Ona aldırma. Hepimiz kız kardeşlerimiz hakkında konuştuk ve onun hepimize senin on iki yaşındaki halinizi tarif ettiğine oldukça eminim."

Tillie, Harry'nin tarifinin çok sonraki yaşına uygun olduğu konusunda onu bilgilendirmek için bir neden olmadığına karar verdi. Bütün arkadaşları büyüyüp değişirken ve yeni, daha kadınsı elbiselere gereksinim duyarken Tillie'nin görünüşü on altı yaşına kadar azimle çocuksu kalmıştı. Şimdi bile çocuksu bir inceliğe sahipti ama birkaç kıvrımı vardı ve Tillie onların her biriyle büyük heyecan yaşamıştı.

Çeviri Gülü24

Şimdi on dokuz neredeyse yirmi yaşındaydı ve Tanrıya şükür artık 'tamamen diz ve dirsek' değildi. Ve asla tekrar olmayacaktı.

"Beni nasıl tanıdın?" Tillie sordu.

Peter gülümsedi. "Nasıl tanımam?"

Saçlar. Lanet Howard saçları. Onun yamuk örgülerinin şık bir topuza dönüşmesi önemli değildi. O, Harry ve en büyük ağabeyleri William, meşhur kırmızı Howard saçlarını almıştı. Kırmızı ya da turuncu, aslında parlak bakır rengin birden fazla kişinin güneş ışığında gözlerini kamaştırmasına ve bakışlarını başka yöne çevirmesine neden olduğuna oldukça emindi. Her nasılsa babaları bu lanetten kaçmıştı ama çocuklarında olanca şiddetiyle geri dönmüştü.

"Bundan fazlası var," dedi Peter, Tillie'nin ne düşündüğünü öğrenmek için konuşmasına bile gerek yoktu. "Ona çok benziyorsun. Sanırım, ağız yapın. Yüz hatların."

Ve Peter bunu öyle bir sessiz yoğunlukla, öyle kontrollü duygu dalgasıyla söyledi ki Tillie onun Harry'i sevmiş olduğunu ayrıca, neredeyse onun kadar Harry'i özlediğini anladı. Ve bu Tillie'de ağlama isteği uyandırdı.

"Ben..." Ama Tillie devam edemedi. Sesi kötüleşti ve dehşetle burnunu çektiğini ve nefesinin daraldığını fark etti. Bu hanımefendilere özgü ve zarif bir şey değildi. Toplum içinde hıçkırıklara engel olmak umutsuz bir çabaydı.

Çeviri Sitesi 24

Peter da bunu gördü. Onun dirseğini tuttu ve ustalıkla sırtını kalabalığa döndürdü. Sonra mendilini çıkarıp ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Tillie gözlerini silerek. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Keder, diye düşündü Peter ama bunu söylemedi. Aşikâr olanı ifade etmeye gerek yoktu. İkisi de Harry'i özlüyordu. Herkes özlüyordu.

"Leydi Neeley'in davetine seni getiren ne?" Peter sordu, konuyu değiştirmenin uygun olduğuna karar vererek.

Tillie ona minnettar bir bakış attı. "Ailem ısrar etti. Babam onun Londra'da ki en iyi şefe sahip olduğunu söyledi ve reddetmemize izin vermedi. Ya sen?"

"Babam onu tanır," dedi Peter. "Şehre yeni döndüğümden bana acıdı herhalde."

Aynı tür merhameti kabul eden bir sürü asker var, diye düşündü Peter alayla. Orduyla işi biten ya da bitmek üzere olan, tüfek tutmayan ve dörtnala savaşa koşmayan pek çok genç erkek şimdi ne yapacaklarını merak ediyorlardı.

Bazı arkadaşları orduda kalmaya karar vermişti. Onun gibi küçük bir aristokratın en genç oğlu olan bir adam için saygın bir meslekti. Ama Peter'a öldürmek, ölüm ve askeri hayat yetmişti. Ailesi az parası olan bir beyefendi için gerçekte, diğer tek kabul edilebilir yol olan din adamı olması için onu

teşvik ediyordu. Kardeşine baronlukla gelen küçük bir malikâne kalacaktı, Peter'a kalan hiçbir şey yoktu.

Ama din adamı olmak ona yanlış görünüyordu. Bazı arkadaşları savaş alanından yenilenen inançla çıkmışlardı. Peter için tersi olmuştu ve insanları doğru yola sokmak için kendini bir hayli vasıfsız hissediyordu.

Gerçekte istediği, bunu hayal etmek için kendine izin verdiğinde, ülkede sessiz bir şekilde yaşamaktı. Çiftçi bir beyefendi olarak.

Bu öyle… huzurlu görünüyordu ki. Yani, hayatının son birkaç yılını temsil eden her şeyden tamamen farklıydı.

Ama böyle bir hayat için toprak ve toprak içinde Peter'da az bulunan para gerekiyordu. Daha önce yüzdesini sattığında ve ordudan resmi olarak emekli olduğunda küçük bir miktar elde etmişti ama bu yeterli olmayacaktı.

Londra'ya gelişinin nedeni belliydi. Bir eşe ihtiyacı vardı. Çeyizi olan birine. Savurganlığa gerek yoktu –hiçbir mirasçı kadının onun gibi biriyle evlenmesine izin verilmezdi. Hayır, mütevazı miktarda parası olan bir kıza ihtiyacı vardı. Ya da daha iyisi geniş arazisi olan bir kıza. Barış ve bağımsızlığı ifade ettiği sürece İngiltere'nin hemen hemen her yerinde yerleşmeye razıydı.

Bu ulaşılmaz bir hedef gibi görünmüyordu. Bir baronun oğluyla ve üstelik madalyalı bir askerle kızlarını evlendirmekten mutlu olacak yığınla adam vardı. İsimlerinin önünde *leydi ya da saygın unvanlar* olan gerçek mirasçıların babaları, en iyisi için ayak diretecekti ama geri kalanı için o gerçekten oldukça uygun bir av sayılırdı.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Tillie Howard'a, Leydi Mathilda'ya şöyle bir bakıp kendine hatırlattı. O tam anlamıyla evlenmeyeceği türde biriydi. Hayal gücünün ötesinde varlıklı, bir kontun tek kızı. Muhtemelen onunla konuşuyor bile olmamalıydı. İnsanlar onun bir servet avcısı olduğunu söyleyecekti ve tam olarak öyle olsa bile etiketlenmek istemiyordu.

Ama o Harry'nin kız kardeşiydi ve Harry'e bir söz vermişti. Bunun yanı sıra Tillie ile orada durmak… garipti. Tillie'nin, Harry gibi konuşmaları dinlerken başını komik küçük bir açıyla eğmesi ve tam olarak yaprak yeşili olan gözleri öyle lanet olası derecede Harry'e benziyordu ki, Peter'ın onu daha fazla özlemesine neden olmalıydı.

Ama bunun yerine sadece kendini iyi hissediyordu. Hatta sanki burada Harry ile birlikte olamıyorsa bu kızla olması gerekiyormuş gibi rahat hissediyordu.

Peter ona gülümsedi. Tillie de ona gülümseyince içinde bir şey gerildi, garip bir şey, iyi ve…

"İşte burada!" Leydi Neeley tiz bir sesle bağırdı.

Peter ev sahibesinin normalden daha tiz sesle bağırmasına neyin neden olduğunu görmek için etrafında döndü. Tillie, Peter görüş açısını kapattığından sağ tarafına adım attı ve küçük bir hırıltı çıkardı. "Oh."

Büyük, yeşil bir papağan Leydi Neeley'in omzuna tünemiş, "Martin! Martin!" diye ciyaklıyordu.

"Martin kim?" Peter Tillie'ye sordu.

"Bayan Martin," diye düzeltti "Onun refakatçisi."

"Martin! Martin!"

"Onun yerinde olsam saklanırdım," Peter mırıldandı.

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Tillie. "Lord Easterly son dakikada konuk listesine eklendi ve Leydi Neeley sayıyı eşitlemek için Bayan Martin'e baskı yaptı." Tillie dudaklarına yayılan yaramaz bir gülümsemeyle ona baktı. "Akşam yemeğinden önce tüymeye karar vermediğin sürece, zavallı Bayan Martin uzun süre burada tıkılıp kalacak."

Peter, Leydi Neeley'in omzundan havalanıp ve buradan başka herhangi bir yerde olmak istediği belli olan zayıf, koyu saçlı kadına doğru odada kanat çırpan papağanı izlerken irkildi. Kadın kuşa vurdu ama yaratık onu yalnız bırakmadı.

"Zavallı şey," dedi Tillie. "Umarım onu gagalamaz."

"Hayır," dedi Peter şaşkınlıkla sahneyi izlerken. "Sanırım kendini âşık sanıyor."

Ve hakikaten, papağan zavallı kadına gagasını sürtüyor, sanki cennetin kapısından içeri girmiş gibi, "Martin, Martin," diye cıvıldıyordu.

"Leydim," Bayan Martin gittikçe kan çanağına dönen gözlerini ovuşturarak yalvardı.

Ama Leydi Neeley sadece güldü. "Bu kuşa yüz paund ödedim ve tek yaptığı Bayan Martin'e âşık olmak."

Çeviri Gülü 24

Peter öfkeden ağzı çizgi haline gelen Tillie'ye baktı. "Bu korkunç," dedi Tillie. "Kuş zavallı kadını hasta ediyor ve Leydi Neeley buna aldırmıyor bile."

Peter bunu parlak zırhlı şövalyeyi oynayıp Leydi Neeley'nin zavallı, abluka altındaki refakatçisini kurtarması gerektiği anlamına çekti ama bir adım dahi atamadan Tillie odanın karşısına doğru hareketlendi. Parmağını uzatıp Bayan Martin'in omzundan uzaklaşması için kuşu teşvik eden Tillie'yi ilgiyle izledi.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Martin. "Neden bu şekilde davrandığını bilmiyorum. Daha önce bana hiç kafayı takmamıştı."

"Leydi Neeley onu uzaklaştırmalıydı," dedi Tillie sertçe.

Bayan Martin hiç bir şey söylemedi. İkisi de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Tillie sahibine götürmek için kuşu aldı. "İyi akşamlar Leydi Neeley," dedi Tillie. "Kuşunuzun tüneyeceği bir yer var mı? Ya da belki de onu kafesine geri koymalıyız."

"O sevimli değil mi?" dedi Leydi Neeley.

Tillie yalnızca gülümsedi. Peter kıkırdamamak için dudağını ısırdı.

"Tüneği orada," dedi Leydi Neeley, köşedeki bir noktayı işaret ederek. "Uşaklar kabını tohumla doldurdu, başka bir yere gitmeyecektir."

Tillie başını salladı ve papağanı tüneğe götürdü. Hakikaten, kuş kızgınlıkla yemeğini gagalamaya başladı.

"Kuşların var herhalde,"

Tillie başını salladı. "Hayır, ama nasıl başa çıkılacağını gördüm."

"Leydi Mathilda," Leydi Neeley seslendi.

"Korkarım, çağırılıyorsun," Peter mırıldandı.

Tillie ona son derece kızgın bir bakış attı. "Evet, eh, sen de benim kavalyem olma görevini üstlenmiş gibi görünüyorsun, bu yüzden de benimle gelmek zorunda kalacaksın. Evet, Leydi Neeley?" Tillie sesine aniden saf tatlılık ve canlılık kattı.

"Buraya gelin, size bir şey göstermek istiyorum."

Peter ev sahibesi kolunu uzattığında güvenli mesafeyi koruyarak odanın karşısına doğru Tillie'nin arkasından ilerledi.

"Bunu sevdiniz mi?" diye sordu Leydi Neeley, bileziğini şıkırdatarak. "Yeni."

"Çok sevimli," dedi Tillie. "Yakut mu?"

"Elbette. Rengi kırmızı. Başka ne olabilir ki?"

"Şey…"

Çeviri: Zilik24

Peter, Tillie'nin bunun bir soru olup olmadığı konusunda sonuç çıkarmaya çalışmasını izlerken gülümsedi. Leydi Neeley ile birlikte olan biri bundan asla emin olamazdı.

"Bunun takım kolyesi de var," Leydi Neeley kaygısızca devam etti. "Ama aşırıya kaçmak istemedim." Leydi Neeley öne eğilip herkesin sessiz olarak tanımlamayacağı bir tonda konuştu. "Buradaki herkesin ikimizinki kadar cepleri dolu değil."

Peter kadının ona baktığına yemin edebilirdi ama bu hakareti görmezden gelmeye karar verdi. Leydi Neeley'in yorumlarına gerçekte kimse alınmazdı, yoksa bu onun düşüncelerine çok fazla önem atfetmek olurdu ve ayrıca birileri sonsuza kadar aşağılanma duygusu etrafında koşturuyor olacaktı.

"Ancak, küpelerimi taktım!"

Tillie eğilip itaatkâr bir şekilde ev sahibesinin küpelerine hayranlığını gösterdi. Ama sonra, omuzlarını düzelttiği anda Leydi Neeley'in o kadar yaygara yaptığı bileziği, bileğinden kaydı ve hafif bir gürültüyle halıya düştü.

Leydi Neeley dehşetle çığlık atarken Tillie aşağıya eğilip mücevheri aldı. "Çok güzel bir parça," dedi Tillie, onu sahibine geri uzatmadan önce yakuta hayranlığını belli ederek.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Leydi Neeley. "Muhtemelen bileğime büyük geliyor. Bileğim çok ince, biliyorsun."

Çeviri Zirkle24

Peter elinin içine öksürdü.

"İnceleyebilir miyim?" dedi Tillie, Peter'in ayak bileğine tekme atarken.

"Tabii ki," dedi yaşlı kadın, bileziği ona geri uzatırken. "Gözlerim eskisi gibi değil."

Küçük bir kalabalık toplanmıştı ve Tillie kopçanın parlak altın mekanizmasını kurcalarken herkes bekledi.

"Sanırım, bunu tamir ettirmeniz gerekecek," dedi Tillie sonunda, Leydi Neeley'e bileziği geri verirken. "Kopçası bozuk. Kesinlikle tekrar düşecektir."

"Saçmalık," dedi Leydi Neeley, kolunu çekerken. "Bayan Martin!" diye bağırdı. Bayan Martin onun yanına koştu ve bileziği tekrar taktı.

Leydi Neeley bir "hımm," saldı ve bileziği yüzüne yaklaştırıp kolunu indirmeden önce bir kez daha inceledi. "Bunu Asprey'den aldım ve Londra'da daha iyi bir kuyumcu olmadığına sizi temin ederim. Bana bozuk kopçalı bir bilezik satmazlar."

"Niyetlerinin bu olmadığına eminim," dedi Tillie, "ama…"

Tillie'nin bitirmesine gerek kalmadı. Herkes bileziğin ikinci kez düştüğü yere, halıya baktı.

"Kesinlikle, kopça," Peter mırıldandı.

"Bu bir rezalet," Leydi Neeley duyurdu.

Peter tamamen aynı fikirdeydi, özellikle bu noktada bütün herkes akşam yemeği yemek isterken, şimdi onun parlak bileziği için değerli dakikalarını boşa harcadıkları için. Peter'ın kimlere ait olduğunu söyleyemediği pek çok mide gurulduyordu.

"Şimdi bununla ben ne yapacağım?" dedi Leydi Neeley, Bayan Martin halının üstünden bileziği alıp ona geri verdikten sonra.

Peter'ın tanımadığı uzun boylu, koyu saçlı bir adam küçük bir şeker tabağı gösterdi."Belki de bu yeterli olur," dedi onu uzatarak.

"Easterly," Leydi Neeley mırıldandı, oldukça gönülsüzce, aslında sanki bu centilmenin yardımını kabul etmekte özellikle ilgilenmez gibi. Yaşlı kadın bileziği tabağın içine yerleştirdi sonra tabağı yakınlardaki bir konsolun üstüne koydu. "Burada," dedi, bileziği düzgün bir daire şeklinde düzenlerken. "Ona herkes hayran kalmaya devam edebilir, herhalde."

"Belki de biz akşam yemeği yerken masa süsü olarak hizmet edebilir," diye önerdi Peter.

"Hımm, evet, mükemmel bir fikir, Bay Thompson. Akşam yemeği zamanı yaklaştı, zaten."

Peter birisinin "*Yaklaştı mı*?" diye fısıldadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Oh, çok iyi. Şimdi yiyebiliriz," dedi Leydi Neeley. "Bayan Martin!"

İşvereni ve kendisi arasına bir şekilde birkaç metre koymayı başarmış Bayan Martin geri döndü.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

"Akşam yemeği için her şey hazır mı bir bak," dedi Leydi Neeley.

Bayan Martin ayrıldı ve ardından birden fazla rahatlama iç çekişleri arasında parti, salondan yemek odasına taşındı.

Tillie'nin yanındaki sandalyeye yerleştirildiğini fark etmek Peter'ı sevindirdi. Normalde kendini bir kontun kızının yanında bulamazdı ve aslında sağında oturan kadınla eşleştirilmek istendiğinden şüphelendi. Ama kadının diğer yanında Robbie Dunlop oturuyordu ve kadını oldukça hoş bir sohbetin içine çekmiş gibi görünüyordu.

Yemek, ki dedikodular vaat etmişti, enfesti ve Peter solunda bir hareket duyduğunda ıstakoz çorbasını oldukça mutlu şekilde kaşıklıyordu. Yan tarafına döndüğünde Tillie'nin, sanki onun adını söylemek üzereymiş gibi dudakları ayrılmış ona baktığını gördü.

Onun güzel olduğunu fark etti. Harry'nin asla tarif edemeyeceği bir şekilde, onu kardeşi gibi bile göremeyeceği şekilde güzeldi. Harry'nin bu kızın ötesindeki kadını görmesi asla mümkün olmayacaktı, okşanmak için yalvaran yanak kıvrımını ya da bir öpücük bekliyor gibi konuşmak için ağzını açtığında, bazen de ilk duraklamada onları hafifçe büzdüğünü asla fark edemeyecekti.

Harry bunların her hangi birini asla göremeyecekti ama Peter görüyordu ve bu esas onu sarstı.

"Bana bir şey mi sormak istiyorsun?" diye sordu Peter, sesinin oldukça normal çıkmasına şaşırarak.

"Ben," dedi Tillie, "nasıl soracağımdan emin değilim, ancak... bilmiyorum..."

Peter onun düşüncelerini toplamasını bekledi.

Bir süre sonra Tillie öne eğildi, herhangi birinin onlara bakıp bakmadığını saptamak için masanın etrafına göz gezdirdi. "Sen orada mıydın?"

"Nerede?" diye sordu Peter, onun ne sorduğunu tam olarak bilmesine rağmen."

"Öldüğü zaman," dedi Tillie sessizce. "Orada mıydın?"

Peter başıyla onayladı. Tekrar hatırlamak istediği bir anı değildi ama Tillie'ye fazlasıyla dürüstlük borçluydu.

Tillie'nin dudakları titredi ve fısıldadı," Acı çekti mi?"

Bir an için Peter ne diyeceğini bilemedi. Harry acı çekmişti. İki bacağı da kırılmıştı ve kemik derinin dışına fırladığından en kötüsü sağ bacağıydı. Muazzam bir acıyla üç gün geçirmişti. Harry kurtarılabilirdi, belki çok fazla topallamazdı bile –cerrahları kemik yerleştirmede oldukça başarılıydı- ama sonra ateşlenmişti ve Harry'nin savaşı kazanamayacağını fark etmesi çok sürmemişti. İki gün sonra ölmüştü.

Harry hayattan elini eteğini çekerken, öyle halsizleşmişti ki, Peter onun acı hissedip hissetmediğinden emin olamamıştı, özellikle komutanından çaldığı ve Harry'nin boğazından aşağı döktüğü afyon

ruhuyla. Ve bu yüzden Tillie'nin sorusuna nihayet cevap verdiğinde sadece, "Biraz. Acısız değildi ama sanırım… sonunda… huzurluydu," dedi.

Tillie başını salladı. "Teşekkür ederim. Hep merak ettim. Her zaman merak edecektim. Öğrendiğim için memnunum."

Peter, biraz ıstakoz, un ve et suyunun Harry'nin ölüm anısını kovabileceğini umarak dikkatini tekrar çorbasına çevirdi ama sonra Tillie, "O bir kahraman olduğu için kolay olması gerekiyordu ama ben öyle düşünmüyorum," dedi.

Peter soru dolu gözlerle tekrar ona baktı.

"Herkes onunla çok gurur duymamız gerektiğini söyleyip durdu," diye açıkladı, "çünkü o bir kahramandı, çünkü Waterloo'da savaşta öldü, Fransız askerlerin bedenine süngü sapladı ama bunun her şeyi kolaylaştırdığını sanmıyorum." Dudakları gergin bir şekilde titredi, bazı soruların cevapları olmadığını fark eden birinin yaptığı gibi, biraz garip, çaresiz bir gülümseme üretti. "Eğer attan düştüğünde ya da kızamığa yakalandığında veya tavuk kemiği yuttuğunda ölseydi onu özleyecektik ve şimdi de hala o kadar çok özlüyoruz."

Peter onun söylediklerini sindirir sindirmez dudaklarının ayrıldığını hissetti. "O bir kahramandı," dediğini duydu ve bu gerçekti. Harry cesurca mücadele ederek, diğerlerinin hayatını birden fazla kez kurtararak bir düzineden fazla kez kahraman olduğunu kanıtlamıştı. Ama bir kahraman gibi ölmemişti, pek çok insanın düşünmekten hoşlandığı şekilde değil. Onlar Waterloo'da Fransızlarla savaşana kadar çoktan ölmüştü. Bedeni aptal bir

kazada umutsuz bir şekilde ezilmişti. Birinin çok kez tamir etmeye çalıştığı erzak arabasının altında altı saat sıkışmıştı. Lanet şeyin haftalar önce yakacak odun için parçalanması gerekirdi, diye düşündü Peter vahşice. Ama ordu basit erzak arabaları dâhil herhangi bir şeye asla yeterince sahip olmamıştı ve alay komutanı tehlikeli olsa bile ondan vazgeçmeyi reddetmişti.

Ama Tillie'ye anlatılan hikâyenin bu olmadığı belliydi ve muhtemelen ailesine de. Birisi tüm korkunç ihtişamıyla, savaşın yoğun kırmızı renkleriyle onun son dakikalarını boyayarak Harry'nin ölümünün darbesini yumuşatmaya çalışmıştı. "Harry bir kahramandı," dedi Peter tekrar, çünkü gerçek buydu ve savaşı yaşamamış olanların onun hakikatini asla anlayamayacağını epey zaman önce öğrenmişti. Ve herhangi bir şekilde ölmenin diğerinden daha asil olabileceğini düşünmek beraberinde rahatlığı getirse de Peter bu yanılsamayı delmekle ilgilenmiyordu.

"Sen onun iyi arkadaşıydın," dedi Tillie. "Sana sahip olduğu için memnunum."

"Ona bir söz verdim," Peter ağzından kaçırdı. Bunu ona söylemeyi tasarlamamıştı ama bir şekilde kendini tutamadı. "Aslında, ikimizde birbirimize söz verdik. Ölmeden birkaç ay önce ve ikimiz de… şey önceki gece dehşet vericiydi ve alayımızdaki pek çok askeri kaybetmiştik."

Tillie şefkatle parlayan, büyümüş gözlerle öne eğildi ve Peter ona baktığında gül pembesi tenini, burnunun üstüne yayılan açık renk çil tozlarını gördü ve her şeyden fazla onu öpmek istedi.

Çeviri Gizlice4

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Ulu Tanrım. Leydi Neeley'in akşam yemeği partisinin tam ortasında Tillie Howard'ı omuzlarından kavramak, onu kendine çekmek ve layık olduğu her şey için onu öpmek istedi.

Harry ona oracıkta hesap sorardı.

"Ne oldu?" diye sordu Tillie. Kelimelerin onu gerçeğe dönmesi için sarsması, ona oldukça önemli bir şey söyleyeceğini hatırlatması gerekirdi ama bakışlarını çok pembe olmayan şeftali rengi dudaklarından ayıramıyordu. Ve şimdiye kadar bir kadının dudaklarını bakışlarıyla taciz etmek asla aklına gelmemişti, en azından bu şekilde, onu öpmeden önce.

"Bay Thompson?" diye sordu Tillie. "Peter?"

"Özür dilerim," dedi Peter. Ellerini, sanki avuçlarına batırdığı tırnaklarının acısı bir şekilde onu esas konuya dönmeye zorlayabilirmiş gibi masanın altında yumruk yaptı. "Harry'e söz verdim," diye devam etti. "Özellikle güç zamanlarda sık sık yaptığımız gibi evden bahsediyorduk ve o senden bahsetti. Bende kız kardeşimden –o on dört yaşında- ve başımıza bir şey gelmesi halinde birbirimize söz verdik. Diğeri kardeşimize göz kulak olacaktı, sizi güvende tutmak için."

Bir an için Tillie ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Çok naziksin ama endişelenme, bu yeminden seni bağışlıyorum. Ben acemi bir kız değilim ve hala ağabeyim William var. Ayrıca Harry'nin yerini alacak birine de ihtiyacım yok."

Çeviri Grubu 94

Peter konuşmak için ağzını açtı, sonra hızla daha iyisini düşündü. Tillie'ye kardeşçe bir duygu beslemiyordu ve Harry kız kardeşine göz kulak olmasını istediğinde aklındakinin bu olmadığına oldukça emindi.

Ve olmak istediği *son şey* Tillie'nin kardeşi yerine konulmaktı.

Ama şu an bir cevap isteniyor gibi görünüyordu ve aslında Tillie fazlasıyla anlamlı ve zekice bir şey söylenmesini ya da bu değilse, onun muzip bir karşılık vermesine müsaade edecek bir şey söylemesini bekliyormuş gibi başını yana eğmiş, soran bakışlarla onu inceliyordu.

Bu yüzden Leydi Neeley'nin korkunç sesi odada acı acı yankılandığı zaman Peter bunun etkisine, söylenenlere bile aldırmadı.

"Gitmiş! Bileziğim gitmiş!"

Çeviri Erik 94

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Çeviri Zilik24

Haftanın en imrenilen daveti şimdi haftanın en çok konuşulan olayı oldu. Eğer haberi henüz duymanız mümkün olmadıysa, Sevgili Okuyucu, Bu Yazar burada aktarmalı. Leydi Neeley'in aç konukları ev sahibeleri yakut bileziğinin çalındığını keşfettiğinde daha çorbalarını bile bitirmemişlerdi.

Elbette değerli mücevherin kaderi üzerinde bazı anlaşmazlıklar var. Misafirlerden bir kaçı bileziğin sadece yanlış yere konulduğunu iddia ediyor ama Leydi Neeley akşamı kristal berraklığında hatırladığını ileri sürüyor ve bunun muhakkak hırsızlık olduğunu söylüyor.

Görünüşe göre, bilezik (kopçanın Leydi Mathilda tarafından bozuk olduğu ortaya çıktı) bir şeker tabağına kondu (tabak Lord Easterly tarafından seçildi) ve Leydi Neeley'in misafir salonundaki bir masanın üstüne yerleştirildi. Leydi Neeley tabağı yemek odasına getirme niyetindeydi, böylece misafirleri onun aşikâr parlaklığına hayran olabilecekti ama yemeğe geçmek için acele edildiğinden (Bu Yazar daha önce söyledi, saat o kadar gecikmişti ki, açlıktan ölen misafirler uygun davranmayı bırakıp yemek odasına çılgın bir dalış yaptı.) bilezik unutuldu. Leydi Neeley yan odada ki mücevheri

hatırladığında onu alması için bir uşak gönderdi ama uşak sadece şeker tabağıyla geri döndü.

Tabii ki o anda gerçek heyecan başladı.

Leydi Neeley tüm konukların aranmasına teşebbüs etti fakat gerçekten Canby Kontu'nun bir baronesin uşağı tarafından didik didik aranmaya razı olacak biri olduğunu kim düşünür ki? Bileziğin bir hizmetli tarafından çalındığı öne sürüldü ama Leydi Neeley hizmetçilerinin takdire şayan bir şekilde sadık olduklarını savundu (kim, oldukça dikkate değer bu duyguyu iade eder) ve çalışanlarının herhangi birinin, hepsi beş yıldır yanında çalışıyordu, böyle bir davranışla ona ihanet edeceğine inanmayı reddetti. Sonuçta, bütün misafirler kötü bir komedinin içine düştü. Ve muhtemelen en trajik olan, yemeklerin hepsi –çorbadan başka- yenmeden gitti. Sadece Leydi Neeley'in saldırıya karşı bu kadar savunduğu hizmetkârlarına ziyafet vermenin uygun olduğunu görmesini umabiliriz.

Bu Yazarın en son dedikodular üzerine yorum yapmaya devam edeceğinden emin olabilirsiniz, Sevgili Okuyucu. Bir sosyete üyesinin adi bir hırsız olması mümkün mü? Saçmalık. Birinin Leydi N'nin burnunun dibinde, böyle değerli bir parçayı gizlice alması en alışılmadık şey olurdu.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 29 Mayıs 1816

"Ve sonra," özenle giyinmiş genç beyefendi, en son dedikodulardan her zaman haberdar olduğundan fazlasıyla emin birinin ses

tonuyla konuşarak ağzından kaçırdı. "Bay Brooks'u –kendi yeğenini- ceketini çıkarmaya ve iki uşağın üstünü aramasına izin vermeye zorladı."

"Ben üç olduğunu duydum."

"Hiç biri değil," Canby'lerin misafir salonunun girişinde duran Peter ağır ağır konuştu. "Ben oradaydım."

Yedi beyefendi ona bakmak için döndü. Beşi rahatsız, biri sıkılmış, biri eğlenmiş görünüyordu. Peter'a gelince o derinden gelen bir huzursuzluk hissediyordu. Tillie'nin ricası üzerine Mayfair'deki gösterişli Canby konutuna gitmeye karar verdiğinde ne beklediğinden emin değildi ama *bunu* beklememişti. Geniş misafir salonu erkekler ve çiçeklerle ağzına kadar doluydu ve elindeki küçük demet süsen çiçeği fazlasıyla gereksiz görünüyordu.

Tillie'nin bu kadar popüler olduğunu kim bilirdi ki?

"Ben oldukça eminim," dedi ilk konuşan beyefendi, "*iki* uşaktı."

Peter omuz silkti. Bu züppenin gerçeği söyleyip söylememesi çok umurunda değildi. "Leydi Mathilda da oradaydı," dedi. "Bana inanmıyorsanız ona sorabilirsiniz."

"Doğru," dedi Tillie, selamlamak için ona gülümseyerek. "Fakat Bay Brooks ceketini çıkardı."

Üç uşağın misafirleri aradığını iddia eden adam Peter' a döndü ve hafif küçümser bir ifadeyle sordu. "Siz ceketinizi çıkardınız mı?"

"Hayır."

"Bay Brooks arandıktan sonra misafirler isyan etti." Tillie açıkladı, sonra erkekleri bir araya getirmek için sorduğu soru konuyu değiştirdi. "Bay Thompson'ı tanıyor musunuz?"

Sadece ikisi, Peter şehirde oldukça yeniydi ve tanıdıklarının çoğu Eton ve Cambridge'de okul arkadaşlarıyla sınırlı kalmıştı. Tillie gerekli tanıştırmaları yaptı sonra başka bir yere yerleştirilmeye gönüllü ve güzel - ve varlıklı- Leydi Mathilda'ya kur yapma avantajı için diğerlerine müsaade eden öteki beyefendiler gibi Peter odadaki sekizinci en iyi pozisyona tayin edildi.

Peter *Whistledown'u* okuduğundan Tillie'nin sezonun en büyük mirasçısı kabul edildiğini biliyordu. Ve Harry'nin bir sopayla servet avcılarını püskürteceğini söylediğini hatırladı. Ama Peter şu ana kadar Londra'daki genç erkeklerin onu elde etmek için nasıl gayretle savaştıklarını fark etmemişti.

Bu mide bulandırıcıydı.

Ve aslında seçtiği erkeğin (ya da büyük olasılıkla adamı babası seçecekti) ona layık olduğu saygı ve sevgiyle muamele ettiğinden emin olmayı Harry'e borçluydu.

Ve bu yüzden teftiş etme, sonra da uygun zamanda etrafındaki kara sevdalı âşıkları korkutup kaçırma görevine döndü.

İlk beyefendi kolay oldu. Onun sözcük dağarcığının üç kelimeyi geçmediğini açık etmesi sadece birkaç dakika sürdü ve Tillie'nin bilhassa felsefi yazıları okumaktan hoşlandığını söylediğinden bahsetmek

zorundaydı. Bu taliplerin kapıya koşmasına neden olurdu ve önceki gece Tillie ona bundan böyle aşırı bir tutkuyla gerçekte bahsetmemiş olsa bile, böyle felsefi yazıları okumaya yetecek kadar zeki olduğuna karar verdi. Bunun tek başına eşleşmeyi saf dışı bırakması lazımdı.

Peter sonraki beyefendinin şöhretini biliyordu. Uslanmaz bir kumarbaz, Hyde Park'ta yaklaşan bir at yarışından bahsetmek onun tamamen veda etmesini gerektirdi. Ve Peter, onunla birlikte diğer üçünü de yanında götürdüğünü memnuniyetle düşündü. At yarışının uydurma olmaması iyiydi, dört genç erkeğin Peter'ın yarışmanın zamanını yanlış hatırladığını ve aslında, altmış dakika önce bahislerin kapandığını fark ettiklerinde biraz hayal kırıklığına uğrayacak olmalarına rağmen.

Oh, iyi.

Peter gülümsedi. Hayal ettiğinden bir hayli fazla eğleniyordu. "Bay Thompson," kulağına alaycı bir kadın sesi geldi, "kızımın taliplerini korkutup kaçırıyor musunuz?"

Peter'ın son derece müteşekkir olmasına neden olan neşeli bir ifadeyle ona ilgiyle bakan Leydi Canby'e bakmak için döndü. Çoğu anne kızgın olurdu. "Elbette hayır," Peter cevap verdi. "Onlar, onun evlendiğini görmek istediğiniz kişiler değil, her halükarda."

Leydi Canby sadece kaşlarını kaldırdı.

"Burada, sizlerin huzurunda kalmaktansa at yarışına para saçan herhangi bir erkek kızınıza layık değil."

Çeviri Gülük94

Leydi Canby güldü ve böyle yaptığında büyük oranda Tillie'ye benzedi. "İyi söylediniz, Bay Thompson," dedi. "Büyük bir mirasçının annesi bir tane olduğundan çok dikkatli olamaz."

Peter bu yorumda ses tonundaki imadan daha fazla iğneleme hedeflenip hedeflenmediğinden emin olmadığından durakladı. Leydi Canby onun kim olduğunu biliyorsa ve biliyordu –önceki gece tanıştırıldıklarında derhal adını tanımıştı- o zaman onun birkaç peniden biraz daha fazlasına sahip olduğunu da biliyordu.

"Harry'e ona göz kulak olacağıma dair söz verdim," dedi Peter, sesi kayıtsız ve kararlıydı. Ortada yanlış anlama olmamalıydı, yeminini yerine getirme niyetindeydi.

"Anlıyorum," Leydi Canby mırıldandı, başını yana doğru hafifçe dikleştirerek. "Burada olmanızın nedeni bu mu?"

"Elbette." Ve bu doğruydu. En azından kendine niyetinin bu olduğunu söyledi. Son on altı saati ya da saatleri Tillie Howard'ı öpmeyi hayal etmekle geçirip geçirmemesi önemli değildi. Tillie onun için uygun değildi.

Tillie'nin Lord Bridgerton'un en küçük kardeşiyle sohbet edişini izledi, bu adam hakkında tek bir sakıncalı şey olmadığını fark ettiğinde dişlerini sıktı. O uzun boylu, güçlü, kesinlikle zeki, iyi bir aileye ve servete sahipti. Canby'ler bu birleşmeyle heyecanlanacaktı, Tillie sadece Bayan unvanına indirgenecek olsa bile.

"Ondan oldukça memnunuz," dedi Leydi Canby, söz konusu beyefendiye doğru küçük, zarif bir el hareketi yaparak. "Oldukça yetenekli bir sanatçı ve annesi yıllardır yakın arkadaşım."

Peter gergin bir şekilde başını salladı.

"Ne yazık ki," dedi Leydi Canby omuz silkerek, "korkarım umut etmeye direnmek için küçük bir sebep var. Çocuklarının evlendiğini görme çaresizliğine düşen sevgili Violet'i sadece yatıştırmak için burada olduğundan şüpheleniyorum. Bay Bridgerton yuva kurmaya hazır gibi görünmüyor ve annesi onun gizlice başkasına abayı yaktığına inanıyor."

Peter gülümsememeyi hatırladı.

"Tillie, hayatım," dedi Leydi Canby, rahatsız edici derecede yakışıklı ve çekici Bay Bridgerton onun elini öpüp ayrılır ayrılmaz, "Bay Thompson'la henüz sohbet etmedin. Ziyarete gelmesi büyük nezaket ve her şeyin dışında o Harry'nin dostu."

"Ben *öyle* söylemezdim," dedi Peter, kelimeleri daha az hoş ve amaçladığından daha usule uygun ağzından çıktı. "Sizi görmek her zamanki gibi bir zevk, Leydi Mathilda."

"Lütfen," dedi Tillie, kara sevdalılarından sonuncusuna el sallayarak, "bana Tillie demeye devam etmelisiniz." Annesine döndü. "Harry beni hep böyle çağırırdı ve görünüşe göre sık sık bizden bahsetmiş."

Leydi Canby küçük oğlunun adı geçince üzgünce gülümsedi ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Gözleri boş bir ifade aldı. Oysa Peter onun

gözyaşlarına boğulacağını sanmıyordu ama onun bunu çok istediğini düşündü. Derhal mendilini uzattı ama o başını sallayarak jesti reddetti.

"Sanırım gidip kocamı getirsem iyi olur," dedi, ayağa kalkarak. "Sizinle tanışmak isteyeceğini biliyorum. Geçen gece biz tanışırken o başka bir yerdeydi ve ben... şey eminim sizinle tanışmak isteyecektir." Aceleyle odadan çıkıp kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Koridorun karşısında sadece bir uşak duruyordu.

"Ağlamaya gitti," dedi Tillie, Peter'ı suçlu hissettirecek şekilde söylemedi, sadece bir açıklama, gerçeğin üzücü bir ifadesiydi. "Hala çok ağlıyor."

"Özür dilerim," dedi Peter.

Tillie omuz silkti. "Kaçış yok gibi görünüyor. Hepimiz için. Onun ölebileceğini gerçekten düşündüğümü sanmıyorum. Şimdi bu fazlasıyla aptalca görünüyor. Bu kadar sürpriz olmamalıydı. Tanrı Aşkına, o savaşa gitti. Başka ne beklemeliydik ki?"

Peter başını iki yana salladı. "Hiç de aptalca değil. Gerçekten savaşı görene kadar hepimiz kısmen ölümsüz olduğumuzu düşünüyorduk." Peter yutkundu, anıları canlandırmak istemeyerek. Ama bir kez çağrıldı mı zapt etmek zordu. "Görene kadar anlaman imkânsız."

Tillie'nin dudakları hafifçe gerildi. Peter ona hakaret etmiş olabileceğinden endişelendi. "Niyetim küçümsemek değildi."

"Biliyorum. Sorun bu değil. Sadece... düşünüyordum." Gözlerinde parlak yeni bir ışıkla öne eğildi. "Hadi Harry'den bahsetmeyi bırakalım," dedi. "Yapabiliriz, değil mi? Üzgün olmaktan çok yoruldum."

"Pekala," dedi Peter.

Tillie onun daha fazla bir şey söylemesini bekleyerek onu izledi. Ama konuşmadı. "Şey, hava nasıldı?" dedi sonunda Tillie.

"Biraz çiseledi ama bu sıra dışı değil."

Tillie başıyla onayladı. "Sıcak mıydı?"

"Bilhassa hayır. Gerçi dün geceden biraz daha sıcak."

"Evet. Dün biraz soğuktu, değil mi? Hem de mayıs ayında."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Elbette. Bahar olmalıydı."

"Evet."

"Tamamen."

"Tamamen."

Tek kelimelik cümleler, diye düşündü Tillie, her zaman iyi bir sohbeti öldürürdü. Elbette onların Harry dışında ortak bir şeyleri vardı. Peter Thompson yakışıklı, zekiydi ve dumanlı, yarı kapalı gözleriyle ona baktığında omurgasından aşağıya bir ürperti gönderiyordu.

Çeviri Gülik24

Şimdiye kadar konuştukları tek şeyin ağlamak istemesine neden olması adil değildi.

Tillie onun başka bir şeyler söylemesini bekleyerek teşvik edici bir şekilde gülümsedi. Ama o yine konuşmadı. Tillie boğazını temizleyerek tekrar gülümsedi.

Peter ipucunu aldı. "Okur musun?" diye sordu.

"*Okur* muyum!" Tillie şüpheyle tekrarladı.

"*Okuyabilirsin,* değil mi?" Peter açıklık getirdi.

"Evet, elbette. Neden sordun?"

Peter omuz silkti. "Buradaki beyefendilerden birine öyle söz etmiş olabilirim."

"Olabilir misin?"

"Ettim."

Tillie dişlerinin kenetlendiğini hissetti. Peter Thompson'ın yanında neden rahatsız olması gerektiği konusunda fikri yoktu, sadece öyle olmalıydı. Belli ki hoşnutsuzluğuna layık olmak için bir şey yapmıştı. Yoksa kanarya yutmuş kedi ifadesiyle tırnaklarını inceler gibi davranarak orada durmazdı. "Hangi beyefendi?" Tillie sordu sonunda.

Peter yukarı baktı ve Tillie onu maniküründen daha ilginç bulduğu için teşekkür etmemek için kendini zor tuttu.

"Galiba adı Bay Berbrooke," dedi Peter.

Çeviri Gülin24

O Tillie'nin evlenmek istediği biri değildi. Nigel Berbrooke iyi kalpliydi ama bir direk gibi dilsiz olsa da entelektüel bir eşin düşüncesiyle dehşete düşmesi mümkündü. Özellikle cömert hisler duyan biri Peter'ın onu kaçırmakla ona iyilik yapmış olduğunu söylerdi ama yine de Tillie, işlerine karışmasını takdir etmedi. "Ne okumayı sevdiğimi söyledin?" diye sordu, sesini yumuşak tutarak.

"Şey, önemsiz şeyler. Belki de felsefi yazılar."

"Anlıyorum. Ve sen ona bundan bahsetmeyi uygun gördün çünkü..?"

"İlgisi olan biri gibi görünüyordu," dedi Peter omuz silkerek.

"Ve –aslında, sadece meraktan soruyorum- ona bunu söylediğinde ne oldu?"

Peter utanma lütfunda bile bulunmadı. "Koşarak kapıdan çıktı," diye mırıldandı. "Bunu gözünüzde canlandırsana."

Tillie soğuk ve kızgın kalmak niyetindeydi. Hafifçe kalkan kaşlarının altından kinayeli bir şekilde onu süzmek istedi. Ama pek olmasını umut ettiği kadar sofistike olamadı çünkü konuşurken ona olumlu şekilde dik dik baktı. "Felsefi yazılar okumayı sevdiğim fikrini sana veren ne?"

"Sevmiyor musun?"

"Mesele bu değil," Tillie sertçe karşılık verdi. "Benim taliplerimi korkutup kaçırarak etrafta dolaşamazsın."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Lütfen," Tillie dalga geçti. "Bay Berbrooke'a zekâmı övdükten sonra şimdi aşağılamaya teşebbüs etme."

"Pekâlâ," dedi Peter, kollarını çaprazlayıp, Tillie'nin babası ve ağabeyi onu azarladığında takındıkları yüz ifadesini benimseyerek ona baktı. "Bay Berbrooke'a gerçekten bağlılık sözü vermek istiyor musun? Ya da," Peter ekledi, "at yarışına para saçmak için aceleyle fırlayıp giden erkeklerden birine?"

"Elbette hayır, ama bu onları korkutup uzaklaştırmanı istediğim anlamına gelmez."

Peter sadece sanki Tillie bir aptalmış gibi ona baktı. Ya da bir kadın. Çoğu erkeğin düşüncesinin birbirine benzediğini daha önce tecrübe etmişti. "Ziyarete gelen erkek çok olursa," Tillie oldukça sabırsız bir şekilde açıkladı, "daha fazla erkek ziyarete *gelecektir*."

"Anlayamadım?"

"Siz koyunsunuz. Pek çoğunuz. Eğer başka birisi daha bir kadına ilgi duyarsa isabet olur."

"Hayatınızın amacı misafir salonunuza çok sayıda beyefendi toplamak mı?"

Peter'ın ses tonu öyle kibirli ve neredeyse aşağılayıcıydı ki Tillie'nin onu evden dışarı tekmelemesine *ramak kaldı*. Onun Harry'nin arkadaşı olması -ve doğrusu böyle ukalaca davrandığı için Harry bunu yapmak isteyecekti- tam o anda uşağı çağırmasına engel oldu.

"Amacım," dedi Tillie gergince, "bir koca bulmak. Ne bir tuzak, ne de bir zorlama. Sadece tercihen uzun ve mutlu bir hayatı paylaşabileceğim birini bulmak. Gerçekçi kızların, mümkün olduğu kadar çok sayıda uygun beyefendiyle tanışması makul gibi görünüyor. Böylece kararım geniş bir bilgi tabanına dayanabilecek ve bunu yapmadığı takdirde birçok genç kadın hayal kurmakla suçlanıyor."

Tillie arkasına yaslanıp kollarını birleştirdi ve ona doğru sert bir bakış fırlattı. "Başka sorun var mı?"

Peter bir an için boş bir ifadeyle onu inceledi, sonra sordu. "Gidip hepsini buraya geri sürüklememi ister misin?"

"Hayır! Oh," diye ekledi Tillie, onun sinsi gülümsemesini gördüğünde. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Sadece biraz," diye mırıldandı Peter.

Eğer o Harry olsaydı, Tillie ona bir yastık fırlatırdı. Eğer o Harry olsaydı Tillie gülerdi. Ama eğer o Harry olsaydı gülümsediğinde gözleri onun dudakları üstünde oyalanmayacak, kanında bu garip sıcaklığı ya da tenindeki karıncalanmayı hissetmeyecekti.

Ama en önemlisi, bu *korkunç* düş kırıklığını hissetmeyecekti çünkü Peter Thompson ağabeyi değildi ve istediği en son şey onun kendini böyle görmesiydi.

Ama görünen o ki, tam anlamıyla böyle hissediyordu. Harry'e onunla ilgileneceğine dair söz vermişti ve şimdi Tillie onun için yükümlülükten başka bir şey değildi. Peter ondan hoşlanmış mıydı? Onu eğlenceli ve

enteresan bulmuş muydu? Yoksa sadece Harry'nin kız kardeşi olduğu için mi onun arkadaşlığına katlanıyordu?

Bunu bilmek imkânsızdı ve bu konuda asla soru soramazdı. Ve aslında gerçekten istediği onun yanından ayrılmaktı ama bu onu bir korkak gibi gösterirdi ve Tillie bir korkak olmak istemiyordu. Harry'e borçlu olduğunu fark etti. Hayatını, Harry'nin son dönemlerinde sergilediği cesaret ve güçlü bir amaçla yaşamalıydı.

Peter Thompson'ın karşısında, bir asker olarak Harry'nin cesur davranışları, soluk bir mukayese gibi görünüyordu ama hiç kimse Tillie'yi ülkesi için savaşmaya göndermek üzere değildi, bu yüzden korkularıyla yüzleşme arayışına devam etmek istiyorsa bunu yapacaktı. "Bu sefer affedildin," dedi Tillie, kucağında ellerini birleştirerek.

"Özür diledim mi?" dedi Peter ağır ağır, tembel, hafif bir gülümsemeyle bir kez daha onu iğneledi.

"Hayır, ama dilemen gerekirdi." Tillie ona geri gülümsedi, sevimli bir şekilde... Çok sevimli bir şekilde. "Merhametimi artırdım, bu yüzden sanırım asla dilemeyeceğin özrü söze döktüğünü varsaydım."

"Ve de kabul etmeyi?"

"Elbette. Aksi halde kabalık etmiş olurdum."

Peter'ın Tillie'yi çok şaşırtan zengin, sıcak bir sesle patlattığı kahkaha Tillie'yi güldürdü.

Çeviri Şiirkü 24

"Pekala," dedi Peter. "Sen kazandın. Sen kesinlikle, mutlak, şüphesiz…"

"Şüphesiz bile mi?" Tillie zevkle mırıldandı.

"Hatta şüphesiz," Peter bahşetti. "Sen kazandın. Özür dilerim."

Tillie iç çekti. "Zafer hiç bu kadar tatlı olmamıştı."

"Böyle de olmalıydı," dedi Peter kaşlarını kaldırarak. "Kolayca özürler dağıtmadığıma seni temin ederim."

"Ya da böyle iyi bir mizaçla?" Tillie sorguladı.

"Hele böyle iyi bir mizaçla *asla*."

Tillie son derece nükteli bir şey söylemek için düşünmeye çalışırken uşak istenmeyen bir çay servisiyle geldiğinde, gülümsedi. Çayı annesi göndermiş olmalıydı. Bu ya yakında yanlarına geleceği anlamına geliyordu ya da Peter'la yakınlaşmaları için ona zaman veriyordu.

Göğsünü sıkıştıran keskin hayal kırıklığına dikkat etmeliydi. Ya da ona baktığı her an karnında belirginleşen çırpınmaya. Eğer dikkat ederse çay fincanını ona uzattığında, parmakları değdiğinde, birbirlerine bakıp gözleri birleştiğinde o kadar şaşırmayacaktı.

Ve uçurumdan aşağı düşüyor gibi hissetti.

Düşüyor… Düşüyor… Düşüyor. Sıcak esintili hava üzerini yıkadı, nefesini, nabzını hatta kalbini çaldı. Ve her şey bittiğinde –gerçekten bitmiş değildi, sadece yatışmıştı- düşünebildiği tek şey nasıl oldu da fincanı düşürmediğiydi.

Ve o anda Peter, onun değiştiğini fark etmişti.

Tillie özenli dikkatini kendi fincanını hazırlamaya verdi, çayı eklemeden önce sütü sıçrattı. Eğer eldeki sıradan görevlere konsantre olabilirse ona ne olduğunu düşünüp taşınmak zorunda kalmayacaktı.

Çünkü âşık olduğundan şüpheleniyordu.

Ve sonuçta, bunun onun yıkılışı olacağından kuşkulandı. Erkeklerle pek deneyimi olmamıştı. Londra'da ki ilk sezonu Harry'nin zamansız ölümü yüzünden kısa kesilmişti ve geçen yılı ailesiyle birlikte yas tutarak, gözden ırak taşrada geçirmişti.

Ama öyle olsa bile, Peter'ın onu arzulanan bir kadın gibi düşünmediğini söyleyebilirdi. Onu, Harry'nin kız kardeşi olduğundan, bir yükümlülük gibi görüyordu. Belki de bir çocuk gibi.

Peter'a göre o tutulması gereken bir sözdü. Ne daha fazlası ne de daha azı. Abisine olan sadakati yüzünden Tillie'nin dokunulmaz olması soğuk ve duygusuz görünüyordu, "Bir sorun mu var?"

Peter'ın sesinin etkisiyle yukarı baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Sorun mu? Peter'ın o güne kadar öğrendiğinden daha fazlası vardı.

"Elbette hayır," diye yalan söyledi. "Neden sordun?"

"Çayını içmiyorsun."

"Ben ılık içmeyi tercih ederim," diye uydurdu, fincanı dudaklarına kaldırırken. İtinalı bir davranış taklit ederek bir yudum aldı. "İşte," dedi mutlu bir şekilde. "Şimdi çok daha iyi."

Peter merakla onu izledi ve Tillie talihsizliğine az kalsın iç çekiyordu. Eğer biri, bir beyefendi için karşılıksız bir istek geliştirecekse böyle zeki olduğu belli olan birini seçmemesi çok daha iyi olacaktı. Bu şekilde daha fazla gaf yapar ve o gerçek duygularını kesinlikle ayırt ederdi.

Bu son derece korkunç olurdu.

"Cuma günü Hargreaves Balosu'na katılmayı planlıyor musun?" diye sordu Tillie, en iyi hareketin konuyu değiştirmek olduğuna karar vererek.

Peter başıyla onayladı. "Senin de katılacağını farz ediyorum?"

"Elbette. Epey izdiham olacağına eminim ve Leydi Neeley'in bileğinde bileziğiyle geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bileziğini buldu mu?" Peter şaşkınlıkla sordu.

"Hayır, ama bulmuş olmalı, sence? Aslında partiye katılan birinin onu çaldığını düşünemiyorum. Muhtemelen masanın altına düştü ve hiç kimse oraya bakmayı akıl etmedi."

"Seninkinin en olası teori olduğuna katılıyorum," dedi Peter, ama durduğunda dudaklarını hafifçe büzdü ve ikna olmuş gibi görünmedi.

"Ama?" Tillie teşvik etti.

Çeviri Gülfe24

Bir an için onun cevap vermeyeceğini sandı fakat sonra Peter konuştu. "İhtiyaç duymanın ne demek olduğunu hiç bilmiyorsunuz, Leydi Mathilda. Bir adamı çalmaya iten çaresizliği asla anlayamazsınız."

Tillie onun Leydi Mathilda demesinden hoşlanmadı. Konuşmanın içine formalite katıyordu. Tillie bundan kurtulamayacaklarını düşündü. Ve yorumları onun dünyayı tanıyan bir erkek, Tillie'nin de korunaklı bir genç leydi olduğu basit gerçeğini vurguluyor gibiydi.

"Elbette hayır," dedi Tillie, çünkü hayatında ayrıcalık dışında bir şey varmış gibi davranmanın manası yoktu. "Ama yine de, birinin burnunun dibinden bileziği aşırmaya cesaret ettiğini düşünmek çok zor."

Bir süre Peter kıpırdamadan değer biçer gibi rahatsız edici bir şekilde ona gözlerini dikti. Tillie onun korkunç derecede dar görüşlü ya da en azından saf olduğunu düşündüğü hissine kapıldı ve insanların genelde iyi olduğuna dair inancının onu bir aptal gibi göstermesinden nefret etti.

Bu şekilde olmamalıydı. Bir insanın arkadaşlarına ve komşularına güvenmesi *gerekirdi*. Ve o böyle yaptığı için kesinlikle komik duruma düşmemeliydi.

Ama Peter onu şaşırttı. "Muhtemelen haklısın. Fazlasıyla gizemli şeylerin her bakımdan zararsız ve can sıkıcı çözümleri olduğunu çoktan fark ettim. Leydi Neeley hafta bitmeden büyük olasılıkla hatasını kabul edecek."

"Bu kadar güven duyduğum için aptal olduğumu düşünmüyor musun?" Tillie sordu, bunu yaptığı için neredeyse kendini tekmeleyecekti.

Çeviri Zirvesi 24

Ama bu adamın kuşkularını öğrenmeden duramazdı, bu kadar *önemli* fikirleri başka birinde bulamazdı.

Peter gülümsedi. "Hayır. Seninle aynı fikirde olmam şart değil. Ama insanlığa inancı onarılmaz bir biçimde yara almamış biriyle çay içmek oldukça güzel."

Tillie'yi karamsar bir acı kapladı ve Harry'nin de savaş yüzünden değişip değişmediğini merak etti. Değişmiş olabileceğini fark etti ve daha önce bunu hiç hesaba katmadığına inanamadı. Her zaman onun gülen, şakalaşan, her fırsatta şeytanlık düşünen aynı eski Harry olduğunu hayal etmişti. Ama Peter Thompson'a baktığında gözlerinin arkasında asla çok uzağa gitmeyen bir gölge olduğunu fark etti.

Harry savaş boyunca Peter'ın yanında olmuştu. Gözleri aynı dehşeti görmüştü ve Belçika'da gömülü olmasaydı gözleri aynı gölgeleri taşıyacaktı.

"Tillie?"

Tillie hızla yukarı baktı. Gerektiğinden daha uzun süre sessiz kalmıştı ve Peter meraklı bir ifadeyle onu izliyordu. "Özür dilerim," dedi refleks olarak, "sadece aklım başka yerdeydi."

Ama Tillie çayını yudumlayıp fincanın kenarından kaçamak bakışlarla Peter'ı izlerken düşündüğü Harry değildi. Bir yıldır ilk kez, sonunda, bu *nefes kesiciydi*, Harry değildi.

Düşündüğü Peter'dı ve tek düşünebildiği gözlerinin arkasındaki gölgelerin olmaması gerektiğiydi. Ve onları sonsuza kadar yok eden kişi olmak istedi.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Çeviri Zilik24

...ve şimdi Bu Yazar gittiği Awry Akşam Yemeği Partisinden misafir listesini ortaya döküp, leziz bir hediye, şüphelilerin bir analizi olarak size sunuyor.

Napolyon'a karşı savaşta bulunan cesur bir asker olarak kabul edilmesine rağmen Bay Peter Thompson fazla tanınmıyor. Sosyete şüpheli listesine önemli bir savaş kahramanını koymaktan nefret ediyor ama Bu Yazar'ın Bay Thompson'ın aynı zamanda bir parça servet avcısı olarak kabul edildiğine dikkat çekmemesi ihmalkârlık olur. Şehre geldiğinden beri bir eş aradığı oldukça aşikâr, ancak Bu Yazar yiğidi öldür hakkını yeme deyişine sıkı sıkıya bağlı kalmalı, Bay Thompson kesinlikle basit ama çekici ve nazik bir şekilde davrandı.

Ama iyi tanınan babası Lord Stouhton, pek zengin baronların arasında sayılmaz ve dahası Bay Thompson ikinci oğul ve büyük ağabeyi zaten çocuk yapmayı uygun gördüğünden Bay Thompson unvan için dördüncü sırada. Ve eğer ordudan ayrılır ayrılmaz yüksek standartlarda yaşamayı umuyorsa biraz paralı bir kadınla evlenmek zorunda.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Yoksa eğer biri aklına böyle yapmayı koyduysa başka bir şekilde de kaynak elde etmek üzerinde düşünebilir.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 31 Mayıs 1816

Peter Leydi Whistledown'un ele geçirilmesi zor kimliğini bilseydi, onu oracıkta boğardı.

Servet avcısı. Bir sıfattan fazlası gibi görünen bu lakaptan iğrendi. Ve neredeyse tiksintiyle tükürmeksizin bu kelimeleri düşünemiyordu bile. Bu geçen ayı Londra'da azami dikkatle davranarak geçişmişti, bu etiketin üzerine yapışmamasını garantiye almak için.

Para için baştan çıkaran biri ile mütevazı bir çeyize sahip bir kadın arayan erkek arasında fark vardı ve bu farklılık bir kelimeyle özetlenebilirdi.

Onur.

Babası beş yaşın şaşırtıcı derecede hassas döneminde onu karşısına alıp gerçek bir beyefendiyi diğerlerinden ayıranın ne olduğunu açıkladığı andan itibaren, tüm hayatına bu yön vermişti ve Tanrı'nın izniyle korkak dedikodu yazarının, kaleminin tek hareketiyle itibarını zedelemesine izin vermeyecekti.

Cevriti Kitap

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

O kahrolası kadının zerre kadar onuru olsaydı, mahcup bir biçimde kimliğini gizlemezdi, diye düşündü Peter vahşice. Sadece bir korkak hakaret etmek ve dil uzatmak için ismini saklardı.

Ama o Leydi Whistledown'nun kim olduğunu bilmiyordu ve zaten tanıdığı hiç kimseden de şüphelenmiyordu, bu yüzden temas kurduğu kişilerden bozuk ruh halinin acısını çıkarmakla yetinmek zorunda kaldı.

Bu muhtemelen ertesi gün oda hizmetçisine oldukça büyük bir özür borçlu olduğu anlamına geliyordu.

Leydi Hargreaves'ın evindeki fazla kalabalık balo salonuna ilerlerken kravatını çekiştirdi. Bu daveti reddedemezdi, reddetmesi Leydi Whistledown'un söylediklerine çok fazla güven katardı.

En iyisi pişkinliğe vurup gülüp geçmek ve gerçekte bu sabahki baskıda zalimce saldırılan tek kişinin kendisi olmadığı için teselli olmaktı. Leydi W, yalnızca Leydi Neeley'in refakatçisi olsun ya da olmasın, sosyetenin kendilerinden biri olduğunu söylediklerini duyduğu halde, kesinlikle üzerine saldıracağı zavallı, kuşatılmış Bayan Martin dâhil, toplamda beş misafire birazcık adil bir alan ayırmıştı.

Zaten, bu gece gelmek zorundaydı. Daveti çoktan kabul etmişti ve ayrıca, Londra'da ki her uygun genç kadın katılıyor olacaktı. Şehirdeki varlığının bir amaç için olduğunu unutmak için kendine izin veremezdi. Nişanlanmadan sezonun bitmesini göze alamazdı. Oxford Caddesi'nin kuzeyinde bulunan mütevazı bekâr odasının kirasını ödemeyi zar zor başarabiliyordu.

Cevriye Kitap

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Evlenme çağındaki kız babalarının ona karşı bu gece çok daha dikkatli bakabileceklerini ve bir kaçının kızlarının onunla görüşmesine izin vermeyeceğini düşündü ama evde saklanmak, sosyetenin gözünde suçunu kabul etmek anlamına gelecekti ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok daha iyi olacaktı.

Duvarı yumruklamayı umutsuzca istese bile.

En kötüsü kesinlikle görüşemeyeceği kişinin Tillie olmasıydı. O sezonun en büyük mirasçısı olarak herkesçe kabul ediliyordu ve iyi görünüşü ve enerjik kişiliği onu hakikaten cazip bir kişi haline getirmişti. Servet avcısı etiketi olmadan bile ona kur yapmak *herkes* için zordu ve onun peşinden koştuğu görünürse adının üstündeki lekeden asla kurtulamazdı.

Ama elbette Tillie tekti… Görmek istediği tek kişiydi.

Rüyalarında, düşüncelerinde o vardı. Ona gülümsüyor sonra ciddileşiyor ve onu *anlamış* gibi görünüyor, varlığıyla onu yatıştırıyordu. Ve Peter daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu. Saçlarının ne kadar uzun olduğunu bilmek istiyordu ve ciddi küçük topuzunu ensesine salan kişi olmak istiyordu. Teninin kokusunu ve kalçalarının kıvrımlarını bilmek istiyordu. Onunla görgü kurallarının izin verdiğinden daha yakın dans etmek istiyordu ve onu başka bir adamın bakışlarını üzerine dikemeyeceği bir yere alıp götürmek istiyordu.

Ama hayalleri sadece bunlarla sınırlı kalacaktı. Hayaller. Canby Kontu'nun, tek kızı ve bir baronun beş parasız küçük oğlu arasındaki eşleşmeyi tasvip etmesinin hiç yolu yoktu. Ve eğer Tillie'yi kaçırıp ailesinin

izni olmadan evlenirlerse… Eh, Tillie muhakkak ailesiyle bağını koparırdı ve Peter onu soylu yoksul bir yaşamın içine sürükleyemezdi.

Ondan kardeşine göz kulak olmasını isterken Harry'nin aklındaki bu değildi, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Ve bu yüzden Peter sadece bütün ilgisini şampanya kadehine vermiş gibi yaparak balo salonunun kenarında durdu ve Tillie'yi göremediği için fazlasıyla memnundu. Onun nerede olduğunu bilseydi onu seyretmekten kendini alamazdı.

Eğer bunu yapsaydı onun anlık görüntüsünü muhakkak yakalardı. Ve bu bir kez oldu mu gözlerini ondan alabileceğini gerçekten düşünüyor muydu?

Elbette, Tillie onu görecek ve gözleri karşılaşacaktı. Sonra Peter selamlarını sunmak için yanına gidecek ve belki Tillie dans etmek isteyecekti…

Kaderin cilvesinin keskin bir görüntüsü aklına geldi, kesinlikle işkence tehdidinden *sakınmak* için savaşı bırakmıştı.

Şimdi de yalnızca tırnaklarını kemirebilirdi.

Peter pozisyonunu belli belirsiz ayarladı böylece sırtı kalabalığa daha fazla döndü. Sonra kendini omzunun üstünden bakış atarken yakaladığında aklına bir şaplak attı.

Ordudan tanıdığı küçük bir erkek gurubu buldu. Hepsinin onunla aynı nedenlerle Londra'ya geldiğinden emindi. Robbie Dunlop dışındaki hiç

Çeviri Tülin 24

kimse Leydi Neeley'in uğursuz akşam yemeği partisine davet edilme talihsizliğine uğramamıştı. Ve Robbie'nin Leydi Whistledown tarafından incelenme şansı olmamıştı, hatta pörsümüş yaşlı kocakarı Robbie'nin böyle gözü pek bir hırsızlığı yapmak şöyle dursun tezgâhlayacak kurnazlığa bile sahip olmadığını bilir gibi görünüyordu.

"*Whistledown'un* hakkında söyledikleri şanssızlık," eski askerlerden biri yorum yaptı, samimi merhametle kafasını sallayarak.

Peter sadece homurdandı ve dengesiz bir şekilde omzunu silkti. Bu onun için yeterince iyi bir cevap gibiydi.

"Gelecek hafta hiç kimse hatırlamaz," dedi bir başkası. "Bildirecek yeni skandallar bulur ve ayrıca hiç kimse o bileziği senin çaldığını gerçekten düşünmüyor."

Peter artan dehşetle arkadaşına döndü. Herhangi birinin onun *bir hırsız* olduğunu gerçekten düşünebileceği hiç aklına bile gelmemişti.

"Eee, bunu gündeme getirmek istemedim," adam kekeledi, Peter'ın yüzündeki vahşi olması gereken ifadeyi görünce geri adım atarak. "Eminim, yapanın refakatçisi olduğu anlaşılacak. Bu türlerin birbirine sürtmek için iki şilinleri asla olmaz."

"Bayan Martin değildi," Peter ters ters yanıt verdi.

"Nereden biliyorsun?" adamlardan biri sordu. "Onu tanıyor musun?"

"Onu başka kim tanıyor ki?" başkası sordu.

"Bayan Martin değildi," dedi Peter, sesi sertti. "Ve bir kadının itibarı hakkında spekülasyon yapmak sana yakışmıyor."

"Evet, ama sen nasıl…"

"Hemen onun yanında duruyordum!" Peter tersledi. "Zavallı kadın bir papağan tarafından parçalanıyordu. Bileziği alacak fırsatı yoktu. Elbette," iğneleyici bir şekilde ekledi, "baş şüpheli olarak etiketlenmişken bu konuda söylediklerime kim inanır bilmiyorum."

Peter zorla baş *şüpheli* olduğuna dikkat çekmeye yetecek kadar aptal olmasına rağmen, bütün erkekler söylediklerine hala güvendiklerine onu ikna etmek için atıldılar.

Peter sadece ona dik dik baktı. Şüpheli olsun ya da olmasın, Londra'nın çoğunun şimdi onun bir hırsız olabileceğini düşündüğü açığa çıkmıştı.

Kahretsin.

"İyi akşamlar, Bay Thompson."

Tillie. Bu gece bir bu eksikti.

Peter kanının yalnızca onun sesi karşısında bu kadar fazla enerjiyle akmamasını dileyerek döndü. Ona bakmamalıydı. Ona bakmak istememeliydi.

"Sizi görmek ne hoş," dedi Tillie, sanki bir sırrı varmış gibi gülümsedi.

Çeviri Şirketi 24

"Leydi Mathilda," dedi Peter, uzattığı elin üzerine eğilerek.

Tillie dönüp Robbie ile selamlaştı, sonra Peter'a döndü. "Belki beni arkadaşlarınızla tanıştırabilirsiniz?"

Peter onları tanıştırdı, erkeklerin hepsi onun büyüsüne kapılırken, kaşlarını çattı. Ya da belki de, birden aklına geldi, onun çeyizinin büyüsüne. Harry ondan bahsederken pek tedbirli davranmamıştı.

"Bayan Martini savunmanıza kulak misafiri olmama engel olamadım," dedi Tillie, tanıştırmalar tamamlanır tamamlanmaz. Tillie kalabalığın geri kalanına döndü ve ekledi, "ben de oradaydım ve sizi temin ederim hırsız o olamaz."

"Bileziği kimin çaldığını düşünüyorsunuz, Leydi Mathilda?" biri sordu.

Tillie'nin dudakları bir çeyrek saniye için –sadece onu çok yakından izleyen birini, sinirlendiğine dair bilgilendirmeye yetecek kadar uzundu- büzüldü. Ama başka kimse için (ki Peter hariç herkes dikkate aldı) neşeli ifadesi asla tereddüt göstermedi, özellikle konuşurken. "Bilmiyorum. Daha çok bir masanın altında bulunacağını düşünüyorum."

"Şüphesiz Leydi Neeley odayı zaten aratmıştır," erkeklerden biri ağır ağır konuştu.

Tillie kaygısız bir jestle elini havada salladı. Peter, diğer beyefendilerin böyle ağır sorular hakkında düşünmek için canını

sıkamayacağını düşünmelerini sağlayarak onları yatıştırmak maksadıyla onun böyle yaptığından şüphelendi. "Yine de," dedi Tillie iç çekerek.

İşte bu kadar, Peter hayranlıkla düşündü. Hiç kimse bu konudan tekrar bahsetmedi. Bir '*yine de*' kelimesi ve Tillie tartışmayı tam istediği yere getirmişti.

Peter konuşmanın geri kalanını duymazdan gelmeye çalıştı. Çoğunlukla yılın bu zamanı normalden biraz daha serin olan hava hakkında, birilerinin kıyafeti hakkında ara sıra yorum serpiştirilerek anlamsız konuşmalar yapıldı. Yüz ifadesi, eğer üzerinde herhangi bir kontrole sahip olsaydı, kibarca sıkıntılıydı. Tillie'ye aşırı ilgi göstermek istemedi, hele balodaki dedikoduların ana konusu olduğunu düşünmek koltuklarını kabartmazken. Zaten ona bakarak ellerinin arkasından fısıldayan birden fazla yaşlı kocakarı görmüştü.

Ama sonra Tillie ona dönüp konuştuğunda bütün iyi niyetleri alt üst oldu. "Bay Thompson, sanırım müzik başladı."

Bu ifadede yanlış anlama yoktu ve beylerin geri kalanı onun dans kartındaki sonraki sıraları doldurmak için atılırken bile Peter kolunu zorla kıvırıp onu dans pistine davet etti.

Vals çalıyordu. Bunun bir vals olması gerekirdi.

Ve Peter onun elini tutarken parmaklarını birbirine dolama dürtüsüyle mücadele etti ve bir uçurumdan düşüyormuş gibi apayrı bir duygu hissetti.

Ya da daha kötüsü kendini kenardan aşağıya fırlatıyordu.

Çünkü bunun korkunç bir hata olduğuna, onunla görünmemesi gerektiğine kendini ikna etmeye çalışması gerekirdi –lanet olsun, *onunla* olmamalıydı, nokta. Onu kollarında tuttuğunda içinde yükselen ve kıvrılan saf, neredeyse göz kamaştıran keyfin sızısını bastıramazdı.

Ve dedikodular ona servet avcılarının en kötüsü etiketini yapıştırmak istiyorsa o zaman onlara izin verecekti.

Bu tek dans buna değecekti.

Tillie, Hargreaves Balosu'ndaki ilk on dakikasını ailesinin pençelerinden kurtulmaya çalışarak, ikinci on dakikasını Peter Thompson'ı arayarak ve üçüncüsünde ise onun arkadaşlarıyla lüzumsuz konuşmalar yaparken onun yanında durarak harcamıştı.

Bu onu öldürse bile bir sonraki on dakikayı onun eksiksiz dikkatiyle geçirecekti.

Tillie hala biraz tedirgindi, onunla dans etmesi için adeta yalvarmıştı *ve* bir düzine beyefendinin gözü önünde. Ama şimdi Peter elini tutmuş dans pistinin etrafında onu zarifçe döndürürken bu üzerinde durulacak küçük bir nokta gibi görünüyordu.

Acaba sırtındaki eli, varlığının özüne doğru nasıl böyle garip şiddetli bir arzu gönderebiliyordu? Biri onun baştan çıkarıldığını hissettiğini düşünürdü. Onu gayretle görmezden geldiği on dakikanın ardından,

nefesini çalan bir yoğunlukla onunkileri yakan gözlerinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Ama gerçekte; tehlikeye göğüs germeye hazır olması, iç çekmeme, ona sokulmama ve dudaklarını onunkilere dokundurması için yalvarmama metanetinin her zerresine şimdi gereksinim duyması, hepsinin nedeni sırtında duran eldi.

Belki elinin durduğu yerdi, omurgasının dibinde, vücudunun en mahrem yerine yakın. Belki de sanki her an kendini kaybedecek gibi hissettiği ve sıcak, utanç verici ve pek anlamadığı bir şey için ağrıyan vücudunun onunkine doğru bastırılma şekliydi.

Baskı durmaksızın sunuluyor, yavaş yavaş, önlenemez şekilde ona doğru çekiliyordu. Yine de Tillie aşağıya baktığında bedenlerinin arasındaki mesafenin değişmemiş olduğunu gördü.

Fakat içlerinde ateş patladı.

Ve Tillie yandı.

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?" Tillie sordu, düşüncelerini ona erişmekle tehdit eden heyecan verici arzunun dışında başka bir şeye kaydırmayı umutsuzca deneyerek.

"Elbette hayır," dedi Peter huysuzca. "Böyle saçma bir şey nereden geldi aklına?"

Tillie omuz silkti. "Şey gibiydin… oh, bilmiyorum… Biraz uzak, sanırım. Sanki arkadaşlığımdan hoşlanmamış gibi."

"Saçma," Peter bir kadının haklı olduğunu bilen erkekler gibi homurdandı ama bunu kabul etmeye niyeti yoktu.

Ancak, Tillie iki erkek kardeş ile büyümüştü ve sıkıştırmanın yarar sağlamadığını biliyordu, bu yüzden, "Bayan Martini savunurken muhteşemdin," dedi.

Peter'ın eli onunkini sıktı, ama ne yazık ki, sadece bir saniye için. "Herkes onu savunurdu," dedi.

"Hayır," dedi Tillie usulca. "Ben öyle düşünmüyorum. Aksini düşünüyorum aslında ve sanırım, haklı olduğumu biliyorsun."

Tillie meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı ve ona karşı çıkmasını bekledi. Akıllı bir adam olduğundan bunu yapmadı.

"Bir beyefendi bir kadının itibarına asla zarar vermemeli," dedi sertçe ve Tillie sevincin garip küçük bir kabarcığıyla farkına vardığı bu ağırbaşlı ipucunu sevdi, aslında onun kendi katı ahlak kuralları yüzünden utanıyor olmasından hoşlandı.

Ya da belki de gerçekte onu içinde yakalamış olduğu kadar çok kuralcı değildi. Zalim bir hovarda olmak çok daha fazla revaçtaydı ama Peter asla vicdansız olamazdı.

"Bir kadın da bir beyefendinin itibarını zedelememeli," dedi Tillie usulca. "Leydi Whistledown'un yazdıkları için üzgünüm. İyi yapmadı."

"Ve sen değerli dedikodu köşe yazarımıza kulak verdin?"

"Elbette hayır ama çoğu zaman onun söylediklerini kabul ederim. Ancak bu sefer çizgiyi aştığını düşünüyorum."

"O hiç kimseyi suçlamadı." Peter önemsemezmiş gibi omuz silkti ama ses tonu yalan söyleyemiyordu. O sabahki yazı yüzünden öfkeliydi –ve üzgündü- ve Tillie eğer Leydi Whistledown'un kim olduğunu bilseydi bir kaz gibi elini ayağını bağlamaktan mutluluk duyardı.

Bu garip, şiddetli duygu, bu öfke Peter'ı incitmişti.

"Leydi Mathilda… *Tillie*."

Tillie düşüncelere daldığından habersiz şaşkınlıkla ona baktı.

Peter ona eğlenceli bir gülümseme bahşedip ellerine bakış attı.

Tillie onun bakışlarını takip etti ve ancak o zaman sanki Leydi Whistledown'un boğazıymış gibi Peter'ın parmaklarını sım sıkı tuttuğunu fark etti. "Oh!" sesi çıkardı şaşkınlıkla ve arkasından bir "Özür dilerim," diye geveledi.

"Dans partnerlerinin parmaklarını kırmayı adet mi edindin?"

"Sadece, benimle dans etmeleri için onları ikna etmek zorunda kaldığım zaman." Tillie karşılık verdi.

"Burada savaşmanın tehlikeli olduğunu düşündüm," diye mırıldandı Peter.

Tillie onun bu konuda şaka yapabilmesine şaşırdı. Nasıl yanıt vereceğinden pek emin olamadı ama sonra orkestra, valsi şaşırtıcı derecede gösterişli bir şekilde bitirince cevap vermekten kurtuldu.

"Seni ailenin yanına mı götüreyim?" Peter sordu, dans pistinden onu uzaklaştırırken. "Yoksa sonraki partnerine mi?"

"Aslında," Tillie uydurdu. "Oldukça susadım. Belki de limonata masasına?" Tillie masanın odanın öbür ucunda olduğuna dikkat etmişti.

Yavaş yavaş ilerlediler. Tillie birlikteliklerini bir iki dakika daha uzatma umuduyla adımlarını alışılmadık derecede ağır attı.

"Balodan hoşlandın mı?" Tillie sordu.

"Bazı kısımlarından," dedi bakışlarını önünden ayırmadan.

Ama Tillie ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördü.

"Bu bazı kısımlar[1] ben miyim?" diye sordu cesaretle.

Peter gerçekten durdu. "Ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?"

Çok geç, Tillie erkek kardeşlerinin bazı kısımlar hakkında ki konuşmalarına kulak misafiri olduğunu hatırladı.

Yüzü alevlendi.

Ve sonra Tanrı onlara yardım etti de ikisi de güldü.

[1] Kitapta bits and pieces olarak geçiyor. Anlamı ıvır zıvır ya da bazı kısımlar gibi bir şey. Ben anlamlı olması için bazı kısımlar kelimesini kullandım. Çünkü Bits and pieces argoda penis ve testis anlamında kullanılıyor.
Bu yüzden Tillie'nin yüzü kızarıyor.

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı Tillie nefesini tutarak. "Ailem bir ay beni kilitli tutar."

"Bu kesinlikle olacak…"

"Leydi Mathilda! Leydi Mathilda!"

Tillie'nin annesinin arkadaşı ve sosyetenin en büyük dedikoducusu Bayan Featherington, oldukça talihsiz yeşil renk elbise giymiş kızı Penelope'yi yanında sürükleyerek onların yanına aceleyle gelirken Peter ne söyleyeceğini unuttu.

"Leydi Mathilda," dedi Bayan Featherington. Sonra kesinlikle soğuk bir sesle ekledi. "Bay Thompson."

Tillie tanıştırmaları yapmak üzereydi ama sonra Bayan Featherington ve Penelope'nin, Leydi Neeley'in akşam yemeği partisinde bulunduğunu hatırladı. Aslında, Bayan Featherington Leydi Whistledown'un o sabahki sütununda profili verilen talihsiz beş kişiden birisiydi.

"Aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?" Bayan Featherington Tillie'ye sordu.

"Pardon, anlamadım?" Tillie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak sordu. Her zaman oldukça hoş ve sessiz olduğunu düşündüğü Penelope'ye döndü.

Ama Penelope annesinin neden bahsettiğini biliyorsa bile bir belirti göstermedi ama yüzündeki ifade o kadar acı doluydu ki eğer Tillie balo

salonunun ortasında aniden bir delik açsaydı Penelope'nin memnuniyetle içine atlayacağına inanmasına neden oldu.

"Aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?" Bayan Featherington bu sefer daha iğneleyici bir şekilde tekrarladı.

"Biz birlikte geldik," Tillie yavaşça cevap verdi. "Bu yüzden evet, sizi temin ederim onlar farkında…"

"Sizi onların yanına götüreceğim," Bayan Featherington araya girdi.

Ve ardından Tillie anladı. "Sizi temin ederim," dedi buz gibi bir sesle, "Bay Thompson beni ailemin yanına götürmekte fazlasıyla becerikli."

"Anne," Penelope annesinin kolunu gerçekten kavrayarak konuştu.

Ama Bayan Featherington ona aldırmadı. "Sizin gibi bir kız," dedi Tillie'ye, "itibarına dikkat etmeli."

"Leydi Whistledown'un yazdıklarını kastediyorsanız," dedi Tillie, sesi alışılmadık derecede soğuktu, "o zaman sizden de bahsedildiğini hatırlatmam gerekir, Bayan Featherington."

Penelope soluğunu tuttu.

"Onun söyledikleri beni ilgilendirmez," dedi Bayan Featherington. "Bileziği almadığımı biliyorum."

"Ve Bay Thompson'ın da almadığını bilin," Tillie karşılık verdi.

"Ben onun aldığını asla söylemedim," dedi Bayan Featherington ve sonra dönüp Peter'la konuşması Tillie'yi şaşırttı. "Eğer böyle bir imada bulunduysam özür dilerim. Kanıt olmadan asla birine hırsız demem."

Hala Tillie'nin yanında gergince duran Peter, özrüne baş sallamaktan başka bir şey yapmadı. Tillie onun öfkesini kaybetmeksizin yapabildiği tek şeyin bu olduğundan ziyadesiyle kuşkulandı.

"Anne," dedi Penelope, sesi şimdi neredeyse umutsuzdu. "Prudence kapının yanında ve deli gibi el sallıyor."

Tillie Penelope'nin kız kardeşi Prudence'i görebiliyordu ve arkadaşlarından biriyle sohbet eden Prudence oldukça mutlu görünüyordu. Tillie fırsat bulduğunda bir duvar süsü olarak bilinen Penelope'ye yardım etmeyi aklına not etti.

"Leydi Mathilda," dedi Bayan Featherington, Penelope'yi tamamen görmezden gelerek. "Söylemeliyim ki…"

"Anne!" Penelope annesinin kolunu sertçe çekti.

"Penelope!" Bayan Featherington belirgin bir kızgınlıkla kızına döndü. "Söylemeye çalışıyorum…"

"Gitmeliyiz," dedi Tillie, Bayan Featherington'un bir anlık dikkat dağınıklığından istifade ederek. "Selamınızı muhakkak anneme ileteceğim."

Ve sonra Bayan Featherington kolunu sıkıca tutan Penelope'den kurtaramadan arkasından Peter'ı adeta sürükleyerek kaçtı.

Peter karşılıklı konuşma sırasında tek kelime etmemişti. Tillie bunun ne anlama geldiğinden pek emin eğildi.

"Çok üzgünüm," dedi Tillie, Bayan Featherington'un işitme mesafesinden çıkar çıkmaz.

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi Peter, ama sesi gergindi.

"Hayır, ama şey..." Tillie durdu, nasıl devam edeceğinden emin olamadan. Özellikle Bayan Featherington için suçu üzerine almak istemiyordu ama yine de, birinin Peter'dan özür dilemesi gerekir gibi görünüyordu. "Hiç kimse sana hırsız dememeli," dedi sonunda. "Bu kabul edilemez."

Peter keyifsizce ona gülümsedi. "O bana hırsız demedi. Beni bir servet avcısı olarak andı."

"O hiçbir zaman..."

"Güven bana," dedi Peter, onun aptal bir kız gibi hissetmesine neden olan bir ses tonuyla sözünü keserek. O nasıl böyle altında yatan anlamı kaçırabilmişti? Gerçekten bundan habersiz miydi?

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," Tillie mırıldandı, daha çok kendini savunmak için.

"Öyle mi?"

"Elbette. Sen parası için bir kadınla evlenecek son insansın."

Çeviri Gülü 24

Peter durup onun yüzüne sert bir bakış yöneltti. "Üç günlük tanışıklığımız ardından mı bu sonuca ulaştın?"

Tillie'nin dudakları gerildi. "Daha fazla zamana gerek yok." Peter onun söylediklerinden neredeyse Tillie'nin ona olan inancının gücünden sarsılmış, kafası karışmış gibi hissetti. Tillie ona bakıyordu, çenesi çok kararlı, kolları iki yanında sopa gibi uzanmıştı ve Peter onu korkutmak, onu uzaklaştırmak, bilhassa erkeklerin aşağılık ve aptal olduğunu ve böyle açık bir kalple güvenmemesi gerektiğini ona hatırlatmanın garip bir ihtiyacıyla ele geçirildi.

"Londra'ya geldim," dedi, keskin ve maksatlı kelimelerle, "çünkü tek amacım bir gelin bulmaktı."

"Bunda olağandışı bir şey yok," dedi Tillie hafife alarak. "Ben de bir koca bulmak için buradayım."

"Kendime ait fazla param yok," diye bildirdi Peter.

Tillie'nin gözleri genişledi.

"Ben bir servet avcısıyım." dedi Peter açık açık.

Tillie başını iki yana salladı. "Değilsin."

"İkiyle ikiyi topladığında üç çıkmasını bekleyemezsin."

"Ve söylediğin böyle saçma imaların tek kelimesini anlamamı benden bekleyemezsin," diye yanıtladı Tillie.

Çeviri Gibi 24

"Tillie," dedi Peter iç çekerek, Tillie'nin onu az kalsın güldürecek olmasından nefret ederek. Bu onu korkutup kaçırmasını müthiş derecede zorlaştırdı.

"Paraya ihtiyacın olabilir," diye devam etti Tillie, "ama bu birini baştan çıkaracağın anlamına gelmez."

"Tillie..."

"Sen servet avcısı değilsin," dedi Tillie oldukça güçlü bir şekilde "ve senin samimiyetine meydan okuyan herkese böyle söyleyeceğim."

Ve bu yüzden Peter söylemek zorunda kaldı. Onun durumun gerçekliğini anlaması için her şeyi ortaya dökmek zorundaydı. "Eğer itibarımı tamir etmeye çalışırsan," dedi yavaşça ve birazcık da bezgin bir şekilde, "o zaman arkadaşlığımdan uzaklaşmayı göze alacaksın."

Tillie'nin dudakları şokla ayrıldı.

Peter durumu hafifletmek için omzunu silkti. "Bilmen gerekiyorsa, son üç haftayı servet avcısı olarak anılmaktan kaçınmayı umutsuzca deneyerek geçirdim," dedi Peter, tüm bunları ona anlatıyor olduğuna inanmak mümkün değildi. "Ve bu sabah *Whistledown'un* yazdıklarına kadar bunu oldukça iyi başardım."

"Hepsi unutulacak," diye fısıldadı, ama sesinde sanki buna kendine inandırmaya çalışıyor gibi inanç eksikti.

"Sana kur yapıyor gibi görünürsem, hayır."

"Ama bu korkunç."

Tek kelimeyle, diye düşündü Peter. Ama bunu söylemenin manası yoktu.

"Ve sen bana kur yapmıyorsun. Harry'e verdiğin sözü yerine getiriyorsun." Tillie durakladı. "Öyle değil mi?"

"Fark eder mi?"

"Benim için eder," diye mırıldandı Tillie.

"Şimdi Leydi Whistledown beni etiketledi," dedi Peter, Tillie için *neden* önemli olduğunu merak etmemeye çalışarak "Servetinin peşinde olduğuma dair spekülasyon yapan biri olmaksızın senin yanında durmam bile mümkün olmayacak."

"Şimdi yanımda duruyorsun," Tillie dikkat çekti.

Ve bu lanet bir işkenceydi. Peter iç çekti. "Seni ailenin yanına geri götürmeliyim."

Tillie başıyla onayladı. "Özür dilerim."

"Özür *dileme,"* diye azarladı onu Peter. Kendine kızgındı, Leydi Whistledown'a kızgındı ve tüm lanet *sosyeteye* kızgındı. Ama ona değil. Ve istediği son şey Tillie'nin ona acımasıydı.

"İtibarını mahvediyorum," dedi Tillie, sesi çaresiz üzgün bir gülüşle bozuldu. "Bu neredeyse komik."

Peter alayla ona baktı.

Çeviri Zilik94

"Biz genç kızların yaptığı her hareketi izleyen birileri olur," Tillie açıkladı. "Sen ne istersen yapmakta özgürsün."

"Pek değil," dedi Peter, bakışlarını olgunlaşmış bölgelere kaymasın diye, Tillie'nin omzunun üstüne getirdi.

"Durum ne olursa olsun," dedi Tillie, o akşam daha öncede çok başarılı bir şekilde kullandığı gamsız bir hareketle elini sallayarak. "Senin yoluna engel oluşturuyorum gibi görünüyor. Sen bir eş istiyorsun ve şey…" Sesi canlılığını kaybetti ve gülümsemesinde eksik bir şey vardı.

Başka hiç kimse farkına varmazdı, Peter fark etti. Hiç kimse onun doğru bir şekilde gülümsemediğini fark etmezdi.

Ama Peter fark etti. Ve bu kalbini kırdı.

"Kimi seçersen seç…" Tillie devam etti, içi boş küçük bir kahkahayla gülmesini destekledi, "ben etrafında olduğum sürece onu elde edemeyeceksin, öyle görünüyor."

Ama Tillie'nin düşündüğü nedenlerden olmadığını fark etti Peter. Tillie Howard yakınlarda olduğu sürece bir eş bulamazdı. Olacak şey buydu çünkü gözlerini ondan alamazdı, onu varlığını hissettiğinde başka bir kadını düşünemezdi bile.

"Gitmeliyim," dedi Tillie ve Peter onun haklı olduğunu biliyordu ama elveda demek içinden gelmiyordu. Tam da bu nedenden onun arkadaşlığından kaçınmıştı.

Şimdi ilk ve son olarak onu kendi yoluna göndermek zorundaydı ve bu düşündüğünden bile zordu.

"Harry'e verdiğin sözü bozuyorsun," Tillie ona hatırlattı.

Sözünü *tutmaya* nasıl sıkı sıkıya bağlı olduğunu Tillie asla anlamayacak olsa bile başını iki yana salladı. Harry'e onu koruyacağına dair söz vermişti.

Tillie yutkundu. "Ailem orada," dedi Tillie, sol arkasında bir yeri göstererek.

Peter başını salladı ve kolunu tuttu, kont ve kontese doğru gidebilmeleri için onu döndürdü.

Ve kendilerini Leydi Neeley ile yüz yüze buldular.

Çeviri Şilik 24

Çeviri Zilik24

Birileri bu geceki Hargreaves Balosu'nda ne olaylar meydana geleceğini merak edebilir. Bu yazar Leydi Neeley'in kendi takdirine bağlı olarak sadece bir davet alan Bayan Martin'in olası yokluğuyla, Leydi Neeley esas şüphelilerin hepsinin yaptığı gibi katılmayı planladığını söylemekte en iyi yetkiye sahip.

Ama Bay Thompson; Bay Brooks, Bayan Featherington ve Lord Easterly gibi olumlu cevap verdi.

Bu yazar söyleyebileceği şeyi buldu, "Oyun başlasın!"

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 31 Mayıs 1816

"**B**ay Thompson!" Leydi Neeley cırtlak sesiyle bağırdı. "Sizi arıyordum!"

"Gerçekten mi?" Leydi Neeley'e aslında oldukça sinirlendiğini ve sonraki karşılaşmalarında ona kibarca soğuk davranmayı amaçladığını hatırlayamadan önce Tillie şaşkınlıkla sordu.

"Gerçekten de," dedi yaşlı kadın keskince. "*Whistledown'un* bu sabahki sütununa öfkelendim. Bu şeytan kadın bir şeyin yarısını bile asla doğru yapmaz."

"Hangi yarıdan bahsediyorsunuz?" Peter soğuk bir sesle sordu.

"Hırsız olmanızla ilgili kısmı, elbette," dedi Leydi Neeley. "Bir servet avcısı olduğunuzu hepimiz biliyoruz," -açıkça Tillie'ye baktı- "ama siz hırsız değilsiniz."

"Leydi Neeley!" Tillie haykırdı, onun bu kadar kaba olduğuna inanamadı.

"Peki, nasıl," dedi Peter, "bu sonuca vardınız?"

"Babanı tanırım," dedi Leydi Neeley, "ve bu benim için yeterli.

"Babamın günahlarının aksine mi?" Peter sordu kuru bir sesle.

"Kesinlikle," Leydi Neeley cevap verdi, onun ses tonunu tamamen kaçırarak. "Bunun yanında, Easterly'den oldukça şüpheleniyorum. O çok fazla bronzlaşmış."

"Bronzlaşmış mı?" Tillie tekrarladı, bunun yakut hırsızlığıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamaya çalışarak.

"Ve," Leydi Neeley ekledi, çokbilmiş bir şekilde. "kartlarda hile yapar."

"Lord Easterly bana iyi bir adam gibi göründü," Tillie araya girmek zorunda hissetti. Kumar oynamasına izin verilmiyordu, elbette ama hile yapmakla suçlamanın ciddi bir itham olduğunu bilmeye yetecek kadar sosyetede zaman geçirmişti, aslında. Bazıları bunun hırsızlıkla suçlanmaktan daha ciddi olduğunu söylerdi.

Leydi Neeley küçümseyici bir havayla ona döndü. "Sen, sevgili kızım, hikâyeyi öğrenmek için çok fazla gençsin."

Tillie dudaklarını büzdü ve cevap vermemek için kendini zorladı.

"Bir adamı hırsızlıkla suçlamadan önce kanıtınız olduğundan emin olmanız gerekir," dedi Peter, omurgası kazık gibi dümdüzdü.

"Hah. Onun dairelerinde mücevherimi bulduklarında yeterli kanıtım olacak."

"Leydi Neeley, odayı arattınız mı?" Tillie konuşmayı dağıtma isteğiyle araya girdi.

"Onun odasını mı?"

"Hayır, sizinkini. Misafir odasını."

"Elbette arattım," Leydi Neeley sertçe karşılık verdi. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Tillie yorum yapmaktan kaçındı.

Çeviri Sitesi

"Odayı iki kez arattım," yaşlı kadın belirtti. "Ve sonra üçüncü kez bizzat kendim aradım, sadece emin olmak için. Bilezik misafir odasında değil. Bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim."

"Haklı olduğunuzdan eminim," dedi Tillie, hala aralarını düzeltmeye çalışıyordu. Onlar kalabalığın ilgisini çekmiş ve bir düzineden daha az olmayan seyirci Leydi Neeley ve onun ana şüphelilerinden biriyle arasında geçen konuşmaya kulak vermeye can atarak öne eğiliyordu. "Ama belki…"

"Sözlerinize çok dikkat edin," Peter keskince araya girince Tillie onun ses tonu karşısında afallayarak soluğunu tuttu ve sonra ona yönelik olmadığını fark ettiğinde rahatladı.

"Anlamadım," Leydi Neeley dedi, hakaret karşısında omuzlarını geriye çekerek.

"Lord Easterly'i pek tanımam, bu yüzden onun karakterine kefil olamam," dedi Peter, "ama resmi bir düzeyde kanıtınız olmadığını biliyorum. Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz, leydim ve bir beyefendinin iyi adını lekelemeniz iyi olmaz. Yoksa," Leydi Neeley başka bir tartışmaya girmek için ağzını açtığında Peter kuvvetli bir şekilde ekledi, "kendi isminiz aynı çamurun içine sürüklenir."

Leydi Neeley'in soluğu kesildi, Tillie'nin ağzı açık kaldı ve sonra küçük kalabalığın üstüne garip bir sessizlik çöktü.

"Bu yarın kesinlikle *Whistledown'un* sütununda yer alacak!" dedi sonunda biri.

"Bay Thompson, kim olduğunuzu unuttunuz," dedi Leydi Neeley.

"Hayır," dedi Peter sertçe. "Bu asla unutmayacağım bir şey."

Bir anlık sessizlik oldu ve sonra Tillie, Leydi Neeley'in zehrini kusacağından fazlasıyla emin olduğu anda o sadece güldü.

Güldü. Tam balo salonunda, bütün seyircileri şaşkınlıktan ağızları açık bıraktı.

"Yüreklisiniz, Bay Thompson," dedi Leydi Neeley. "Bunu söylemeliyim."

Peter nezaketle başını eğdi. Tillie bu şartlar altında bunu oldukça takdire şayan buldu.

"Lord Easterly konusunda fikrimi değiştirmedim, aslında," dedi. "Bileziği alan o olmasa bile sevgili Sophia'ya karşı berbat davranıyor. O halde," dedi Leydi Neeley beklenmedik bir hızla konuyu değiştirdi, "refakatçim nerede?"

"O burada mı?" Tillie sordu.

"Elbette burada," dedi Leydi Neeley canlı bir şekilde. "Eğer evde kalsaydı, herkes onun hırsız olduğunu düşünecekti." Dönüp Peter'a kurnaz bir bakış fırlattı. "Sizin gibi, umarım, Bay Thompson."

Peter hiçbir şey söylemedi, ama çok hafifçe başını öne eğdi.

Leydi Neeley gülümsedi –dudakları yüzünde oldukça korkutucu bir şekilde gerildi ve sonra dönüp bağırdı "Bayan Martin! Bayan Martin!"

Çeviri: Julia24

Ve arkasında pembe ipek eteğinin farbalalarını savurarak uzaklaştı ve Tillie zavallı Bayan Martin'in kesinlikle bir madalyayı hak ettiğini düşündü.

"Muhteşemdin!" dedi Tillie ona. "Ona böyle kafa tutan hiç kimseyi tanımadım."

"Önemli bir şey değil," dedi Peter nefesinin altından.

"Saçma," dedi Tillie. "Bu kesinlikle..."

"Tillie, dur," dedi Peter, diğer parti müdavimlerinin devam eden dikkatleriyle rahatsız olduğu açıktı.

"Pekâlâ," dedi Tillie razı olarak, "ama limonatamı daha almadım. Bana eşlik etme nezaketini gösterir misin?"

Peter bu kadar seyircinin önünde yapılan doğrudan ricayı geri çeviremezdi. Peter'ın koluna girdi ve onu içecek masasına yönlendirirken Tillie gülümsememeye çalıştı. Peter akşam kıyafetleri içinde hemen hemen dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Onun ne zaman ve neden askeri üniformasından vazgeçtiğini bilmiyordu ama yine de şık görünüşü ilgi çekiyor ve onun kolunda olmak sarhoş edici bir zevk veriyordu.

"Ne söylediğin umurumda değil," diye fısıldadı Tillie. "Harikaydın ve Lord Easterly'nin sana minnet borcu var."

"Herkes yapardı..."

"Herkes yapmazdı, bunu sende biliyorsun," Tillie sözünü kesti. "Onurlu olmaktan bu kadar çok utanmaya son ver. Kendi açımdan bunu oldukça hoş buldum."

Peter'ın yüzü kızardı ve kravatını çekiştirmek istermiş gibi göründü. Tillie onun daha fazla rahatsız olacağından emin olmamış olsaydı neşeyle gülecekti.

Ve Tillie fark etti ki, iki gün önce gerçek mi diye düşündüğü şeyin şimdi doğru olduğunu biliyordu. Onu seviyordu. Bu inanılmaz, çarpıcı bir duyguydu ve olağanüstü bir şekilde onun bir parçası olmaya başlamıştı. O daha önce her kim ise şimdi başka bir biriydi. Peter için o yoktu, onun niyetinde Tillie yoktu ama bir şekilde Peter, ruhunun bir parçası olmuştu ve bir daha asla aynı kişi olmayacağını biliyordu.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi Tillie düşünmeden, kapıya doğru asılarak.

Peter kolunu baskıya karşı sabit tutarak onun hareketine direndi. "Tillie, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorsun."

"Benim mi yoksa senin itibarın için mi?" Tillie ona sataştı.

"Her ikisi de," Peter şiddetle cevap verdi. "Ancak benimkini er geç geri kazanacağımı sana hatırlatmalıyım."

Onunki de öyle olacaktı, Tillie sersem sersem düşündü, Peter'ın onunla evlenmesi şartıyla. Tillie onu evlenmek için tuzağa düşürmek istemiyordu ama yine de balo salonunun ortasında, bir kilisenin önünde onun yanında durduğuna dair, yeminini ederken arkasında duran bütün

arkadaşlarının onu dinlediğine dair hayale dalmamak, düşünmemek mümkün değildi.

"Kimse görmez," dedi Tillie, elinden geldiğince en iyi şekilde dikkat çekmeksizin onu koluna asıldı. "Ayrıca, bak, parti bahçeye taşındı. En azından yalnız olmayacağız."

Peter Fransız kapılara doğru onun bakışlarını izledi. Sahiden de dışarıda birkaç çift geziniyordu, böylece hiç kimsenin itibarına leke sürülmeyecekti. "Pekala," dedi Peter, "madem ısrar ediyorsun."

Tillie muzaffer bir şekilde gülümsedi. "Oh, ısrar ediyorum."

Balo salonunun boğucu ortamından sonra gece havası soğuk ama canlandırıcıydı. Peter onları kapılardan görünecek şekilde tutmaya çalıştı ama Tillie gölgelere doğru asılıyordu ve Peter yerinde durması ve onu da yerine sabitlemesi gerekirken kendini bunu yapamaz halde buldu.

Tillie ilerledi o takip etti. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama bu konuda kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Birisinin bileziği çaldığını gerçekten düşünüyor musun?" Tillie onlar meşaleyle aydınlatılmış bahçeye bakan korkuluğa yaslanır yaslanmaz sordu.

"Bilezik hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi Tillie. "Harry hakkında konuşmak istemiyorum."

Peter güldü. Tillie'nin ses tonunda ona komik gelen bir şey vardı ve Tillie de bunu duymuş olmalıydı ki ona sırıtıyordu.

"Sohbet edeceğimiz herhangi bir şey var mı?" Tillie sordu.

"Hava?"

Tillie ona belli belirsiz azarlayıcı bir ifadeyle baktı.

"Siyaset ve din konularında tartışmak istemediğini *biliyorum*."

"Tamamen," dedi Tillie küstahça. "Şimdi değil, en azından."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Peter "Sen bir konu öner."

"Tamam," dedi Tillie. "Ben cesurum. Bana karını anlat."

Oluşan tozun çok büyük olması gereken zerresi Peter'ın boğazına kaçtı. "Karım mı?" diye tekrar etti.

"Aradığını ileri süren sensin," diye açıkladı Tillie. "Aradığının ne olduğunu bana söyleyebilirsin, çünkü belli ki aramanda sana yardım etmek zorundayım."

"Sen mi?"

"Gerçekten. Seni bir servet avcısı olarak göstermekten başka bir şey yapmadığımı söyledin ve son otuz dakikayı birbirimizin eşliğinde geçirdik ki, bunun birkaç dakikası Londra'nın en kötü dedikoducularının tam gözünün önündeydi. İddialarına göre, seni tam bir ay geciktirdim." Tillie omuz silkti, hareket omuzlarının etrafına sıkıca sarılı açık mavi şal tarafından saklanmış olmasına rağmen. "En azından bunu yapabilirim."

Çeviri Tülin24

Peter uzun bir süre ona itinayla baktı, sonra içindeki savaşı kaybedip pes etti. "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

Tillie zaferine keyifle gülümsedi. "O akıllı mı olsun?"

"Tabii ki."

"Çok iyi bir cevap, Bay Thompson."

Peter anın tanıdı çıkarmamak için yeterince güçlü olmayı dileyerek nezaketle başını eğdi. Ama onun için hiç umut yoktu, ona karşı koyamıyordu.

Soracağı soralar üzerinde kafa yorarken işaret parmağını yanağına hafif hafif vurdu. "Merhametli mi olsun?"

"Öyle umuyorum."

"Hayvanlara ve küçük çocukla karşı mı?"

"*Bana* karşı," dedi Peter tembelce gülümseyerek. "Tüm mesele bu değil mi?"

Tillie ona hırçın bir bakış atınca Peter parmaklığa biraz daha fazla eğilerek kıkırdadı. Garip, duygusal uyuşukluğun esiri oldu ve o anda kendini kaybetti. Onlar Londra'nın büyük bir balosunda olabilirlerdi ama o anda, Tillie ve onun muzip kelimelerinden başka bir şey yoktu.

"Bilmelisin ki," dedi Tillie, en mağrur tarzda burnunu havaya dikip ona göz atarak. "Onun akıllı olup olmaması –ve bunu bir gereklilik olarak ifade ettiğini farz ediyorum?"

Çeviri Tülin24

Peter onun bu hususun üzerinde durmasını saygıyla olağan karşılayıp kafasını salladı.

"-ve sevecenliği sana bağlı. Diğer şeylerin yanında,"

"Eşime karşı çok nazik olacağımdan emin olabilirsin," diye mırıldandı Peter.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Tillie. Ve Peter onun yakında durduğunu fark etti. Bunun nasıl olduğunu, kendisinin ya da Tillie'nin yaklaşıp yaklaşmadığını bilmiyordu ama aralarındaki mesafe yarıya inmişti. O yakın duruyordu, çok yakın. Burnunun üstündeki her çili görebilirdi, saçlarında titreşen meşale ışığının her parıltısını yakalayabilirdi. Ateş rengi bukleler zarif bir topuzla geriye toplanmıştı ama birkaç tutamı serbest bırakılmıştı ve yüzünün çevresinde kıvrılıyordu.

Saçlarının kıvırcık olduğunu fark etti. Bunu bilmiyordu. Bu kadar temel bir şeyi bilmemesi akıl almaz görünüyordu ama onu bu şekilde hiç görmemişti. Saçları her zaman mükemmel olması için geriye toplanır, her tutamı yerinde dururdu.

Şimdiye kadar. Ve hayal kurmasına ve bir şekilde bunun onun için olduğunu düşünmesine engel olamadı.

"Görünüşü nasıl olmalı?"

"Kimin?" Peter dalgın dalgın sordu, buklelerden birini çekiştirirse ne olacağını merak ediyordu.

"Karın," diye cevap verdi Tillie, müzik gibi sesine eğlence katarak.

"Emin değilim," dedi Peter. "Henüz onunla karşılaşmadım."

"Karşılaşmadın mı?"

Peter başını iki yana salladı. Neredeyse kelimelerin ötesindeydi.

"Fakat istediğin ne?" Şimdi sesi yumuşaktı ve işaret parmağıyla koluna dokunup dirseğinden bileğine doğru ceketinin kumaşı boyunca gezdirdi. "Şüphesiz aklında bazı fikirler taşıyorsundur."

"Tillie," dedi Peter boğuk bir sesle, herhangi birinin görüp görmediğini anlamak için çevresine baktı. Dokunuşunu ceketinin kumaşı altından hissetmişti. Verandada kimse yoktu ama bu onların kesintiye uğramadan kalacakları anlamına gelmiyordu.

"Koyu saçlı mı?" diye mırıldandı. "Yoksa açık mı?"

"Tillie..."

"Kızıl mı?"

Ve Peter artık dayanamazdı. O bir savaş kahramanıydı, sayısız Fransız askeriyle savaşıp öldürmüş, yaralı bir yurttaşını ateş hattından çekmek için birden fazla kez hayatını riske atmıştı ve henüz melodik sesli ve cilveli kelimeler sarf eden bir kızın bu heyelanına karşı dayanıklı değildi. Sınırını zorlamıştı ve kendi arzusuna karşı son bir gayretle savunan siperler ya da duvarlar bulmamıştı.

Peter onu kendine çekti ve sonra kendi etrafında dönerek bir sütunun arkasına gizlenene kadar hareket etti. "Beni zorlamamalısın, Tillie."

Çeviri Gibi 24

"Buna engel olamam," dedi Tillie.

Ne de o olabilirdi. Dudakları onunkileri buldu ve öptü.

Asla yetmeyecek olduğu halde onu öptü. Asla fazlasına sahip olamayacağını bilmesine rağmen onu öptü.

Ve tüm diğer erkekler için onu mahvetmek, üzerinde bu şekilde damgasını bırakmak için öptü böylece babası nihayetinde onu başka biriyle evlendirdiğinde bunun anısını taşıyacak ve ölünceye kadar onun yakasını bırakmayacaktı.

Bu zalimlik ve bencillikti ama kendisini tutamıyordu. Bir yerlerde, içinin derinliklerinde Tillie'nin *onun* olduğunu biliyordu ve ilkel farkındalığının *sosyete* dünyasında hiçlikle aynı şey olduğunu bilmek bir bıçak gibi bağırsaklarını deşiyordu.

Tillie, ağzına doğru alev gibi içine yayılan yumuşak, ağlamaklı bir sesle iç çekti. "Tillie, Tillie," diye mırıldandı Peter, kalçalarının eğrisine ellerini kaydırarak. Peter onları avuçlayıp kendisine bastırdı, sert ve sıkıca, kalın elbisesinin altından onu damgalı.

"Peter!" Tillie soluğunu tuttu ama başka bir öpücükle onu susturdu. Tillie kollarında kıvranarak bedeniyle saldırısına yanıt verdi. Her hareketiyle bedeni onunkini okşadı ve Peter'ın arzusu patlayabileceğinden oldukça emin olana kadar daha sertleşerek, daha yoğunlaşarak, daha sıcaklaşarak arttı.

Durması gerekirdi. Durmak zorundaydı. Ama henüz yapamazdı.

İçinde bir yerde, şimdiye kadar onun dudaklarının karşısında canlandırdığı bu öpücüğün tek şansı olabileceğini biliyordu. Ve bunu sona erdirmeye hazır değildi. Henüz değil, daha fazlasına sahip olmadan önce değil. Tillie dokunuşunun daha fazlasını öğrenene kadar değil.

"Seni istiyorum," dedi Peter sesi ihtiyaçla kısıldı. "Bundan asla şüphe etme, Tillie. Hava ister gibi, su ister gibi seni istiyorum. Bunlardan çok daha fazla seni istiyorum ve…"

Sesi ona ihanet etti. Söylenecek başka kelime yoktu. Tek yapabildiği ona bakmak oldu, gözlerinin derinliklerine baktı ve kendi arzusunun yansımasını gördüğünde titredi.

Tillie'nin nefesi kısa soluklarla dudaklarının üstünden geçiyordu ve sonra parmağıyla Peter'ın dudaklarına dokunup fısıldadı. "Sen ne yaptın?"

Peter soru karşısında kaşlarının yükseldiğini hissetti.

"Bana," diye açıkladı Tillie. "Bana ne yaptın?"

Peter cevap veremedi. Bunu yapması bütün hüsrana uğramış hayallerine ses vermek olacaktı. "Tillie," demeyi başardı ama hepsi buydu.

"Bunun olmaması gerektiğini söyleme bana," diye fısıldadı Tillie.

Söylemedi. Söyleyemezdi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ama bu öpücükten pişman olmayı kendine yediremezdi. Daha sonra, yatağa uzandığında, tatmin edilmemiş ihtiyaçla yanarken belki, ama şimdi değil, o bu kadar yakınındayken, rüzgârda kokusu varken, sıcaklığı Peter'ı yakına çekerken değil.

"Tillie," dedi Peter tekrar, çünkü dudaklarının oluşturabildiği tek kelime bu gibi görünüyordu.

Tillie konuşmak için ağzını açtı ama sonra her ikisi de yaklaşan birinin sesini duyunca artık verandada yalnız olmadıklarını fark ettiler. Peter'ın koruyucu iç gücüleri devreye girdi ve onu daha uzaktaki sütunun arkasına çekip sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarına bastırdı.

Peter gelenin, karısıyla sessizce tartışan Lord Easterly olduğunu fark etti. Eğer hikâye doğruysa Lord Easterly'nin karısı on iki yıl önce onu bazı gizemli koşullar altında terk etmişti. Onlar kendi dramlarının içine dalmışlardı ve Peter orada bulunduklarını asla fark etmeyecekleri konusunda iyimserdi. Peter kendini gölgelerin daha derinine çekmeye çalışarak geri adım attı. Ama sonra- "Ah!" Tillie'nin ayağı. Lanet olsun.

Vikont ve vikontes yalnız olmadıklarını fark edince gözleri genişleyerek keskince döndüler.

"İyi akşamlar," dedi Peter cesaretle, çünkü pişkinliğe vurmaktan başka şansı yok gibi görünüyordu.

"Ee, hava güzel," dedi Easterly.

"Gerçekten de," Peter cevap verdi, Tillie'nin cıvıldayarak söylediği, "Oh, evet!" ile hemen hemen aynı zamanda.

"Leydi Mathilda," dedi Easterly'nin karısı. Uzun boylu, sarışın kadın, her zaman zarif görünen biriydi ama bu gece sinirli gibiydi.

"Leydi Easterly," Tillie döndü. "Nasılsınız?"

"Çok iyi, teşekkürler. Ya siz?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim. Ben sadece, ee, biraz sıcakladım." Tillie sanki soğuk gece havasını işaret eder gibi elini salladı. "Birazcık taze havanın beni canlandıracağını düşündüm."

"Aynen," dedi Leydi Easterly. "Biz de tam olarak aynı şekilde hissettik."

Kocası aynı fikirde olduğunu homurdandı. "Ee, Easterly," dedi Peter, sonunda iki leydinin tatsız konuşmalarını böldü. "Bir şey konusunda sizi uyarmam gerek."

Easterly bunun üzerine başını eğdi. "Leydi Neeley sizi alenen hırsızlıkla suçlayacak."

"Ne?" Leydi Easterly ısrar etti. "Alenen mi?" Lord Easterly karısını daha fazla haykırmaktan mahrum ederek sordu.

Peter sertçe başını salladı. "Dorudan ve kesin bir dille, korkarım."

"Bay Thompson sizi savundu," Tillie ekledi, gözleri aydınlanarak. "Muhteşemdi."

"Tillie," Peter mırıldandı, onu sakinliğini elde etmeye çalışarak.

"Savunma için teşekkür ederim," dedi Lord Easterly, ardından Tillie'ye nazik bir selam verdi. "Onun benden şüphelendiğini biliyorum.

Bunu hayli aşırı bir şekilde netleştirdi. Ama henüz beni alenen suçlayacak kadar ileri gitmemişti."

"Şimdi yapacak," dedi Peter sertçe.

Yanı başında duran Tillie başını salladı. "Üzgünüm."

Tillie Leydi Easterly'e dönüp ekledi. "O çok korkunç."

Leydi Easterly başıyla onayladı. "Şefi hakkında çok fazla şey duymamış olsaydım davetini asla kabul etmezdim."

Ama kocası, şefin şöhretine belli ki ilgisizdi. "Uyarı için teşekkür ederim," dedi adam Peter'a.

Peter tek bir baş onayıyla teşekkürü kabul etti. Ardından, "Leydi Mathilda'yı partiye geri götürmeliyim," dedi.

"Belki de eşim daha iyi bir refakatçi olacaktır," dedi Lord Easterly ve Peter iyiliğinin karşılığını aldığını fark etti. Easterly, Peter ve Tillie'yi tamamen yalnızken bulduklarından bahsetmeyeceklerdi ve ayrıca Leydi Easterly'in kusursuz itibarı Tillie'nin çirkin dedikoduların konusu olmamasını sağlayacaktı.

"Çok haklısınız, lordum," dedi Peter, Tillie'nin kolunu nazikçe çekti ve onu Leydi Easterly'e doğru yönlendirdi. "Yarın görüşürüz," dedi Tillie'ye.

"Öyle mi?" diye sordu Tillie ve Peter gözlerinde onun çekingen biri olmadığını görebildi.

"Evet," dedi, bu onun için bir hayli şaşırtıcıydı, gerçekten bunu kastettiğini fark etti.

Çeviri Filik24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Çeviri Zilik24

Kaybolan Bileziğin Esrarı'nda bilgi verecek yeni gelişmeler yokken Bu Yazar çok daha sıradan meselelerle yetinmek zorunda, yani sosyetenin her günkü zaaflarını ki, onlar servet ve mükemmel eş arayışlarına devam ettiler.

Bu yazarın başlıca konusu, bir haftadan daha uzun süredir Canby Kontu'nun tek kızı Leydi Mathilda'ya çok sebatkârca kur yapan, gözleyen herkesin fark edeceği gibi, Bay Thompson. Çift Hargreaves Balosu'nda birbirlerinden pek ayrılmadı ve bir haftadan beri Bay Thompson'ın neredeyse her sabah Canby Konutunu ziyaret ettiği bilinmekte.

Bu tür eylemler sadece dikkat çekebilir. Bay Thompson'ın bir servet avcısı olduğu biliniyor, itibarı olduğu halde, belirtmek gerekir ki Leydi Mathilda'ya kadar, onun parasal beklentileri mütevazı ve toplumun standartlarına göre kınamaya değmez.

Ancak, Leydi Mathilda'nın serveti tam bir ödül ve onun bir konttan daha azıyla evlenmeyeceği toplum tarafından kabul edileli çok oldu. Aslında, Bu Yazar, White'ın önceden kestiren bahis defterine en fazla bahsi yazmaya

hazır. Bayan Mathilda, hepinizin bildiği gibi, İngiltere'nin son kalan uygun dükü, Ashbourne Dükü'ne evlenme sözü verecek.

Zavallı Bay Thompson.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 10 Haziran 1816

Gerçekten de, zavallı Bay Thompson.

Peter geçen haftayı umutsuzluk ve mutluluk arasında gidip gelerek geçirmişti. Ruh hali tamamen, İngiltere'nin en zengin insanlarından biri olan ve tamamen açık söylemek gerekirse o değildi, Tillie'yi unutmasının mümkün olup olmadığı üzerine bağlıydı.

Tillie'nin ailesi ona olan ilgisini biliyor olmalıydı. Hargreaves Balosu'ndan beri neredeyse her gün Canby Konutuna gitmiş ve onu caydırmaya da çalışmamışlardı ama Harry ile olan dostluğunu da biliyorlardı. Canby'ler oğullarının bir arkadaşını asla geri çevirmezlerdi ve Leydi Canby özellikle onun varlığından zevk alır gibiydi. Onunla Harry hakkında konuşmayı, son günlerinin hikâyelerini duymaktan zevk alıyordu. Özellikle savaşın en kötü rezillikleriyle çevriliyken bile Harry'nin herkesi nasıl güldürebildiğini anlattığında.

Aslında, Peter, Leydi Canby'nin Harry hakkında bir şeyler duymayı öyle çok sevdiğinden emindi ki, Peter'ın evlilik için çok uygunsuz bir ihtimal olduğu aşikâr olduğu halde, Tillie'nin peşinden umutsuzca asılması için ona

izin verecekti. Er geç Canby'lerin onu oturtup küçük bir konuşma yapacakları zaman gelecekti ve övgüye değer, namuslu bir adam ve oğullarının kesinlikle en iyi arkadaşı olmasının başka, kızlarıyla bir eşleşme yapmasının tamamen başka bir şey olduğu doğrudan ve kesin bir dille ona söylenecekti.

Ama o an henüz gelmemişti ve bu yüzden Peter durumunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermiş ve izin verdiği zamandan hoşlanmıştı. Bu maksatla, o ve Tillie bu sabah Hyde Park'ta buluşmayı planladılar. Her ikisi de istekli binicilerdi ve bir haftadır güneş ilk kez yüzünü gösterirken gezinti yapmaya dayanamadılar.

Bu düşünceyi *sosyetenin* geri kalanı da paylaşılıyor gibi görünüyordu. Park karışıklığı önlemek için hızlarını en aza indiren sürücülerle doluydu ve Peter Serpentine'nin[2] yanında Tillie'yi sabırla beklerken aralarında başka aptal âşık olup olmadığını merak ederek tembel tembel kalabalığı izledi.

Belki. Ama muhtemelen hiçbiri tam olarak kara sevdalı gibi değildi – ya da ahmak gibi –ya da onun gibi.

"Bay Thompson! Bay Thompson!"

Peter Tillie'nin sesinin etkisine gülümsedi. Herkesin içinde ona adıyla hitap etmemeye her zaman dikkat ederdi ama yalnız olduklarında ve özellikle ondan bir öpücük çaldığında, o her zaman Peter olurdu.

[2] Hyde Park'taki suni göl.

Daha önce ailesinin seçtiği ismi hiç düşünmemişti ama Tillie arzunun sıcaklığında bu ismi fısıldadığından beri, bunun etkisine hayran olmuştu ve gerçekten, Peter isminin harika bir seçim olduğuna karar vermişti.

Tillie'nin peşinde biri kadın diğeri erkek iki hizmetliyle yol boyunca yürüyerek geldiğini görünce şaşırdı.

Peter hemen atından indi. "Leydi Mathilda," dedi resmi bir baş selamıyla. Yakınlarda hayli insan vardı ve işitme menzili içinde kimlerin olduğunu söylemek zordu. Tahminine göre, o kör olasıca Leydi Whistledown bir ağacın arkasına saklanmış olabilirdi.

Tillie yüzünü buruşturdu. "Kısrağımın bir bacağı aksıyor," diye açıkladı. "Onu dışarı çıkarmak istemedim. Yürümemizin bir sakıncası var mı? Atınızla ilgilenmesi için seyisimi getirdim."

Peter Tillie'nin ona güvence vermesi üzerine dizginleri teslim etti. "John atlarla çok iyidir. Roscoe onunlayken çok daha güvende olacaktır. Ve bunun yanında," Tillie fısıltıyla ekledi, hizmetlilerden birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz, "o ve hizmetçim birbirlerinden oldukça hoşlanıyorlar. Onların kolayca dikkatlerinin dağılacağını umuyorum."

Peter eğlenen bir gülümsemeyle ona döndü. "Mathilda Howard, bunu planladın mı?"

Tillie sanki gücenmiş gibi geri çekildi ama dudakları seğirdi. "Kısrağımın yaralanması hakkında yalan söylemeyi hayal bile etmem."

Peter kıkırdadı.

"Gerçekten de bir bacağı yaralandı," dedi Tillie.

"Tamam," dedi Peter.

"Öyle oldu!" diye itiraz etti Tillie. "Gerçekten. Ben sadece durumdan yararlanmaya karar verdim. Gezintimizi iptal etmek istemezdin, değil mi?" Tillie omzunun üstünden geriye, küçük bir ağaç kümesinin yakınında yan yana duran ve mutlu mutlu gevezelik eden hizmetçisi ve seyisine bakış attı.

"Bizim gözden kaybolduğumuzu fark edeceklerini sanmıyorum," dedi Tillie, "uzaklaşmamak kaydıyla."

Peter tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Gözden kaybolmak gözden kaybolmaktır. Eğer onların görüş mesafesinden çıkarsak, gerçekten cüret ettiğimiz uzaklığın ne kadar olduğu önemli mi?"

"Elbette önemli," Tillie cevap verdi. "Bu meselenin özü. Başlarını belaya sokmak istemem, ne de olsa, özellikle böyle düşünceli bir şekilde görmezlikten gelirlerken."

"Pekâlâ," dedi Peter, onun takip ettiği mantıkta bunun küçük bir husus olduğuna karar vererek. "Şu ağaca ne dersin?" Peter Rotten Row ve Serpentine'nin arasında, yarı yolda duran büyük bir karaağacı işaret etti.

"İki ana işlek caddenin arası mı?" dedi Tillie burnunu çekerek. "Bu korkunç bir fikir. Hadi oraya gidelim, Serpentine'nin diğer tarafına."

Ve böylece yürüdüler, Tillie'nin hizmetlilerinin görüş mesafesinin sadece biraz dışına, ama hayır, Peter'ın rahatlığını ve dehşetini eş zamanlı olarak artıran, herkesin görüş mesafesinin dışına.

Sessizce birkaç dakika yürüdüler. Sonra Tillie oldukça kayıtsız bir ses tonuyla söyledi. "Bu sabah senin hakkında bir söylenti duydum."

"*Whistledown'da* okuduğun bir şey değildir, umarım."

"Hayır," dedi Tillie düşünceli bir şekilde. "Bu sabahtan bahsediyorum. Taliplerimin biri tarafından." Ve sonra, Peter oltasına takılmayınca ekledi. "Ziyarete gelmediğinde."

"Seni her gün ziyaret edebilmem zor," dedi Peter. "Ve ayrıca, belirtmeliyim, bu öğleden sonra buluşmayı zaten kararlaştırmıştık."

"Evime yaptığın ziyaretlerden zaten söz ediliyor. Bir fazlasının ekstra ilgi çekeceğini pek düşünmüyorum."

Peter gülümsediğini hissetti –yavaş, onu içten dışa ısıtan tembel bir sırıtış. "Neden, Tillie Howard, kıskanıyor musun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Tillie. "Peki ya sen?"

"Kıskanmam mı gerek?"

"Hayır," Tillie itiraf etti, "ama bu konuda konuşurken, neden kıskanmam gereksin ki?

"Seni temin ederim hiçbir fikrim yok. Bu sabahı altından kalkamadığım atların üzerine gözlerimi dikerek Tattersalls'da[3] geçirdim."

"Bu çok sinir bozucu görünüyor," diye yorumladı Tillie. "Duyduğum söylentinin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

[3] Atların satıldığı yer.

"Neredeyse bunu bana söylemek istediğinden şüphelendiğim kadar çok," dedi kelimeleri uzatarak.

Tillie buna surat astı, sonra söyledi, "Ben dedikoducu biri değilim... Çok fazla, ama geçen yıl İngiltere'ye döndüğünde az çok vahşi bir hayata öncülük ettiğini duydum."

"Bunu kim söyledi?"

"Oh, özel biri değil," dedi Tillie, "ama soru dilenmek yok..."

"Bu pek çok soru ister," Peter mırıldandı.

"Bu nasıl oldu," Tillie onun homurdanmasını görmezden gelerek devam etti. "Bu uçarılık hakkında hiçbir şey duymadım ki?"

"Muhtemelen," dedi Peter oldukça resmi bir şekilde, "çünkü bu kulakların için uygun değildi."

"Bu ilginçliği daha fazla artırır."

"Hayır, bu ilginçliği *daha az* artırır," Peter daha fazla tartışmayı önlemek için anlamlı bir ses tonuyla belirtti. "Ve gittiğim yolu ıslah etmenin nedeni de bu."

"Bunun büyük çapta heyecan verici görünmesini sağladın şimdi," dedi Tillie gülümseyerek.

"Değildi."

"Ne oldu?" Tillie herhangi bir girişimin sonuçsuz kalacağına razı olması halinde Peter'ın onu sindireceğini ilk ve son kez deneyerek, sordu.

Peter net düşünemeyerek ve aynı zamanda hareket edemeyerek yürümeyi bıraktı. Biri onun savaş sanatının ustası olduğunu düşünürdü ama hayır, göz önündeyken olmazdı. Burada Hyde Park'ta olmazdı, zaten.

Ve Tillie ile birlikteyken.

Komik –geçen haftanın çoğunda Harry'i unutması mümkün olmuştu. Leydi Canby ile konuştukları olmuştu, elbette ve ne zaman üniformalı bir asker görse, ne zaman gözlerinde o içi boş gölgeyi tanısa o yadsınamaz acıyı hissetmişti.

Aynı gölgeyi pek çok kez aynada görmüştü.

Ama Tillie ile birlikteyken –bu garipti, çünkü o Harry'nin kız kardeşiydi ve bu yüzden pek çok yönden ona benziyordu- ama onunla olduğu zamanlarda Harry gidiyordu. Kesinlikle unutulmuş değildi ama sadece *orada* yoktu, suçlu bir hayalet gibi üzerine çökmüyordu. Bu ona, onun yaşadığını ama Harry'nin öldüğünü hatırlatıyordu ve hayatının geri kalanında da böyle olacaktı.

Ama bu Tillie ile tanışmadan önceydi.

"İngiltere'ye geri döndüğümde," dedi Tillie'ye, sesi yumuşak ve yavaştı, "Harry'nin ölümünün üstünden fazla süre geçmemişti. Pek çok erkeğin ölümünün üstünden çok süre geçmemişti," diye ekledi Peter acıyla, "ama Harry en derinden hissettiğimdi."

Tillie başını salladı ve Peter gözlerindeki parlaklığı fark etmemeye çalıştı.

Çeviri Tik24

"Ne olduğundan gerçekten emin değilim," diye devam etti. "Bunu planladığımı sanmıyorum ama benim hayatta olmam ve onun olmaması büyük bir şans gibi göründü ve bir gece bazı arkadaşlarla dışarı çıktım ve aniden sanki ikimiz için yaşıyormuşum gibi hissettim."

Bir ay için kaybolmuştu. Belki biraz daha fazla. İyi hatırlamiyordu, çoğu zaman sarhoştu. Olmayan parasıyla kumar oynamıştı ve kendini düşkünler evine göndermemiş olması sadece tamamen şanstı. Ve kadınlar olmuştu. Olabildiği kadar çok değildi ama olması gerekenden çoktu ve şimdi, Tillie'ye bakarken bu kadına ölünceye kadar tapacağından oldukça emindi. Kendini ahlaksız ve kirli hissetti ve çok değerli ve kutsal olması gereken bir şeyle alay etmiş gibi.

"Neden durdun peki?" Tillie sordu.

"Bilmiyorum," dedi Peter omuz silkerek. Bilmiyordu. Bir gece kumarhanedeydi ve nadiren ayık olduğu bir anda, bütün bu 'yaşamanın' onu mutlu etmediğini fark etmişti. Harry için yaşamıyordu. Kendisi için bile yaşamıyordu. Yalnızca bir karar vermek ve ilerlemek için her nedeni geri iterek geleceğine engel oluyordu. O gece dışarı çıkmış ve asla arkasına bakmamıştı. Ve çözüm yolunda idrak ettiğinden biraz daha fazla dikkatli olması gerektiğini fark etti, çünkü şimdiye kadar hiç kimse bundan bahsetmemişti. Hatta Leydi Whistledown bile.

"Ben de aynı şekilde hissettim," dedi Tillie yumuşak bir sesle ve gözleri sanki başka bir yerde, başka bir *zamandaymış* gibi garip, hülyalı bir yumuşaklık taşıdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Tillie omuz silkti. "Eh, içmeye ve kumar oynamaya başlamadım, elbette, ama haberi aldıktan sonra..." Tillie durdu, boğazını temizledi ve devam etmeden önce yüzünü yana çevirdi. "Birisi gelip evimizde bunu açıkladı, bunu biliyor muydun?"

Peter bu malumattan haberdar olmadığı halde başını salladı. Ama Harry İngiltere'nin en asil evlerinden birinin oğluydu. Gayet açık ki, ordu kişisel bir haberci ile vefatını ailesine bildirecekti.

"Neredeyse sanki o benim yanımdaymış gibi davrandım," dedi Tillie. "Ben olmam gerekti, aslında. Her şeyi ben gördüm, her şeyi ben yaptım, kendi kendime düşünürdüm -*Harry ne düşünürdü? Ya da - Oh, evet Harry bu pudingi sevecektir. O iki porsiyon yer ve bana hiç bırakmaz.*"

"Az ya da çok yedin mi?"

Tillie gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Puding," Peter açıkladı. "Harry'nin seninkini paylaşacağını fark ettiğinde, hisseni yedin mi yoksa bıraktın mı?"

"Oh." Tillie bunun hakkında düşünerek durdu. "Bıraktım, sanırım. Birkaç kaşık aldıktan sonra. O kadar çok zevk almak doğru görünmedi."

Aniden Peter onun elini tuttu. "Haydi, biraz daha yürüyelim," dedi, sesi tuhaf bir şekilde ısrarlıydı.

Tillie onun aceleciliğine gülümsedi ve ona ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı. Peter uzun adımlarla yürüdüğünden ona ayak uydurmak için kendini neredeyse ileriye sekerek yürürken buldu. "Nereye gidiyoruz?"

"Herhangi bir yere?"

"Herhangi bir yere mi?" Tillie kafası karışmış şekilde sordu. "Hyde Park'ta mı?"

"Herhangi bir yere ama yaklaşık sekiz yüz kişiyle burada," diye izah etti,

"Sekiz yüz mü?" Tillie gülmesine engel olamadı. "Ama dört kişi gördüm."

"Yüz mü?"

"Hayır, sadece dört."

Peter durdu, belli belirsiz babacan bir ifadeyle ona dik dik baktı.

"Oh, pekâlâ," Tillie kabul etti, "belki sekiz, eğer Leydi Bridgerton'un köpeğini saymaya razıysan."

"Yarışa var mısın?"

"Seninle mi?" Tillie gözleri şaşkınlıkla açılarak sordu. Çok garip davranıyordu. Ama gerçekte, endişe verici değildi, sadece eğlenceliydi."

"Sana avantaj vereceğim."

Çeviri Şiiir24

"Kısa bacaklarımı telafi etmek için mi?"

"Hayır, zayıf bünyen için," dedi Peter kışkırtıcı bir şekilde.

Ve işe yaradı. "*Bu* bir yalan."

"Sence?"

"*Biliyorum*."

Peter bir ağaca yaslandı, en sinir bozucu küçümseyici davranışla kollarını çaprazladı. "Bana bunu kanıtlamak zorundasın."

"Sekiz yüz seyircinin önünde mi?"

Peter tek kaşını kaldırdı. "Ama ben dört kişi gördüm. Köpekle birlikte beş."

"Dikkat çekmeyi sevmeyen bir adam için şu anda kendini uçuruma itiyorsun."

"Saçma. Herkes bütün dikkatini kendi işlerine vermiş. Ve ayrıca, hepsi dikkat etmeyecek kadar güneşin keyfini çıkarıyor."

Tillie çevresine bakındı. O haklıydı. Parkta ki diğer insanlar –onun yakındığı gibi neredeyse yüzlerce insan olmamasına rağmen sekizden bir hayli fazla insan vardı- gülüyor, şaka yapıyor ve neticede, en yakışıksız şekilde davranıyordu. Nedeninin güneş olduğunu fark etti. Öyle olmalıydı. Yıllardır bulutlarla kaplanmak istemişti ama bu gün mükemmel mavi gökyüzüne sahip günlerden biriydi. Öyle yoğun bir güneş ışığı vardı ki, ağaçlardaki her yaprak daha gevrek, her çiçek daha canlı renklerle

Çeviri Şiiir24

boyanmış gibi görünüyordu. Eğer takip edilecek kurallar varsa –Tillie olduğundan fazlasıyla emindi; bunlar doğduğundan beri kesinlikle kafasına sokulmuştu- o zaman sosyete bu öğleden sonra, güneşli bir günde bunları unutmuş görünüyordu, en azından muhafazakâr davranışlara tabi olanlar.

"Tamam," dedi Tillie cesaretle. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Nereye kadar yarışacağız?"

Peter uzaktaki uzun ağaç kümesini işaret etti. "Oradaki ağaca."

"Yakındaki mi yoksa uzakta ki mi?"

"Ortadaki," dedi Peter, kesinlikle sadece aykırı olmak için.

"Ne kadar avantajım var?"

"Beş saniye."

"Zaman mı tutacaksın yoksa içinden mi sayacaksın?"

"Tanrı aşkına, kadın, birazcık titizsin."

"Ben iki erkek kardeşle büyüdüm," dedi Tillie dik dik bakarak. "Öyle olmak zorunda kaldım."

"İçimden sayacağım," dedi Peter. "Zaten yanımda saat yok."

Tillie ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Peter araya girdi. "*Yavaş yavaş*. Yavaş sayacağım. Benim de bir erkek kardeşim var, biliyorsun."

"Biliyorum. O senin kazanmana hiç izin verdi mi?"

"Bir kez bile vermedi."

Çeviri Tilki24

Tillie'nin gözleri kısıldı. "Sen kazanmama izin verecek misin?"

Peter gülümsedi, yavaş yavaş, kedi gibi. "Belki."

"Belki mi?"

"Duruma göre."

"Neye göre?"

"Eğer kaybedersem alacağım ödüle göre."

"Ödül kazanan için değil miydi?"

"Biri yarışı kasten kaybediyorsa, hayır."

Tillie öfkeyle soluyup karşılık verdi, "Hiçbir şeyi kaybetmek zorunda kalmayacaksın, Peter Thompson. Bitiş çizgisinde görüşürüz!" Ve Peter dengesini sağlayamadan Tillie, ertesi gün annesinin bütün arkadaşları çay ve dedikodunun günlük dozunu almak için geldiklerinde, kesinlikle yakasını bırakmayacak bir kontrolsüzlükle çimenleri yararak uzaklaştı.

Ama hemen sonra, yüzünde parlayan güneş ışığı ve topuklarının dibinde hayallerinin erkeğiyle, Tillie Howard bunu umursamak için kendini ikna edemedi.

Hızlıydı. Her zaman hızlı olmuştu ve bir yandan öne doğru atılıp diğer yandan eteklerini çimenlerden birkaç santim yukarıda tutup koşarken gülüyordu. Adımları daha da yaklaşırken güldüğünden, Peter'ın arkasında olduğunu duyabiliyordu. Kazanacaktı. Bundan oldukça emindi. Tillie ya

doğru dürüst kazanacaktı ya da Peter bilerek kaybedecek ve sonsuza kadar onun başına kakacaktı ama bu Tillie'nin pek umurunda değildi.

Kazanmak kazanmaktı ve şu anda Tillie kendini yenilmez hissediyordu.

"Yakala yakalayabilirsen!" Tillie sataştı, Peter'ın ilerleyişini kestirmek için omzunun üstünden bakarak. "Sen asla… Ahhh!"

Nefesi baş döndürücü bir hızla bedeninden ayrıldı ve Tillie başka bir ses çıkaramadan çimlerin üzerine… Neyle? Teşekkürler Tanrım!.. başka bir kadınla arap saçına dönerek, sere serpe uzandı.

"Charlotte!" dedi soluk soluğa, arkadaşı Charlotte Birling'i tanıyınca. "Çok üzgünüm!"

"Ne yapıyorsun?" Charlotte bilmek istedi, çarpık şekilde duran şapkasını düzeltirken.

"Aslında, yarış," Tillie mırıldandı. "Sakın anneme söyleme."

"Gerek kalmayacak," Charlotte cevap verdi. "Eğer *bunu* duymayacağını düşünüyorsan…"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Tillie iç çekerek. "Umarım bu deliliğe güneşin yol açtığını hesaba katar."

"Ya da belki de güneş körlüğünün?" Erkeksi bir ses geldi. Tillie tanımadığı, sarımsı kızıl saçlı, uzun boylu adamı görmek için yukarı baktı.

Çeviri Şirketi

Tillie hızla tanıştırmaları yapan Charlotte'a baktı. "Leydi Mathilda," dedi Charlotte yabancının yardımıyla ayağa kalkarken, "bu bey Kont Matson."

Peter kayarak yanında durduğu anda Tillie memnun olduğunu mırıldandı. "Tillie, iyi misin?" diye sordu Peter.

"İyiyim. Elbisem mahvolmuş olabilir ama geri kalanım çok kötü durumda değil." Onun yardımsever elini kabul edip ayağa kalktı. "Bayan Birling ile tanışıyor musunuz?"

Peter hayır anlamında başını sallayınca Tillie onları tanıştırdı. Ama onu konta tanıştırmak için döndüğünde Peter başını eğdi ve "Matson," dedi.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Tillie.

"Ordudan," Matson soruyu yanıtladı.

"Oh!" Tillie'nin gözleri büyüdü. "Kardeşimi tanır mıydınız? Harry Howard."

"O iyi bir adamdı," dedi Matson. "Hepimiz onu çok severdik."

"Evet," dedi Tillie, "Harry'i herkes severdi. Oldukça özel biriydi."

Matson aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. "Kaybınız için üzgünüm."

"Hepimiz gibi. İlginiz için teşekkür ederim."

"Aynı alayda mıydınız?" Charlotte sordu, konttan Peter'a bakarak.

Çeviri Zirvesi 24

"Evet, öyleydik," dedi Matson, "ama Thompson savaşın içinde kalacak kadar şanslıydı."

"Siz Waterloo'da değil miydiniz?" Tillie sordu.

"Hayır. Ailevi nedenlerle eve çağrıldım."

"Çok üzgünüm," Tillie mırıldandı.

"Waterloo'dan bahsetmişken," dedi Charlotte, "önümüzdeki hafta tekrar canlandırılacak, gitmeyi düşünüyor musunuz? Lord Matson eğlenceyi kaçırdığı için yakınıyordu."

"Ben ona pek eğlence demezdim," Peter mırıldandı.

"Doğru," Tillie hoş olmayan bir çekişmeden kaçınma hevesiyle neşeli bir şekilde söyledi. Peter savaşın göklere çıkarılmasını hor görüyordu ve Tillie böyle bir ölüm ve yıkım sahnesini kaçırdığı için gerçekten üzülen birine Peter'ın kibar davranmasının mümkün olmadığını düşündü. "Prinny'nin yorumuyla sahnelenecek! Bunu tamamen unuttum. Vauxhall'da olacak, değil mi?"

"Bir hafta sonra," Charlotte doğruladı. "Waterloo'nun yıldönümünde. Prinny'nin heyecandan kendinden geçtiğini duydum. Havai fişeklerde var."

"Çünkü savaşın *doğru* tasvir edilmesini istiyoruz," dedi Peter ters ters.

"Ya da Prinny'nin doğru önerisi, her halükarda," dedi Matson, ses tonu belirgin bir şekilde soğuktu.

Çeviri: Tülin24

"Belki de silah seslerini taklit etmek içindir," dedi Tillie çabucak. "Gidecek misiniz, Bay Thompson? Bana eşlik ederseniz müteşekkir olurum."

Peter bir an durakladı ve Tillie onun bunu istemediğini kesinlikle anladı. Ama öyle bile olsa Tillie bencilliğini bastıramadı. "Lütfen. Harry'nin ne gördüğünü görmek istiyorum."

"Harry görmedi..." Peter durup öksürdü. "Harry'nin gördüğünü göremezsiniz."

"Biliyorum ama yine de o gidebileceğim kadar yakın. Bana eşlik edeceğinizi söyleyin lütfen."

Peter'ın dudakları gerildi ama, "Pekâlâ," dedi.

Tillie mutlulukla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok naziksiniz, özellikle..." Tillie duraksadı. Charlotte ve kontu Peter'ın katılmayı arzulamadığına dair bilgilendirmesine gerek yoktu. Onlar kendi başlarına aynı sonucu çıkarabilirlerdi ama Tillie'nin bunu ayrıntılarıyla açıklaması gereksizdi.

"Eh, gitmemiz gerek," dedi Charlotte, "ee, herkesten önce..."

"Yola koyulmamız gerek," dedi kont düzgün bir şekilde.

"Olanlar için üzgünüm," dedi Tillie, uzanıp Charlotte'ın elini sıktı.

"Boş ver," Charlotte cevap verdi, yapılan jesti iade ederek. "Benim bitiş çizgisi olduğumu farz et, o zaman kazanmış sayılırsın."

"Mükemmel bir fikir. Bunu kendim düşünmeliydim."

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

"Kazanmak için bir yol bulacağını biliyordum," Peter, Charlotte ve kont yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz mırıldandı.

"Şüphen mi vardı?" diye Tillie ona sataştı. Peter gözlerini yüzünden hiç ayırmadan yavaşça başını iki yana salladı. Peter garip bir yoğunlukla onu izliyordu ve Tillie aniden kalbinin biraz hızlı attığını fark etti ve derisinin karıncalandığını ve…

"Ne var?" diye sordu Tillie çünkü konuşmazsa nefes almayı unutacağından çok emindi. Son dakikada bir şeyler değişmişti… Peter'ın içinde değişmişti ve o her neyse onun hayatını da değiştireceği hissine kapıldı.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi Peter. Tillie'nin kalbi hopladı. *Oh, evet, evet, evet!* Bu sadece tek şey olabilirdi. Bütün hafta buna yol açmıştı ve Tillie bu adama karşı olan duygularının tek taraflı olmadığını biliyordu. Kalbindekilerin gözlerine yansıdığını bilerek ona başını salladı ve onay verdi.

"Ben…" Peter durup boğazını temizledi. "Senden fazlasıyla hoşlandığımı bilmelisin."

Tillie başıyla onayladı. "Öyle umuyordum," diye mırıldandı.

"Ve inanıyorum ki duygularıma karşılık veriyorsun?" Peter bunu, Tillie'nin saçma bir şekilde dokunaklı bulduğu, soru tarzıyla sordu.

Bu yüzden Tillie tekrar başını salladı ve sonra tedbirli davranmaktan vazgeçip ekledi, "çok fazla."

Çeviri Tülin24

"Ama aynı zamanda aramızdaki eşleşmenin ailenin ya da aslında herkesin beklediği bir şey olmadığını da bilmen gerekir."

"Hayır," dedi Tillie dikkatli bir şekilde, Peter'ın bununla nereye varmak istediğinden emin değildi. "Ama ben görmedim…"

"Lütfen," dedi Peter onun sözünü keserek, "bitirmeme izin ver."

Tillie sessiz kaldı ama bu doğruyu yaptığını hissettirmedi ve yıldızlara doğru uzanan ruh hali, acımasız bir şekilde dünyaya tepe taklak geri düştü.

"Beni beklemeni istiyorum," dedi Peter.

Tillie bunu nasıl yorumlayacağından emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle evlenmek istiyorum, Tillie," dedi Peter, sesi tahammül edilemez derecede ciddiydi. "Ama yapamam. Şimdi olmaz."

"Ne zaman?" Tillie iki hafta ya da iki ay hatta iki yıl ümidiyle fısıldadı. Bir tarih verdiği sürece önemsizdi.

Ama Peter'ın tek söylediği, "bilmiyorum," oldu.

Ve Tillie'nin tek yapabildiği dik dik ona bakmaktı. Ve nedenini merak etti. Ve zamanını merak etti. Ve merak etti… Ve merak etti… Ve…

"Tillie?"

Tillie kafasını iki yana salladı.

"Tillie, ben…"

"Hayır, yapma."

"Yapma mı?.. Ne?"

"Bilmiyorum." Sesi terk edilmiş ve incinmiş çıkınca Peter'ı bir bıçak gibi derinden yaraladı. Onun ne istediğini Tillie'nin anlamadığını söyleyebilirdi. Ve gerçekte Peter da tam olarak emin değildi. Peter parkta yürüyüş yapmak dışında bir şeyi asla amaçlamamıştı. Tillie Howard'a yaptığı nafile kurlar yalnızca bir dizi talibin içinde bir başkası olmuştu. Evlilik aklındaki son şeydi.

Ama sonra bir şey olmuştu; ne olduğunu bilmiyordu. Ona bakmıştı ve Tillie ona gülümsemişti ya da belki gülümsememişti, belki sadece büyüleyici bir şekilde dudaklarını hareket ettirmişti ve sonra Peter sanki Cupid'in okuyla vurulmuş ve bir şekilde ona sormuştu. Kelimeler beceriksizlik vaat eden ruhundan biraz cesaretle ileri fırlamıştı. Ve bunun yanlış olduğunu bildiği halde kendini tutamamıştı.

Ama belki de imkânsız olmak zorunda değildi. Belki tam olarak değil. Bütün bu olanların üstesinden gelebileceği bir yol vardı. Eğer sadece onun anlamasını sağlayabilirse…

"Kendimi kanıtlamak için biraz zamana ihtiyacım var," Peter açıklamaya çalıştı. "Şu anda çok azına sahibim, aslında neredeyse hiçbir şeye ama yüzdemi bir satayım, yatırım yapmak için küçük bir miktar elime geçecek."

Ceviri Gilik24

"Sen neden bahsediyorsun?" Tillie ona sordu.

"Birkaç yıl beklemen gerek. Biz evlenmeden önce paramı daha güvenli hale getirmem için bana biraz zaman ver."

"Bunu neden yapayım ki?"

Peter'ın kalbi göğsünde hızla attı. "Çünkü benden hoşlanıyorsun."

Tillie konuşmadı; Peter nefes almadı.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı Peter.

"Elbette öyle. Sana biraz önce söyledim." Tillie sanki düşüncelerini iteklemeye çalışırmış ve onları anlayabildiği bir şeyin içinde birleştirmeye zorlarmış gibi başını hafifçe salladı. "Neden bekleyeyim ki? Neden *hemen* evlenemiyoruz?"

Bir an için Peter bakmaktan başka bir şey yapamadı. Tillie bilmiyordu. Nasıl bilmezdi? Tüm bu zaman boyunca Peter ızdıraplı bir durumun içinde olmuştu ve o bunu hiç *düşünmemişti* bile. "Senin ihtiyaçlarını karşılayamam," dedi Peter. "Bunu bilmen gerek."

"Saçmalama," dedi Tillie ferahlamış bir gülümsemeyle. "Çeyizim var ve…"

"Geçimimi senin çeyizinden sağlamayacağım," dedi ters ters.

"Neden?"

"Çünkü biraz gururum var." dedi Peter sertçe.

Çeviri Tilla 24

"Londra'ya para için evlenmeye geldin," Tillie itiraz etti "Bana öyle söyledin."

Peter'ın çenesi kararlı bir tavırla kenetlendi. "Para için *seninle* evlenmeyeceğim."

"Ama benimle para için evleniyor olmayacaksın," dedi Tillie usulca. "Değil mi?"

"Elbette hayır. Tillie sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun…"

Tillie'nin sesi keskinleşti. "O zaman benden beklememi isteme."

"Benden daha iyisine layıksın."

"Bunun kararını bana bırak," Tillie tısladı ve Peter onun kızgın olduğunu fark etti. Rahatsız değil, sinirli değil ama iyiden iyiye öfkeliydi.

Ama Tillie aynı zamanda saftı da. Olabilecek sıkıntılarla hiç karşı karşıya gelmemiş biri gibi saftı. Sosyetenin adamakıllı hayranlığından başka hiç bir şey bilmiyordu. O övülüyor ve çok seviliyordu, herkes ona hayran ve âşık oluyordu ve insanların arkasından fısıldadığı ya da ona tepeden baktıkları bir dünyayı asla tasavvur edemezdi.

Ve kesinlikle anne ve babasının onu istediği herhangi bir şeyden mahrum bırakabilecekleri asla aklına gelmezdi.

Ama onlar bunu ondan mahrum edeceklerdi ve özellikle Tillie'yi *ondan* mahrum bırakacaklardı. Bundan oldukça emindi. Tillie'nin onunla

Çeviri Gilik24

evlenmesine müsaade etmelerinin hiç yolu yoktu, şu anda önlerinde dikili duran talihi yüzünden.

"Eh," dedi Tillie nihayet, aralarındaki sessizlik çok uzun süren bir gerginlik yarattı. "Çeyizimi kabul etmeyeceksen, öyle olsun. Fazlasına ihtiyacım yok."

"Oh, yok mu?" Peter sordu. Ona gülmeyi tasarlamamıştı ama kelimeler belli belirsiz alaycı çıktı.

"Hayır," Tillie karşılık verdi. "Yok. Zengin ve perişan olmaktansa fakir ve mutlu olmayı tercih ederim."

"Tillie, sen zengin ve mutlu olmaktan başka hiç bir şey olmadın, bu yüzden fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığından şüpheliyim…"

"Bana büyüklük *taslama*," Tillie uyardı. "Beni inkâr edebilir ve beni reddedebilirsin ama sakın bana üstünlük taslamaya cüret etme."

"Gelirimle geçinmeni istemeyeceğim," dedi Peter, her heceyi vurguladı. "Harry'e verdiğim sözün seni yoksulluğa iteklemeyi kapsadığından biraz şüpheliyim."

Tillie derin derin nefes aldı. "Mesele bu işte. *Harry*?"

"Sen ne lanet şeyden…"

"Bütün bunlar bu yüzden mi? Ölüm döşeğinde kardeşime verdiğin aptalca söz mü?"

"Tillie, yapma…"

"Hayır, şimdi bitirmeme izin ver." Gözleri parlıyor, omuzları titriyordu ve bu Peter'ın kalbini kırmıyor olsaydı o muhteşem görünecekti.

"Benimle ilgilendiğini söyleme bana," dedi Tillie. "Eğer ilgilenseydin, eğer bu duyguyu anlamaya başlasaydın bile, benim duygularıma Harry'ninkilerden daha fazla önem verirdin. O öldü, Peter. Öldü."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum," dedi Peter alçak sesle.

"Benim kim olduğumu bildiğini bile sanmıyorum," dedi Tillie, tüm bedeni güçlü duygularla titriyordu. "Ben sadece Harry'nin kız kardeşiyim. Harry'nin, göz kulak olmaya yemin ettiğin, aptal küçük kız kardeşi."

"Tillie…"

"Hayır," dedi Tillie şiddetli bir şekilde. "Adımı söyleme. Benim kim olduğumu öğrenene kadar benimle konuşma bile."

Peter ağzını açtı ama dudakları sessiz kaldı. Bir an için, garip, sessiz bir dehşet içinde birbirlerine dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Hareket etmediler, belki de bütün bunların bir hata olmasını umuyorlardı, bir süre daha orada öylece kalırlarsa hepsi uçup gidecek ve onlar öncekiler gibi ayrılacaklardı.

Ama öyle olmadı, tabii ki, Peter orada dili tutulmuş ve aciz bir şekilde dikilirken Tillie topukları üstünde dönüp gitti, yürüyüş şekli yürümek ve koşmanın acı veren birleşimiydi.

Birkaç dakika sonra, Tillie'nin seyisi Peter'ın atıyla göründü, hiç bir şey söylemeden dizginleri ona uzattı.

Ve Peter dizginleri alırken, harekette belli bir kesinlik hissetmesine engel olamadı, sanki seyis *bunları al ve git* demişti. *Git.*

Ve Peter şaşkınlıkla bunun hayatının en kötü anı olduğunu fark etti.

Çeviri Filiz24

Çeviri Zilik24

Zavallı Bay Thompson! Zavallı, zavallı Bay Thompson.

Her şey yeni bir anlam kazanıyor, değil mi?

Leydi Whistledown, Cemiyet Haberleri, 17 Haziran 1816

Buraya gelmemeliydi.

Peter, Waterloo Savaşının canlandırmasını izlemeyi arzu etmediğinden bayağı emindi. İlki yeterince berbattı, çok teşekkürler. Ve Prinny'nin versiyonunun –şu anda sol tarafında ortalığı kasıp kavuruyordu- bilhassa korkutucu ya da hatasız olduğunu düşünmezken bu kadar ölüm ve yıkım sahnesinin Londra'nın iyi insanları için gösteriye dönüştürüldüğünü fark etmek onu hasta etti.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Gösteri? Her kesimden Londralının Vauxhall Bahçeleri'nde gülerek ve neşeli bir şekilde dolaşmalarını izlerken Peter nefretle başını iki yana salladı. Çoğu sahte savaşa dikkat bile etmiyordu. Erkeklerin Waterloo'da öldüklerini anlamıyorlar mıydı? İyi adamların. Genç erkeklerin.

On beş bin erkek. Ve düşmanı katmıyordu bile.

Ama tüm endişesine rağmen oradaydı. İki şilin ödedi ve bahçelere yöneldi -bir savaşın gülünç taklidini izlemeden ya da muhteşem gaz lambası ışıklarına yorum yapmadan hatta bu güne kadar Britanya'da düzenlenenin en iyisi olduğundan bahsedilen havai fişek gösterisine bile şaşmadan.

Hayır, Tillie'yi görmeye gelmişti. Başlangıçta ona eşlik edecekti ama artık birbirleriyle konuşmadıklarından planlarını iptal ettiğinden şüpheleniyordu. Tillie ona yalnızca kardeşine nihayet veda etmek için gösteriyi görmesi gerektiğini söylemişti. Tillie burada olacaktı. Peter bundan emindi. Ancak, onun yerini belirlemeyi başarıp başaramayacağından daha az emindi. Binlerce insan çoktan varmıştı ve daha yüzlercesi içeriye akın ediyordu. Yollar eğlence düşkünleriyle tıka basa doluydu ve savaşın hatasız bir sunumunun yapıldığı bu gecede bir şey varsa ki, fark ettiği kokuydu. Kan ve ölümün keskin kokusu eksikti ama kesinlikle birbirine çok yakın toplanan yığınla insanın oldukça belirgin pis kokusunu sahipti.

Peter ona doğru hızla yaklaşan kabadayı sürüsünden kaçınmak için bir alt sokağa yönelirken çoğu aylardır yıkanmamış, diye düşündü.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Birinin emekli olmak üzere ordunun güzelliklerini terk etmek zorunda kaldığını kim söylerdi ki?

Peter Tillie'ye ne söyleyeceğini bilmiyordu, onu bulmayı başardığı varsayılırsa. Herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğini de bilmiyordu. Sadece onu görmek istiyordu ve bu çok acıklı görünüyordu.

Bir hafta önce Hyde Park'da bozuştuklarından beri Tillie onun bütün girişimlerini şiddetle reddetmişti. Onu iki kez ziyaret etmiş ama her iki seferde de onun 'evde olmadığı' söylenmişti. Ve son olarak Tillie ona bir mektup göndermiş, ona çok özel bir soru sormaya hazır olmadıkça tekrar temas kurmasına gerek olmadığını yazmıştı.

Tillie'nin sözünü sakınmadığına inandı.

Peter sosyetenin pek çoğunun, çayırın kuzey tarafında, Prinny'nin savaş için görüş alanı kurduğu yerde toplanmayı planladıklarına dair bir söylenti duymuştu. Çayırın etrafını dolaştı ve silahlarının gerçek mermilerden yoksun olduğundan emin olmak için yeterince gayret gösterdiklerine güvenmediğinden, askerlerle arasındaki mesafeyi korudu. Kuzeydeki çayırlığa ilerlerken alçak sesle küfür ederek kalabalığı itti. Uzun adımlarla hızlı yürümeyi seven bir adamdı ve Vauxhall'da ezilmek cehennemin dünya üzerindeki versiyonuydu. Birisi ayak parmağına bastı, başka biri omzunu dürttü ve üçüncüsüne gelince –Peter cebine girmeye çalıştığından fazlasıyla emin olduğu bir eli tokatlayarak uzaklaştırdı.

Nihayet, kalabalıkta ilerlemek için mücadele ettiği yaklaşık yarım saat sonra Peter bir açıklığa denk geldi, belli ki Prinny'nin adamları Prensin

savaşın engelsiz bir görüşünü verdiği en asil misafirler hariç herkesi tahliye etmişti. Peter minnetle başını salladı, gösteri sonuna ulaşmış gibi görünüyordu.

Kızıl saçın tanıdık görüntüsünü arayarak kalabalığı taradı. Hiç bir şey yoktu. Katılmamaya karar vermiş olabilir miydi?

Bir top kulağının yakınında gürledi. Peter irkildi.

Tillie hangi cehennemdeydi?

Son bir patlama ve ardından... Yüce Tanrım bu Handel mi?

Peter nefretle sol tarafına baktı. Elbette, yüz kişilik orkestra aletlerini kaldırıp çalmaya başlamıştı.

Tillie neredeydi?

Gürültü gıcırdamaya başladı. Seyirciler kükrüyor, askerler gülüyor ve müzik –neden bu lanet müzik vardı?

Ve sonra hepsinin ortasında onu gördü ve Peter her şeyin sessizliğe gömüldüğüne yemin edebilirdi.

Onu gördü ve başka her şey silindi.

Tillie gelmemiş olmayı diledi. Canlandırmadan hoşlanmayı beklememişti ama düşünmüştü ki belki... oh, bilmiyordu... Belki de bir şeyler *öğrenmeyi*. Harry ile bağ kurduğunu hissetmeyi.

Çeviri Silik24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Her kız kardeş, erkek kardeşinin ölüm sahnesinin bir canlandırmasını görme şansına sahip olmazdı.

Ama bunun yerine sadece kulakları için biraz pamuk getirmeyi diledi. Savaş yüksek sesliydi ve dahası kendini, belli ki sahneyi aralıksız aktararak sunma işini üstlenmiş, Robert Dunlop'ın yanında dururken bulmuştu.

Ve tek düşünebildiği, *bu kişinin Peter olması gerektiğiydi*. Peter yanında durmalı, gürültü yükselerek arttığında kulaklarını tıkaması için onu uyararak, savaş manevralarının ne anlama geldiğini açıklamalıydı.

Peter ile birlikte olsa, gizlice elini tutabilir, sonra savaşın şiddeti arttığında elini sıkardı. Peter yanında olsaydı Harry'nin hangi anda yere düştüğünü ona söylemesini isterken rahat hissedecekti.

Ama onun yerine Robbie vardı. Bütün bunların büyük bir macera olduğunu düşünen, aşağıya eğilip, "harika, güzel eğlence? Hı?" diye bağıran Robbie. Şimdi biten savaşın ardından, atlar, yelekler ve muhtemelen başka bir şey üzerine de gevezelik eden Robbie.

Dinlemek çok zordu. Müzik gürültülüydü ve açıkçası Robbie'yi takip etmek her zaman biraz güçtü.

Ve sonra, tam müzik sakin bir ana ulaştığında, eğildi ve, "Harry bundan hoşlanırdı," dedi.

Hoşlanır mıydı? Tillie bilmiyordu ve her nasılsa bu onu rahatsız etti. Savaştan eve dönseydi Harry farklı bir kişi olacaktı ve son günlerinde olmaya başladığı adamı asla tanımayacak olması onu kederlendirdi.

Ama Robbie iyi niyetliydi ve iyi bir kalbi vardı, bu yüzden sadece gülümseyip başıyla onayladı.

"Onun ölümü hakkında utanç duyma," dedi Robbie.

"Evet," Tillie cevap verdi çünkü gerçekte başka ne söylenebilirdi?

"Ne manasız bir ölüm şekli."

Bunun üzerine Tillie dönüp ona baktı. Hassas noktalara ve nüanslara uygun olmayan Robbie için tuhaf bir laf gibiydi. "Bütün savaşlar manasız," dedi Tillie usulca. "Sence de öyle değil mi?"

"Şey, evet, galiba," dedi Robbie, "her ne kadar biri oradan çıkıp Boney'den kurtulsa da. Bir lütfenin işe yaracağını sanmıyorum."

Bunun tamamen Robbie'den şimdiye kadar duyduğu en karmaşık cümle olduğunu fark etti. Onda biraz daha fazlasının olup olmadığını merak ederken ansızın… *Anladı*.

Bir şey duymuş ya da görmüş değildi. Aslında, sadece onun orada olduğunu bildi ve tabii ki, yüzünü sağa eğdiğinde onu gördü.

Peter. Onun sağ tarafındaydı. Daha önce onun varlığını hissetmiş olmaması hayret vericiydi.

"Bay Thompson," dedi Tillie soğukkanlı bir şekilde. Ya da en azından soğuk davranmaya çalıştı. Başarılı olduğundan oldukça şüpheliydi. Sadece onu gördüğü için çok *ferahladı.*

Ona hala öfkeliydi, elbette ve onunla konuşmak istediğini hiç belli etmedi ama gece çok garip hissettirmiş ve savaş rahatsız edici olmuştu ve Peter'ın ciddi yüzü can simidi gibiydi.

"Biz de Harry'den bahsediyorduk," dedi Robbie güler yüzlü bir şekilde.

Peter başını salladı.

"Savaşı kaçırması çok kötü," Robbie devam etti. "Yani, orduda geçirilen tüm o zamanı ve savaşı özledin mi?" Başını iki yana salladı. "Biraz utanç verici, öyle düşünmüyor musun?"

Tillie kafa karışıklığıyla ona baktı. "Savaşı kaçırdı derken ne demek istedin?" Onun, yüksek bir sesle, "Ne? Ne?" diye cevap veren Robbie'ye çılgınca başını salladığını görmek için tam zamanında Peter'a döndü.

"Savaşı kaçırdı derken," Tillie bu sefer yüksek sesle tekrarladı, "ne demek istedin?"

"Tillie," dedi Peter, "anlamalısın…"

"Onun bana Waterloo'da öldüğünü söylediler." Tillie onların yüzlerini araştırarak bir adamdan diğerine baktı, "*Evime* geldiler. Bana onun Waterloo'da öldüğünü söylediler."

Tillie'nin sesindeki keskinlik büyüyor, paniğe kapılıyordu. Ve Peter ne yapacağını bilmiyordu. Robbie'yi öldürebilirdi, adamın hiç mi aklı yoktu? "Tillie," bir süre oyalamak için tekrar onun adını söyledi.

"O nasıl öldü?" Tillie ısrar etti. "Hemen şimdi söylemeni istiyorum."

Peter ona baktı, titremeye başlamıştı.

"Nasıl öldüğünü anlat."

"Tillie, Ben…"

"Söyle…"

BOOM!

Durdukları yerden yirmi metre uzakta olmayan havai fişeğin patlaması üçünü de yerinden zıplattı.

"Harika bir gösteri!" Robbie yüzünü gökyüzüne çevirerek bağırdı.

Peter yukarı, havai fişeğe baktı, bakmamak mümkün değildi. Pembe, mavi, yeşil yıldız yağmuru gökte çatırdıyor, parçalara ayrılıyor, kıvılcımlar sağanak şeklinde bahçeye yağıyordu.

"Peter," dedi Tillie onun koluna asılarak, "söyle bana. *Şimdi* söyle.

Peter tüm dikkatini ona vermesi gerektiğini biliyordu ama her nasılsa gözlerini havai fişeklerden alamadan konuşmak için ağzını açtı. Ona baktı, sonra tekrar gökyüzüne, sonra tekrar…

"Peter!" Tillie neredeyse bağırdı.

"Bir araba," dedi Robbie aniden, havai fişeklerin sakinleştiği esnada ona bakıyordu. "Üstüne düştü."

"*Onu bir araba mı ezdi?*"

"Aslında, yük arabası," dedi Robbie, kendini düzelterek. "O..." BOOM!

"Vaaav!" Robbie bağırdı. "Şuna bakın!"

"Peter," Tillie yalvardı.

"Bu aptalca," dedi Peter sonunda gözlerini gökyüzünden çekilmeye zorlayarak. "Aptalca, berbat ve bağışlanamaz. O arabanın haftalar önce yakacak odun için parçalara ayrılması gerekirdi."

"Ne oldu?" Tillie fısıldadı. Ve Peter ona anlattı. Her şeyi değil, her detayı değil; bunun yeri ve zamanı değildi. Ama ana hatlarıyla anlatması Tillie'nin gerçeği anlamasına yetmişti. Harry bir kahramandı ama bir kahraman olarak ölmemişti, en azından İngiltere'nin gözünde canlandırdığı kahramanca bir şekilde değil.

Bu önemli olmamalıydı, elbette ama Peter öyle olduğunu Tillie'nin yüzüne bakarak söyleyebilirdi.

"Neden bana söylemedin?" Tillie sordu, sesi alçak ve titrekti. "Bana yalan söyledin. Nasıl yalan söyleyebildin?"

"Tillie, ben..."

"Bana *yalan* söyledin. Onun savaşta öldüğünü söyledin."

"Ben asla..."

Ceviri Zilk94

"Buna inanmama izin verdin," Tillie haykırdı. "Nasıl yapabildin?"

"Tillie," dedi umutsuzca Peter. "Ben..." BOOM!

İkisi de yukarıya baktı, kendilerini alamadılar. "Sana neden yalan söylediklerini bilmiyorum," dedi Peter, patlayan yeşil kıvılcımlar dönerek aşağıya doğru sızar sızmaz. "Leydi Neeley'in akşam yemeği partisine kadar gerçeği bilmediğini bilmiyordum. Ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben..."

"Yapma," dedi Tillie tereddüt ederek. "Açıklamaya çalışma."

Tillie biraz önce ondan açıklamasını *istemişti*. "Tillie..."

"Yarın," dedi Tillie tıkanarak. "Benimle yarın konuş. Şu anda ben... şu anda..."

Ve sonra, yukarıdan pembe kıvılcımlar yağarken, Tillie eteklerini toplayıp hareket etti, kalabalığın azaldığı noktaya doğru körcesine koştu, Prinny'i geçti, orkestrayı geçti.

Onun hayatının dışına doğru.

"Seni aptal!" Peter Robbie'ye tısladı.

"Ne?" Robbie gökyüzüne bakmakla çok meşguldü.

"Boş ver," dedi Peter, ters ters. Tillie'yi bulmak zorundaydı. Tillie'nin onu görmek istemediğini biliyordu ve normalde onun isteklerine saygılı olurdu ama lanet olsun, Burası Vauxhall Bahçeleri'ydi ve birazı eğlenmek için ve birazı da daha kötü niyetlerle etrafta dolaşan binlerce insan vardı.

Çeviri Gülük24

Tek başına olan bir kadın için yer yoktu, özellikle Tillie gibi son derece üzgün olduğu belli olan biri için.

Peter, Prinny'nin muhafızlarından birine çarpınca bir özür mırıldanarak, açıklığa doğru onu takip etti. Tillie'nin elbisesi soluk bir yeşildi, neredeyse gaz lambalarının ışığında ruhani bir varlık gibi görünüyordu ve kalabalık yüzünden yavaşlayınca onu takip etmek kolaylaştı. Ona yetişemezdi ama en azından onu görebiliyordu.

Tillie kalabalığın arasından hızla geçti, en azından Peter'ın yapabildiğinden daha hızlı. O küçüktü ve Peter'ın sadece zorlayarak açabildiği boşluklarda ezilebilirdi. Aralarındaki mesafe arttı ama neyse ki ikisinin de yol almaya çalıştığı hafif bir eğim sayesinde Peter hala onu görebiliyordu.

Ve sonra… "Ah, lanet olsun," Peter içi çekti. Tillie Çin tapınağına yöneliyordu. Lanet olsun neden bunu yapıyordu? İçeride kimin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, eğer birleri varsa. Üstelik muhtemelen orada birden fazla çıkış vardı. Tillie içeriye bir girerse onu takip etmek son derece zor olurdu.

"Tillie," Peter homurdandı, aralarındaki boşluğu kapatmak için çabasını iki katına çıkararak. Tillie'nin takip edildiğini bildiğini bile sanmıyordu ve Peter'ın onu kaybetmesini sağlayacak sağlam bir yol seçme şansı hala vardı.

BOOM!

Çeviri Sitesi

Peter irkildi. Muhakkak başka bir havai fişekti ama bu garip geldi, başının üstünde sanki çok alçaktan geçmiş gibi ıslık çaldı. Peter ne olduğunu anlamaya çalışarak geriye baktığında…

"*Aman Tanrım*." Kelimeler dudaklarından alçak sesle ve dehşetle sarsılarak kendiliğinden döküldü. Çin tapınağının tüm doğu tarafı alevler içinde patladı.

"Tillie!" Peter çığlık attı ve önündeki kalabalığın arasından geçmek için gayret ettiğini düşündüyse de şimdi daha iyisini yapıyordu. Deli gibi tapınağa ulaşmak için mücadele ederken insanları devirdi, ayakları çiğnedi, kaburgalara, omuzlara hatta yüzlere dirsekle vurdu.

Etrafındaki insanlar belli ki bunun gösterinin bir parçası olduğunu düşündüklerinden yanan tapınağı göstererek gülüyorlardı.

Sonunda Peter tapınağa ulaştı ama merdivenleri çıkmaya çalıştığında iki iri yarı koruma tarafından engellendi.

"Oraya giremezsin," dedi onlardan biri. "Çok tehlikeli."

"Orada bir kadın var," Peter hırladı, onların elinden kendini kurtarmak için çırpınırken.

"Hayır, orada…"

"Onu gördüm," Peter neredeyse çığlık attı. "Bırak beni!"

İki adam birbirine baktı ve sonra onlardan biri "kendi başınasın," diye homurdandı ve onu bıraktı.

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Peter dumana karşı ağzının üstüne mendil tutarak binaya daldı. Tillie'de mendil var mıydı? Hatta hayatta mıydı?

Peter alt katı taradı; dumanla doluyordu ama şimdiye kadar yangın üst katlara hâkim olmuş gibi görünüyordu. Tillie'yi hiçbir yerde bulamadı.

Hava çatırtı ve küçük patlama sesleriyle doldu ve yanına ahşap bir parça düştü. Peter yukarı baktı; tavan gözlerinin önünde parçalanıyor gibi görünüyordu. Bir dakika içinde ölmüş olacaktı. Tillie'yi kurtaracaksa onun bilincinin yerinde olması ve üst kattaki bir pencereden dışarı sarkmış olması için dua etmek zorundaydı çünkü merdivenlerin onu taşıyacağını düşünmüyordu.

Yakıcı dumanla boğulurken binanın hala tamamen sağlam olan batı tarafında yukarı çıkacak bir yol aradığı tüm süre boyunca çılgınca üst pencereleri tararken arka kapıda tökezledi. "Tillie!" Alevlerin kükremeleri arasında onu duyabileceğinden şüpheli olduğu halde son bir kez bağırdı.

"Peter!"

Onun sesine doğru hızla dönerken kalbi göğsünde çarptı, dışarıda durmuş, ona koşmasını engelleyen iki büyük erkeğe karşı mücadele ediyordu.

"Tillie?" Peter fısıldadı.

Tillie bir şekilde serbest kalıp ona koştu ve ancak o zaman Peter trans halinden çıktı çünkü hala yanan binaya çok yakındı ve on saniye içinde Tillie de olacaktı. Tillie kollarını ona dolayamadan onu havaya

kaldırdı, ikisi de tapınaktan güvenli bir mesafeye uzaklaşana kadar uzun ve hızlı adımlarını bozamadı.

"Ne yapıyordun?" Tillie haykırdı, hala omuzlarına tutunuyordu. "Neden tapınaktaydın?"

"Seni kurtarıyordum! Senin içeri girdiğini gördüm..."

"Ama ben hemen geri çıktım."

"Ama bunu ben bilmiyordum!"

Kelimeleri tükendi ve bir an için hiç kimse konuşmadı ve sonra Tillie fısıldadı, "Seni içeride gördüğümde neredeyse ölüyordum. Seni pencereden gördüm."

Peter'ın gözleri hala dumandan yanıyor ve sulanıyordu ama her nasılsa ona baktığında her şey kristal berraklığındaydı. "Tüm hayatımda tapınağa havai fişek isabet ettiğini gördüğüm kadar asla böyle korkmadım," dedi Peter ve bunun gerçek olduğunu fark etti. Orduda geçirilen iki yıl, ölüm, yıkım ve başka hiç bir şey Tillie'yi kaybetme düşüncesi gibi onu korkutma gücüne sahip olmamıştı.

Ve anladı... Oracıkta, onunla evlenmek için bir yıl dahi bekleyemeyeceğini ayak parmaklarının uçlarına kadar biliyordu. Onun ailesini nasıl ikna edeceğine dair fikri yoktu ama bir yol bulacaktı. Ve eğer bulamazsa... eh, bir İskoç düğünü onlardan önceki pek çok çift için yeterli olmuştu.

Ama bir şey kesindi. Onsuz bir hayat geçirme düşüncesini göze alamazdı.

"Tillie, ben…" Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Nereden ve nasıl başlayacağını bilemedi. Tillie'nin bunu gözlerinde görebildiğini umdu çünkü anlatacak kelimeler yoktu. Kelimeler kalbindekileri ifade etmeye yetmezdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve bu bile yeterli görünmedi. "Seni seviyorum ve…"

"Tillie!" birisi çığlık atınca ikisi de hiç kimsenin bunu başaracağını hayal etmeyeceği –Leydi Canby'nin kendisi dâhil- bir hızla onlara doğru koşuşturan Tillie'nin annesine bakmak için döndü.

"Tillie, Tillie, Tillie," kontes tekrarlayıp duruyordu, onların yanına ulaşır ulaşmaz sarılarak kızını boğdu. "Birisi bana tapınakta olduğunu söyledi. Dedi ki…"

"Ben iyiyim, anne," Tillie ona güvence verdi. "İyiyim."

Leydi Canby durup gözlerini kırpıştırdı sonra is ve darmadağınık gözüken Peter'a döndü. "Onu sen mi kurtardın?" diye sordu.

"O kendini kurtardı," Peter itiraf etti.

"Ama çalıştı," dedi Tillie. "Beni bulmak için içeri girdi."

"Ben…" kontes ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi baktı ve sonra nihayet sadece "teşekkür ederim," dedi

Çeviri Tülin24

"Ben bir şey yapmadım," dedi Peter.

"Yaptığını düşünüyorum," Leydi Canby yanıt verdi, el çantasından bir mendil çekip gözlerini sildi. "Ben..." Tillie'ye baktı. "Başkasını kaybedemem, Tillie. Seni kaybedemem."

"Biliyorum, anne," dedi Tillie, sesi yatıştırıcıydı. "Ben iyiyim. İyi olduğumu görebiliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, ben..." sonra içinde bir şey kopmuş gibi göründü çünkü Tillie'nin omuzlarındaki ellerini sıkarak geriye sendeledi ve titremeye başladı. "Ne yaptığını sanıyordun?" diye bağırdı. "Kendi başına kaçmak!"

"Alevlere yakalanacağımı bilmiyordum," dedi Tillie soluk soluğa.

"Vauxhall Bahçelerinde! Bu gibi yerlerde genç kadınlara ne olduğunu biliyor musun? Ben..."

"Leydi Canby," dedi Peter, onun omzuna sakinleştirici bir el uzattı. "Belki de şimdi zamanı değildir."

Leydi Canby durdu ve başını salladı, soğukkanlılığını kaybettiğine şahit olan biri olup olmadığını görmek için etrafına göz atarak.

Şaşırtıcı ki, kalabalığın dikkatini çekmiş gibi görünmüyorlardı; pek çoğu hala tapınağın görkemli sonunu izlemekle fazlasıyla meşguldü. Ve hakikaten, üçü de coşkulu bir yangınla sonunda içe doğru çöküp yere yıkılan yapıdan gözlerini alamadı.

Çevirmi Bilik 24

"Aman Tanrım," Peter fısıldadı, nefesini emerek içine çekerken.

"Peter," Tillie onun adını boğuluyor gibi söyledi. Sadece tek kelimeydi ama Peter mükemmel bir şekilde anladı.

"Eve gidiyoruz," dedi Leydi Canby sertçe, Tillie'nin elini çekerek. "Arabamız hemen şu kapıda."

"Anne, konuşmam gerek, Bay…"

"Ne söylemen gerekiyorsa yarın söyleyebilirsin." Leydi Canby Peter'a keskin bir bakış attı. "Bu doğru, değil mi, Bay Thompson?"

"Elbette," dedi Peter. "Ama ben arabanıza kadar size eşlik edeceğim."

"Bu gerekli…"

"Gerekli," dedi Peter.

Leydi Canby onun katı sesi karşısında gözlerini kırpıştırdı sonra, "Sanırım öyle," dedi. Sesi yumuşak ve sadece birazcık düşünceliydi ve Peter onun kızını ne kadar çok önemsediğini fark edip etmediğini merak etti.

Onları arabalarına götürdü ve sonra yarına kadar nasıl bekleyeceğini merak ederek gözden kaybolana kadar arabayı izledi. Tillie'nin bir yıl belki de iki yıl onu beklemesini istemişti ve şimdi dört saat için kendine hâkim olamıyordu.

Bahçeye geri döndü, sonra iç çekti. Müşterilerin kuyruğa dizildiği kiralık arabaların olduğu yere uzun bir yol almak demek olsa bile oraya geri gitmek istemedi.

Cevri Şilik 94

"Bay Thompson! Peter!"

Peter kapıdan telaşla çıkan Tillie'nin babasına bakmak için döndü. "Lord Canby," dedi Peter "Ben…"

"Karımı gördünüz mü?" diyerek çılgınca araya girdi. "Ya da Tillie'yi?"

Peter hızla akşamın olaylarını nakletti ve onu güvende oldukları konusunda temin etti. Yaşlı adamın rahatlamayla gerginliğinin azaldığını fark etti. "Onlar ayrılalı iki dakika olmadı," dedi konta.

Tillie'nin babası muzip bir şekilde gülümsedi. "Ben tamamen unutuldum," dedi kont. "Yakınlarda bir araban yok sanırım."

Peter pişmanlıkla başını iki yana salladı. "Taksiyle geldim," diye itiraf etti. Bu parasının berbat eksikliğini meydana çıkardı ancak kont cüzdanının durumunun zaten farkında değildi, yakında olacaktı. Hiçbir erkek taliplinin mali durumunu soruşturmaksızın kızı için bir evlenme teklifini değerlendirmezdi.

Kont durum karşısında başını iki yana sallayarak, iç çekti. "Pekâlâ," dedi, caddeye bakarken ellerini kalçalarına yerleştirerek. "Galiba yürümekten başka yapacak bir şey yok."

"Yürümek mi, lordum?"

Lord Canby ona değer biçer gibi baktı. "Hazır mısın?"

"Tabii ki," dedi Peter hızlıca. Mayfair'e, Canby'lerin yaşadığı yere yürüyecekti ve sonra biraz da Portman Meydanı'ndaki dairesine kadar ama yarım ada üzerinde yaptığına kıyasla bir şey değildi.

"İyi. Canby Konutu'na ulaştığımızda size arabamı vereceğim."

Köprüden hızlı ama sessizce yürüdüler, sadece ara sıra hala gökyüzünde patlayan hava fişeklere hayran hayran bakmak için durakladılar.

"Biri şimdiye kadar hepsini fırlattıklarını düşünürdü," dedi Lord Canby, kenara yaslanarak.

"Ya da tamamen durduğunu," dedi Peter keskince. "Tapınakta olanlardan sonra…"

"Hakikaten."

Peter yürümeye tekrar devam etme niyetlendi –öyle olduğundan oldukça emindi- ama her nasılsa, bunun yerine birden yumurtladı, "Tillie ile evlenmek istiyorum."

Kont döndü ve dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Anlamadım?"

"Kızınızla evlenmek istiyorum," bunu söylemişti. İki kez, hatta.

Ve en azından kont onu öldürmeye hazır gibi görünmüyordu. "Söylemeliyim ki, bu sürpriz olmadı."

"Ve onun çeyizine sahip çıkmazını istiyorum."

"Yani, hiç fark etmez, öyle mi?"

Çeviri Gülü 24

"Ben bir servet avcısı değilim," dedi Peter.

Kontun dudağının bir köşesi kıvrıldı –tam bir gülümseme değildi ama en azından benzer bir şeydi. "Eğer bunu kanıtlama niyetindeysen neden çeyizin tamamını saf dışı bırakmıyorsun?"

"Bu Tillie için adil olmaz," dedi Peter, kaskatı duruyordu. "Gururum onun rahatından değerli değil."

Lord Canby sonsuzluk kadar uzun olması gereken üç saniye boyunca durakladı ve sonra sordu, "Onu seviyor musun?"

"Her şeyimle."

"İyi." Kont onaylayarak başını salladı. "O senindir. Tüm çeyizi almak şartıyla. Ve evet derse."

Peter hareket edemedi. Bunun kolay olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Olası bir kaçma girişimine razı olup kendini mücadeleye hazırlanmıştı.

"Öyle şaşkın şaşkın bakma," dedi kont gülerek. "Harry senin hakkında kaç kez eve mektup gönderdi biliyor musun? Bütün haylazlığına rağmen Harry karakter değerlendirmede cin gibiydi ve eğer orada Tillie'yi evli görmeyi tercih ettiği hiç kimsenin olmadığını söyleseydi, buna inanmaya meyilliydim."

"O bunu mu yazdı?" Peter fısıldadı. Gözleri yanmaya başladı ama bu kez suçu üstlenecek hiç duman yoktu. Sadece Harry'e ait bir anı, nadiren ciddi olduğu anlarından biri. Harry ondan Tillie'ye göz kulak olmasını

istemişti. Peter bunu asla evlilik anlamında yorumlamamıştı ama belki de bu başından beri Harry'nin aklında olan şeydi.

"Harry seni sevdi, evlat," dedi Lord Canby.

"Ben de onu sevdim. Bir kardeş gibi."

Kont gülümsedi. "Eh, o zaman. Tüm bunlar oldukça uygun görünüyor, değil mi?"

Dönüp tekrar yürümeye başladılar.

"Sabah Tillie'yi ziyaret edecek misin?" Lord Canby sordu, Times'ın kuzey kıyısında köprüden inerken.

"İlk iş," Peter ona güvence verdi. "En ilk iş."

Çeviri Filiz24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

Waterloo Savaşı'nın geçen geceki canlandırması, Prinny'nin sözleriyle, "muhteşem bir başarıydı". Bu kral vekilimizin bir Çin tapınağının (Londra'da birkaç tanesine sahibiz) yanıp yok olduğunu hakikaten fark edip etmediğinin merak edilmesine yol açtı.

Leydi Mathilda Howard ve Bay Thompson'ın aynı zamanda olmamakla beraber (Bu Yazarın görüşüne göre, oldukça şaşırtıcı) ikisinin de içerde kapana kısıldığı söyleniyor.

Yaralanan olmadı ve merak uyandırıcı olaylar silsilesi içinde, Leydi Mathilda annesiyle, Bay Thompson da Lord Canby ile ayrıldı.

Onu aile ocaklarına buyur edebilirler mi? Bu Yazar spekülasyon yapmaya cesaret etmez ancak yerine bir şeyler olmaya başlar başlamaz sadece gerçeği rapor etmeye söz verir.

Leydi Whisledown Cemiyet Haberleri, 19 Haziran 1816

Çeviri Zirlik24

JULIA QUINN İLK ÖPÜCÜK
The First Kiss

Lady Whistledown Serisi 2

"İlk işin" pek çok yorumu vardı ve Peter sabah üç anlamına gelenle gitmeye karar vermişti.

Lord Canby'nin araba teklifini kabul etmiş ve çok daha önce eve varmıştı. Ama eve varır varmaz, Canby konutunun eşiğine dayanıp kendini bir kez daha takdim edip resmi olarak Tillie'den onunla evlenmesini isteyebilene kadar dakikaları sayarak, sadece huzursuzca volta atabildi.

Sinirli değildi, onun kabul edeceğini biliyordu. Ama heyecanlıydı – uyumak için çok heyecanlı, yemek için çok heyecanlı, küçük evini arşınlamak ve arada sırada zafer sarhoşu bir "evet!" kelimesiyle yumruğunu havada sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok heyecanlıydı.

Bu aptalca ve çocuksu bir hareketti ama kendini tutamadı.

Ve gecenin ortasında kendini Tillie'nin penceresinin altında durmuş usta bir şekilde pencereye taş fırlatırken bulması çok daha benzer neden içindi.

Tık. Tık.

Peter her zaman iyi hedef alırdı.

Tık. Pat.

Hoppala. Büyük olasılıkla taş çok büyüktü.

"Ah!"

Tühhh. "Tillie?"

Çeviri Sitesi 24

"Peter?"

"Sana mı isabet etti?"

"O kaya mıydı?" diye sordu Tillie omzunu ovuşturarak.

"Aslında, çakıl," diye açıklık getirdi Peter.

"Ne yapıyorsun?"

Peter sırıttı. "Sana kur yapıyorum."

Tillie sanki birisi onu Bedlam'a götürmek için aniden ortaya çıkabilir gibi etrafına bakındı. "Şimdi mi?"

"Öyle görünüyor."

"Delirdin mi?"

Peter sarmaşık, ağaç... tırmanabileceği herhangi bir şey için etrafı taradı. "Aşağı in ve beni içeri al," dedi.

"Şimdi deli olduğunu anladım."

"Duvara tırmanmayı deneyecek kadar deli değilim," dedi Peter. "Hizmetli girişine gelip beni içeri al."

"Peter, yapmayacağım..."

"Tillie."

"Peter, eve gitmen gerek."

Çeviri Şirketi 24

Peter başını yana eğdi. "Galiba, bütün ev uyanana kadar burada kalacağım."

"Kalmayacaksın."

"Kalacağım," diyerek onu inandırdı, Peter.

Peter'ın ses tonundaki bir şey Tillie'yi etkilemiş olmalıydı çünkü bunu değerlendirmek için durakladı. "Pekâlâ," dedi Tillie, oldukça öğretmen vari bir sesle. "Aşağıya geliyorum. Ama içeri gireceğini *düşünme*."

Tillie odasının içinde kaybolmadan önce sadece ona selam verdi. Ellerini cebine sokup Hizmetli kapısına sallana sallana yürürken ıslık çaldı.

Hayat güzeldi. Hayır, bundan çok daha fazlasıydı.

Hayat olağanüstüydü.

Peter'ın arka bahçede durduğunu gördüğünde Tillie şaşkınlıktan neredeyse can verecekti. Eh, belki de biraz abartıyordu ama Tanrı aşkına! Ne yaptığını sanıyordu ki?

Yine de onu azarlarken bile, eve gitmesini söylerken bile onu orada görmesiyle hissettiği baş döndürücü sevinci bastırması mümkün olmamıştı. Peter terbiyeli ve muhafazakâr biriydi, o böyle şeyler *yapmazdı*.

Belki de o hariç. Onun için bunu yapıyordu. Bir şey daha mükemmel olabilir miydi?

Sabahlığını üstüne giydi ama ayaklarını çıplak bıraktı. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz hareket etmek istedi. Hizmetçilerin çoğu evin en

üst katında uyuyordu ama uşak alt kattaki mutfağa yakındı ve Tillie'nin de direkt kâhya dairesinin yanından geçmesi gerekecekti.

Birkaç telaşlı dakikadan sonra Tillie arka kapıya ulaştı ve dikkatle anahtarı çevirdi. Peter hemen dışarıda duruyordu.

"Tillie," dedi Peter gülümseyerek ve sonra Tillie onun adını söylemeye bile fırsat bulamadan Peter onu kollarının arasına çekip ağzını tutsak etti.

"Peter," dedi Tillie soluk soluğa, nihayet Peter onu bıraktığında, "burada ne yapıyorsun?"

Peter'ın dudakları boynuna hareket etti. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum."

Tillie'nin tüm vücudu karıncalandı. Bu akşam daha önce söylemişti ama ilk defa duymuş gibi hala heyecanlıydı.

Ve ardından Peter geri çekildi, gözleri konuşurken ciddiydi. "Ve aynısını söyleyeceğini umuyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Tillie. "Seviyorum, seviyorum. Ama ihtiyacım..."

"Açıklamama ihtiyacın var," Peter onun yerine bitirdi, "Harry hakkında neden sana yalan söylediğimi."

Söylemek üzere olduğu şey o değildi. Harry'i düşünmemiş olması şaşırtıcıydı. Bütün gece, Peter'ı yanan tapınağın içinde gördüğünden beri onu düşünmemişti.

"Daha iyi bir cevabım olsun isterdim," dedi Peter, "ama gerçek şu ki, sana neden hiç söylemediğimi bilmiyorum. Asla doğru zaman olmadı, sanırım."

"Burada konuşamayız," dedi Tillie, aniden hala kapı aralığında durduklarını fark ederek. Herhangi biri onları duyup uyanabilirdi. "Benimle gel," dedi Tillie, onun elini tutup içeriye çekti. Onu odasına alamazdı –bu asla olmazdı. Ama küçük salon bir kat yukarıdaydı ve herkesin yatak odasından uzaktı. Orada kimse onları duymazdı.

Yeni mekânlarına ulaşır ulaşmaz, Tillie ona döndü. "Bu önemli değil. Seni anlıyorum. Aşırı tepki gösterdim."

"Hayır," dedi Peter, ellerini tutarak, "göstermedin."

"Gösterdim. Bu beni şok etti, galiba."

Peter ellerini dudaklarına kaldırdı.

"Ama sormam gerek," Tillie fısıldadı. "Bana anlatacak mıydın?"

Peter durdu, Tillie'nin elleri hala ellerinde, bedenleri arasında asılı duruyordu. "Bilmiyorum," dedi Peter usulca. "Sanırım er geç anlatmak zorunda kalacaktım."

Zorunda kalacaktım. Bu pek Tillie'nin duymayı beklediği kelimeler değildi.

"Elli yıl gizli tutmak için çok uzun bir süre," diye ekledi Peter.

Elli yıl mı? Tillie ona baktı. Peter gülümsedi.

"Peter?" Tillie titrek sesle sordu.

"Benimle evlenir misin?"

Dudakları ayrıldı. Başını sallamaya çalıştı ama hiçbir şeyi çalıştıramıyor gibi görünüyordu.

"Babana sordum zaten."

"Sen..."

Peter onu yakına çekti. "Evet dedi."

"İnsanlar sana servet avcısı diyecek," diye fısıldadı Tillie. Onun için önemli olduğunu bildiğinden bunu söylemek zorundaydı.

"Peki sen?"

Tillie başını iki yana salladı.

Peter omuz silkti. "O zaman başka bir şeyin önemi yok." Ve sonra sanki şu an yeterince önemli değilmiş gibi, ellerini hiç bırakmadan bir dizinin üzerine çöktü. "Tillie Howard," dedi Peter, sesi ciddi ve samimiydi, "benimle evlenir misin?"

Çeviri Tülin 24

Tillie evet anlamında başını salladı. Gözyaşları yüzünden başını salladı ve bir şekilde konuşmayı başardı. "Evet. Oh, evet!"

Peter'in ellerini sıktıktan sonra ayağa kalktı ve ardından Tillie kollarının arasındaydı. "Tillie," diye mırıldandı, dudaklarının sıcaklığı Tillie'nin kulağına çarptı. "Seni mutlu edeceğim. Söz veriyorum, her şeyimle seni mutlu edeceğim."

"Zaten ettin." Tillie gülümsedi ve nasıl bu kadar aşina, böyle kıymetli olmaya başladığını merak ederek gözlerini onun yüzüne dikti. "Öp beni," dedi düşünmeden.

Peter aşağıya eğilip dudaklarına hafif bir öpücük bıraktı. "Gitmeliyim," dedi.

"Hayır, *öp beni*."

Peter bezgin bir nefes çekti. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Öp beni," dedi Tillie tekrar. "Lütfen."

Ve Peter öptü. Mantıklı düşünmüyordu; Tillie bunu onun gözlerinde gördü. Ama Peter kendine engel olamadı. Peter'ın aç ve sahipkar, aşk vaat eden, arzu vaat eden dudakları onunkileri bulurken kadınsı bir heyecanın gücüyle titredi.

Her şeyi vaat ediyordu.

Artık geri dönüş olmadığını anladı. Çılgın bir erkek gibi nefes kesici samimiyetle ellerini üzerinde dolaştırıyordu. Tenlerinin arasında çok az şey

vardı; Tillie sadece ipek gecelik ve sabahlık giyiyordu ve her dokunuş heyecan verici baskı ve sıcaklık getiriyordu.

"Beni şimdi uzaklaştır," Peter yalvardı. "Beni hemen uzaklaştır ve doğru olanı yapmamı sağla." Ama bunu söylerken kavrayışını sıklaştırdı ve elleri kalçasının kıvrımını buldu ve şok edici bir şekilde Tillie'yi kendine bastırdı.

Tillie sadece başını iki yana salladı. Çok daha fazlasını istedi. Onu istedi. İçindeki bir şeyi, güçlü ve ilkel bir şeyi, açıklamak ya da inkâr etmek imkânsız olan bir ihtiyacı harekete geçirmişti.

"Öp beni, Peter," diye fısıldadı. "Ve daha fazlasını da yap."

Peter ruhunu çalan bir arzuyla öptü onu. Ama geri çekildiğinde, "Seni şimdi almayacağım. Burada olmaz. Bu şekilde değil," dedi.

"Umurumda değil," Tillie neredeyse feryat etti.

"Karım olana kadar olmaz." Peter yemin etti.

"O zaman Tanrı aşkına, *yarın* özel bir izin al," diye tersledi Tillie onu.

Peter dudaklarına parmağını bastırdı. Tillie onun yüzüne baktığında gülümsediğini fark etti. Hem de oldukça şeytani bir şekilde. "Seninle sevişmeyeceğim," dedi tekrar, gözleri hınzırlaştı. "Ama başka her şeyi yapacağım."

"Peter," diye fısıldadı Tillie.

Peter onu kollarının arasına sürükledi ve divanın üstüne yerleştirdi.

"Peter, ne yapı..?"

"Şimdiye kadar duymadığın bir şey," dedi Peter kıkırdayarak.

"Ama..." Tillie soluğunu tuttu. "Oh Tanrı aşkına! Ne yapıyorsun?"

Dudakları dizlerinin iç kısmındaydı ve yukarı doğru hareket ediyordu.

"Aslında ne düşüneceğini hayal ediyorum," diye mırıldandı, sıcak ağzı uyluğunun üstündeydi.

"Ama..."

Peter aniden başını kaldırdı ve teninin üstünde dudaklarının yokluğu yıkıcıydı. "Bu elbiseyi berbat ettiğimi herhangi biri fark eder mi?"

"Tanrım... Hayır," dedi Tillie, daha adamakıllı bir şeyi bir araya getirmek için fazla sersemlemişti.

"İyi," dedi Peter, sonra birden bire çekti, sol askısı geceliğinden ayrıldığında Tillie'nin güçlükle nefes aldığını görmezden geldi.

"Bu anı ne kadar zamandır hayal ettiğim konusunda bir fikrin var mı?" diye mırıldandı, ağzı göğüslerini bulana kadar vücudunu yukarı kaydırdı.

"Ben... ah... ah..." Tillie onun gerçekten bir cevap beklemediğini umdu. Dudakları göğüs ucunu bulmuştu ve bunun ne kadar mümkün olduğuna dair bir fikri yoktu ama bunu bacaklarının arasında hissettiğine yemin etti.

Çeviri Filiz24

Ya da belki mümkün olan en ahlaksız şekilde onu gıdıklayan elleriydi. "Peter?" dedi soluk soluğa.

Peter sadece onun yüzüne bakacak yeterlilikte başını kaldırdı ve ağır ağır konuştu. "Dikkatim başka yere kaydı."

"Sen..."

Tillie daha fazla şey söylemeye niyetlense de Peter aşağıya doğru hareketlendiğinde ve en mahrem yerindeki parmaklarının yerini dudakları aldığında niyeti uçup gitti. Aklına düzinelerce kelime doluştu, en gerekeni onun adı ve *yapmaman gerek, yapamazsın* gibi cümlelerdi ama sadece inledi ve sızlandı ve zevkin "Ah!" sesini çıkarabildi.

"Ah!"

"Ah!"

Ve sonra bir kez daha, dili bilhassa ahlaksız bir şey yaptığında, "Ah, Peter!"

Tekrar yaptı çünkü sesindeki tizleşmeyi duymuş olmalıydı. Ve sonra tekrar ve tekrar, çok garip bir şey oluncaya, onun altında patlayıncaya kadar yaptı. Nefesi kesildi, geriye yaylandı, yıldızları gördü.

Ve Peter'a gelince, sadece kendini yukarı kaldırdı ve yüzüne gülümseyip dudaklarını yaladı ve dedi ki, "Ah, Tillie."

Çeviri Silik24

Çeviri Yılık24

***Z**afer!*

Yani, Bu Yazar için.

Leydi Mathilda Howard ve Bay Thompson arasında bir eşleşme olabileceği bu sayfalarda ima edilmedi mi?

Nişanlandıklarını duyuran ilan dün Times gazetesinde göründü. Ve geçen gece Frobisher Balo'sunda Lord ve Leydi Canby onların eşleşmesiyle çok memnun olduklarını ilan ettiler. Leydi Mathilda kesinlikle ışık saçıyordu ve Bay Thompson'a gelince –Bu Yazar onun şöyle mırıldandığının duyulduğunu bildirmekten mutluluk duyar. "Kısa bir nişanlılık olacak."

Şu durumda, keşke Bu Yazar Neeley gizemini çözebilseydi…

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 21 Haziran 1816

SON